Neal Stephenson

ERA DE DIAMANT

odiseea SF

Neal Stephenson

ERA DE DIAMANT

Traducere şi note de Ruxandra Radu

Bucureşti; Image, 1999
Neal Stephenson – The Diamond Age

Prin natura lor, oamenii sunt aproape la fel;
prin acţiunile lor, se dovedesc teribil de diferiţi.
Confucius

Reformele morale şi recesiunile sunt puse în mişcare de forţe uriaşe şi sunt în majoritate cauzate de reacţii la obiceiurile perioadei precedente. Marele pendul se balansează înainte şi înapoi, iar oscilaţiile sale nu sunt determinate de câţiva oameni anume agăţaţi de marginile lui.

Sir Charles Petrie **– Victorienii**

Un thetian vizitează un salon de modă; caracteristici demne de remarcat ale armamentului modern

Clopotele din St. Mark sunau de pe munte schimbarea în timp ce Bud patina spre salonul de modă pentru a-şi îmbunătăţi performanţele. Avea o nouă pereche, de lame, grozavă, cu viteze între o sută şi o sută cincizeci de kilometri pe oră, depinzând de greutatea posesorului şi de faptul că purta sau nu aero. Lui Bud îi plăcea să se îmbrace cu jachete strâmte din piele pentru că îi evidenţiau muşchii. Cu ocazia unei vizite anterioare la salon, în urmă cu doi ani, plătise pentru implantarea unor duzini de sites în muşchi, cipuri infime, prea mici pentru a fi simţite sau văzute dar care făceau ca fibrele musculare să se răsucească electrizant, conform unui program proiectat să le mărească volumul la maximum. În combinaţie cu pompa de testosteron implantată în antebraţ produceau un efect comparabil cu a te antrena zi şi noapte într-o sală de gimnastică, excepţie făcând faptul că nu executai practic nimic şi nu transpirai niciodată. Singurul inconvenient era sentimentul de tensiune şi încordare pe care micile spasme i-l creau. În general, se obişnuise, dar senzaţia de stânjeneală persista atunci când se afla pe aceste patine, mai cu seamă când circula cu o sută de kilometri pe oră, prin aglomeraţie. Dar puţini erau cei care îl înfruntau chiar şi atunci când îi dobora pe caldarâm, iar de astăzi, *nimeni* nu-l va mai sâcâi *niciodată.*

Bud îşi părăsise prima slujbă, cea de *momeală,* nu fără zgârieturi, dar cu aproximativ o mie de ucuşi în buzunar. Cheltuise o treime din ei pe haine, majoritatea din piele neagră, o altă treime pe lame şi era pe punctul de a cheltui ultima treime la salonul de modă. Exista, bineînţeles, şi posibilitatea de a achiziţiona pistoalele mult mai ieftin, dar asta ar fi însemnat să meargă de la Causeway la Shanghai şi să obţină o slujbă la negru, pe vreun vas de croazieră, dar şi o minunată infecţie osoasă inclusă în preţul afacerii. Şi, pe deasupra, în timp ce ar fi zăcut ameţit, cel care se ocupa cu traficul ilegal i-ar fi şterpelit

portofelul. În afară de asta, în Shanghai nu puteai intra decât în cazul în care erai virgin. Pentru a traversa Causeway când aveai deja fixat un pistol-cap, ca în cazul lui Bud, trebuia să mituieşti al dracului de mulţi poliţişti din Shanghai. Nu avea nici un rost să te zgârceşti. Pe Bud îl aştepta o carieră bogată, urcând treptele ierarhice ale unei slujbe extrem de periculoase, legată de droguri, pentru care meseria de momeală reprezentase doar o perioadă de antrenament plătit. De aceea, un sistem de arme rapide era o investiţie înţeleaptă.

Blestematele de clopote continuau să sune prin ceaţă. Bud mormăi o comandă spre sistemul muzical, fazat acustic, dispus încrucişat peste amândouă timpanele, asemeni seminţelor unor căpşuni. Volumul melodiei crescu dar nu reuşi să acopere tonurile profunde ale clopotelor ce rezonau în oasele lui lungi. Se întreba dacă n-ar fi fost bine, de vreme ce tot mergea la salon, să-şi înlocuiască bateriile încastrate în osul mastoid. În principiu, erau garantate pentru zece ani dar Bud le avea deja de şase şi în tot acest timp ascultase mereu muzica dată la maximum.

Trei persoane aşteptau. Bud se aşeză şi aruncă o privire rapidă peste mediatronul aflat pe măsuţa de cafea; arăta exact ca o bucată de hârtie albă, murdară şi mototolită. „Anuarul Autoprotecţiei” spuse destul de tare pentru ca toţi cei prezenţi să-l audă. Imaginea armei lui preferate apăru pe pagină. Mediagliphurile[1], majoritatea foarte animate, se aranjară într-o grilă. Bud scana printre ele până îl descoperi pe cel care semnaliza comprimarea unui volum masiv de informaţii, apoi îl pocni cu unghia. Noi mediagliphuri apărură, înconjurând un cine-ecran larg, pe care echipa celor de la Anuar testa câteva modele de pistoale-cap împotriva unor ţinte vii sau neînsufleţite. Bud regrupa mediatronul înapoi pe masă; era aceeaşi revistă pe care o tot răsfoise în ultima zi. Nimic nou nu fusese adăugat iar hotărârea pe care o luase rămase neschimbată.

Unul dintre tipii din sala de aşteptare îşi făcu un tatuaj pentru care rămase în cabinet numai vreo zece secunde. Celălalt doar îşi reîncărcă pistoalele-cap, operaţiune care nu dură nici ea prea mult. Tânăra dorise înlocuirea câtorva situri din reţeaua activă, mai ales în jurul ochilor, unde pielea începuse să se rideze. Pentru că această ultimă intervenţie

[1] Fişiere opţionale gen Internet (NT)

necesita ceva mai mult timp, Bud răsfoi iarăşi mediatronul, intrând în fişierul său favorit *„Taci sau vei muri?”*

Înainte de a instala arma, esteticianul îi ceru lui Bud să-i arate ucuşii, fapt care în alte circumstanţe ar fi putut trece drept o insultă dar care aici, în Teritoriile Concesionate, reprezenta o procedură standard în afaceri. Convins că nu este un jaf, folosi un spray pentru a amorţi fruntea lui Bud. Scalpă cu grijă o porţiune de piele, apăsând apoi locul cu un aparat montat pe un braţ delicat de robot, asemănător unui instrument stomatologic. Maşinăria se localiza automat pe vechiul pistol, rotindu-se cu o viteză şi o determinare alarmante. Bud, care din cauza stimulilor musculari era destul de instabil, încercă să se eschiveze. Dar braţul robotului se dovedi de o sută de ori mai rapid decât el, extrăgând cu precizie vechea armă. Proprietarul salonului urmărea procedura pe un ecran, neavând nimic altceva de făcut decât să comenteze:

— Orificiul din craniul dumneavoastră este destul de rudimentar executat, aşa că maşina îl va finisa prin alezare. Aşa ... acum, iată pistoalele.

O senzaţie neplăcută, pulsatorie, radie prin capul lui Bud în momentul în care braţul robotului implanta noul model. Asta îi reaminti de zilele tinereţii când, uneori, unul dintre prietenii de joacă îl împuşca în scalp cu un pistol BB. Brusc, îl plesni o surdă durere de cap.

— Este încărcat cu o sută de cartuşe de popcorn, preciza proprietarul, aşa că aveţi posibilitatea de a testa produsul. De îndată ce vă veţi obişnui, voi încărca muniţie adevărată. Prinse la loc pielea de pe fruntea lui Bud, folosind copci pentru ca, vindecându-se, semnele inciziei să rămână invizibile. Plătind în plus, tipul ar fi lăsat intenţionat cicatricea vizibilă, astfel ca toată lumea să afle despre operaţie, dar Bud auzise că asta nu place unor puicuţe. Relaţiile lui cu sexul opus erau guvernate de impulsuri primare, presupuneri obscure, teorii dereglate, frânturi de conversaţii, amintiri parţiale ale unor sfaturi de proastă calitate şi fragmente de anecdote, neîndoielnic exagerate, care echivalau cu superstiţiile.

În situaţia dată, toate acestea îi dictau că nu este cazul să ceară o cicatrice. Pe lângă asta, Bud avea o superbă colecţie de Vizoare, adică nişte ochelari de soare destul de lipsiţi de gust, dar cu punctele de ochire îngrămădite în lentila ochiului

dominant. Făceau minuni pentru calităţile unui trăgător şi mai erau şi destul de evidente pentru ca toată lumea să ştie că nu te joci cu un bărbat care poartă Vizoare.

— Fă-i o probă, îl îndemnă patronul învârtind scaunul, un model antic, folosit în vremurile de demult în frizerii, tapiţat cu muşama creponată, astfel încât Bud se pomeni faţă în faţă cu un manechin din colţul camerei. Uriaşa păpuşă nu avea nici chip, nici păr, dar, asemeni peretelui din spatele său, era împestriţată cu mici urme de arsură.

— Poziţionează! spuse Bud simţind arma răspunzându-i cu un bâzâit uşor.

— Armează! spuse din nou şi primi încă un o confirmare ca un ţiuit.

Îşi întoarse faţa în unghi drept spre manechin.

— Trage! rosti ultima comandă, printre buzele nemişcate, dar arma o auzi; reculul îi trase uşor capul spre spate iar Bud auzi un surprinzător *Poc!* dinspre manechin, însoţit de un spot luminos pe peretele de deasupra păpuşii.

Durerea de cap se intensifică dar el nu-i dădu atenţie.

— Pistoalele astea folosesc muniţie rapidă, aşa că va trebui să te obişnuieşti să ţinteşti mai jos, îi atrase atenţia patronul.

Bud încercă din nou, nimerind de data asta drept în gâtul manechinului.

— Grozavă împuşcătură! Dacă ai fi utilizat Focul-iadului l-ai fi decapitat, remarcă tipul. Se pare că ştii ce faci, dar există şi alte opţiuni. Şi trei magazii pentru gloanţe, deci poţi întrebuinţa muniţie multiplă.

— Cunosc, răspunse Bud. Am verificat. Se adresă armei: Dispersie zece, eşantion mediu. Repetă comanda „Trage!”.

De data asta, reculul se dovedi mai puternic, zece boabe fiind zvârlite instantaneu asupra manechinului şi a peretelui din spatele lui. Încăperea se umplu de fum şi de miros de plastic ars.

— Poţi dispersa până la o sută, preciza patronul, dar probabil că reculul ţi-ar rupe gâtul.

— Cred că mă pot descurca, aşa că încarcă arma. Prima magazie să fie de cartuşe Electro. A doua cu Paralizante. A treia cu Focul-iadului. Şi adu-mi şi o blestemată de aspirină.

Sursa Victoria – descrierea mediului înconjurător

Sistemul de ventilaţie al Sursei Victoria erupea din vârful Conservatorului Ecologic Regal asemeni unei cupe de cală, lungă de o sută de metri. Dedesubt, asemănarea era întregită de o conductă, ca o rădăcină răsturnată, ce se împrăştia prin stratul de rocă romboidală, sfârşind în apa caldă a Mării Chinezeşti de Sud, prin nenumărate capilare, dispuse ca o centură în jurul recifului de coral, la câteva zeci de metri adâncime.

O singură conductă uriaşă care să înghită apa sărată ar fi realizat aproximativ acelaşi lucru, la fel cum şi crinii ar fi putut fi înlocuiţi de maldăre de viermi, păsări şi gunoaie, formând un singur tot blestemat înainte ca ei să se apuce să-l recicleze.

Însă nu s-ar fi dovedit ecologic. Detectorii geodezici ai firmei *Imperial Tectonics* nu ar fi recunoscut un ecosistem nici dacă ar fi trăit în mijlocul unuia. Dar ştiau că ecosistemele erau extrem de obositoare atunci când se extindeau, deci ei protejau mediul înconjurător cu aceeaşi mentalitate implacabilă, învechită, care vede totul în verde şi pe care o aplicau pentru proiectarea pasajelor de trecere şi a canalelor de scurgere. Cu toate acestea, apa se prelingea în Sursa Victoria prin micro-tuburi, sistem aproximativ similar modului în care, de obicei, se scurge pe o plajă. Aerul pătrundea în linişte, în jos pe hornurile reprezentative şi abil curbate ale acelor cale, fiecare horn în parte reprezentând un punct în perimetrul spaţiului, nu foarte departe de un anume centru ideal. Erau destul de puternice pentru a rezista taifunurilor dar şi destul de flexibile pentru a se legăna sub adierea brizei. Păsările ce se rătăceau înăuntru sesizau variaţia de presiune care le trăgea în jos, în noapte, şi preferau să se îndepărteze în zbor. Nu se speriau câtuşi de puţin.

Crinii se înălţau dintr-o vază de cristal faţetat, de dimensiunile unui stadion, denumită Palatul Central, deschis publicului. Turişti, pensionari aerofobi şi rânduri de şcolari în

uniformă mărşăluiau prin Palat an după an, trăgând cu ochiul prin pereţii de sticlă, de fapt din diamant solid (mai ieftin), la diversele etape ale liniei de demontare moleculară, ce constituiau de fapt Sursa Victoria. Aerul contaminat şi apa murdară care intrau erau masate în rezervoare. Alături de fiecare cisternă exista o alta, cu apă sau aer, puţin mai curate. Existau câteva duzini de astfel de rezervoare. Cele de la capătul rândului erau pline cu gaz nitrogen şi apă perfect curată.

La şirul de rezervoare se făcea referire ca la o cascadă şi nu ca la un strop abstract al capriciilor inginereşti risipite pe turiştii care nu vedeau nici o transformare instantanee demnă de remarcat. Întreaga acţiune se petrecea în pereţii care separau rezervoarele şi care nu erau chiar nişte ziduri, ci mai degrabă un număr infinit de grilaje alcătuite din mecanisme sub-microscopice, ce se roteau şi se înfrânau continuu. Fiecare frânare apuca o moleculă de nitrogen sau de apă din cisternele cu componente contaminate şi o elibera în zona curată, după ce o filtra. Elementele diferite de apă şi nitrogen nu erau apucate şi din acest motiv nu treceau mai departe. Existau şi mecanisme ce sortau elemente uşor de urmărit cum ar fi carbonul, sulful şi fosforul; acestea erau canalizate în cascade mai mici, paralele, până când se purificau la rândul lor. Moleculele imaculate erau împinse în rezervoare. Unele dintre ele se combinau cu altele pentru a realiza lanţuri moleculare simple, dar uşor de mânuit. Într-un sfârşit, toate erau filtrate printr-un con, într-o îngrămădire de centuri transportoare cunoscute ca Alimentatoare, dintre care Sursa Victoria şi alte şase surse din Atlantis/Shanghai erau surse primare.

Complicaţiile financiare ale lui Bud; vizita la un bancher

Bud rămase surprins realizând cât de mult mersese fără a fi nevoit să folosească, într-un acces de furie, pistoalele-cap. Simplul fapt că ştia că le are îl determina să adopte o asemenea

atitudine încât nici o persoană întreagă la minte nu s-ar fi încumetat să-l înfrunte, mai ales după ce vedea hainele de piele neagră şi Vizoarele, îşi croia drum printre oameni doar folosind privirea răuvoitoare.

Era timpul să urce pe scară. Se gândi la o slujbă ca la o perspectivă de viitor. Nu era simplu. Industria farmaceutică alternativă luase un avânt fantastic prin intermediul sistemului de livrare la timp, menţinând registrele scăzute astfel încât nu existau prea multe dovezi pe care poliţiştii să le sesizeze. Tutunul era cultivat în condiţii compilate, strecurat ilicit în blocuri de apartamente cu chirie mică si cărat de curierii adevăraţilor traficanţi din stradă. între timp, pe străzi circulau periodic numeroşi supraveghetori şi momeli, ce nu se opreau îndeajuns ca să fie ridicaţi pentru hoinăreală, dar care monitorizau cu ajutorul înălţătoarelor montate la ochelarii lor de soare apropierea poliţiştilor sau a dispozitivelor de observaţie ale acestora.

Când Bud îi spusese ultimului său şef că se poate duce dracului, fusese destul de sigur că va reuşi să obţină o slujbă de supraveghetor. Dar nu izbutise şi, de atunci, alte câteva aeronave uriaşe sosite din America de Nord revărsaseră mii de rataţi, albi şi negri, pe piaţa de muncă. Acum, Bud începuse să rămână fără bani şi se plictisise de alimentele gratuite obţinute de la compilatorii publici de mărfuri.

Banka Peacock era un bărbat arătos. Mirosea a citrice, avea un barbişon grizonat şi purta un costum extrem de spilcuit, cu piepţi dublaţi ce îi expuneau talia îngustă. Biroul lui, destul de murdar, se afla deasupra unei agenţii de voiaj, într-unul din blocurile întunecate construite între Aerodrom şi malul apei.

După ce îşi dădură mâna, bancherul fu destul de laconic; şi-a încrucişat doar braţele gânditor, sprijinindu-se de marginea biroului. În această poziţie ascultă spusele lui Bud, înclinând uneori capul atunci când era de părere că aude ceva semnificativ. Atitudinea îl tulbură pe Bud, pentru că ştia că vorbele lui erau nişte inepţii, dar *auzise că* aceste capete seci se mândreau cu serviciile oferite clienţilor.

Într-un moment oarecare, bancherul îl întrerupse pe Bud, privindu-l în ochi.

— Dumneavoastră doriţi să vă deschideţi o linie de credit, spuse ca şi când ar fi fost plăcut surprins de această constatare, ceea ce era greu de crezut.

— Cred că puteţi spune şi aşa, admise Bud, dorindu-şi să fi ştiut la rândul lui să se exprime în termeni ce sunau atât de bine.

Bancherul scoase din buzunarul interior al hainei o bucată de hârtie împăturită în trei.

— Poate doriţi să examinaţi acest pliant, i se adresa el lui Bud, iar către pliant bombăni ceva într-o limbă necunoscută. Când Bud o luă din mâna bancherului, pagina albă genera un superb fişier color, animat şi muzical. Fişierul luă forma unui evantai pe care se derula o reclama video, prezentată de un bărbat cu trăsături asemănătoare bancherului; părea indian, dar şi arab.

— Perşii vă urează bun venit la Banca Peacock, spuse holograma.

— Ce este un Pers? îl întrebă Bud pe bancher.

Acesta clipi uşor, făcând un semn cu barbişonul spre bucata de hârtie care captase întrebarea, şi se lansase deja în explicaţii. Bud sfârşi prin a regreta că nu-şi înfrânase curiozitatea, pentru că răspunsul se dovedi o adunătură de banalităţi despre perşi, o naţie ce ţinea în mod evident să se asigure că nimeni nu-i va confunda cu pakistanezii sau arabii, fără a avea nimic împotriva acestor grupuri etnice. Cu toată strădania lui Bud de a nu fi foarte atent, absorbi mai mult decât ar fi dorit să ştie despre Perşi, religia lor bizară, tendinţa de a migra periodic, ba chiar şi despre blestemata lor bucătărie tradiţională ce părea stranie dar care reuşi să-l facă să-i lase gura apă. Apoi, pliantul reveni la afacerea discutată iniţial, adică linia de credit.

Nu era prima oară când Bud vedea toate astea. Banka Peacock derula aceeaşi escrocherie ca toate celelalte: în cazul acceptării cererii de împrumut îţi implantau cartea de credit pe loc. Reprezentanţii acestei bănci făceau implantul în osul iliac al pelvisului, deşi alţii optau pentru osul mastoid al cutiei craniene sau pentru orice alt loc unde un os masiv era aproape de suprafaţa pielii. Cartea de credit comunica datele prin radio, ceea ce însemna că avea nevoie de o antenă destul de lungă pentru a capta undele şi, din acest motiv, o montură pe os era

absolut indispensabilă. După aceea, aveai posibilitatea să faci cumpărăturile doar cerând mărfurile pe care le doreai; de toate detaliile se ocupau cei de la Banka Peacock, comerciantul şi cartea de credit.

Băncile se diferenţiau prin politica dobânzilor, ratele lunare minime şi alte amănunte financiare. Dar nimic din toate astea nu conta pentru Bud. I se părea însă important de aflat ce repercusiuni ar fi avut întârzierea plăţii. De aceea, după ce lăsă să se scurgă un interval decent de timp pretinzând că ascultă atent toate prostiile despre dobânzi, întrebă pe un ton degajat, ca şi când un gând târziu i-ar fi trecut prin minte, despre modalitatea prin care Banka îşi recupera banii. Bancherul privea afară pe fereastră fără să pară că l-ar fi auzit.

Sunetul de fond al prezentării se transformă într-o melodie calmă de jazz, în timp ce holograma proiecta o mulţime de femei şi bărbaţi ce nu arătau de loc asemeni unor persoane care abuzează de credite, aşezaţi în jurul unei mese, asamblând manual mari componente de bijuterii etnice. Păreau că se simt bine; sorbeau ceai şi purtau discuţii animate. Sorbeau chiar prea mult ceai pentru privirea suspicioasă a lui Bud, opacă la multe aspecte, dar atât de pătrunzătoare când era vorba despre tacticile de manipulare prin intermediul mediei. Făceau prea mult caz din băutul ceaiului!

Observă cu mulţumire că purtau haine normale, nu uniforme, şi că li se permiteau discuţiile între sexe.

— Banka Peacock susţine o reţea completă de servicii de curăţătorie, pază, dar şi locuinţe de serviciu, deci, dacă în timpul derulării relaţiei dintre noi apar circumstanţe neprevăzute în ceea ce vă priveşte sau dacă, din neatenţie, v-aţi calculat greşit mijloacele de trai, vă puteţi baza pe faptul că veţi fi găzduit aproape de casă pe perioada în care veţi rezolva dificultăţile împreună de personalul de la bancă. Locatarii pensiunilor Băncii Peacock au paturi proprii şi, în unele cazuri, camere particulare. Evident, pe durata vizitei, copiii pot rămâne cu dumneavoastră. Condiţiile de lucru sunt printre cele mai bune din industrie, iar gradul de satisfacţie al bijutierilor noştri este în continuă creştere ceea ce înseamnă că, indiferent de gravitatea dificultăţilor dumneavoastră, situaţia vă va fi rezolvată în mod fericit, cât se poate de rapid.

— Care este, ăăă, strategia pentru a vă asigura că oamenii chiar … ştiţi dumneavoastră … vor apărea la termenul stabilit? întrebă Bud.

Din acest moment, bancherul îşi pierdu interesul în descrierea procedurilor, îşi îndreptă spatele, ocoli biroul şi se aşeză la fereastră, privind spre apa dintre Pudong şi Shanghai.

— Acest amănunt nu este descris în pliant, având în vedere că majoritatea viitorilor noştri clienţi nu împărtăşesc stăruitoarea dumneavoastră atenţie fată de detalii atât de amănunţite cum este acest aspect al contractului.

Pufni pe nas ca un om ce nu doreşte să miroasă ceva anume, aranjându-şi în acelaşi timp barbişonul.

— Regimul de sancţionare constă în trei etape. Bineînţeles, folosim denumiri plăcute pentru ele, dar le puteţi identifica după cum urmează: unu, o reamintire politicoasă; doi, izvorul începutului durerii; trei, un spectaculos fatalism.

Lui Bud îi trecu prin minte să-i arate acestui persan înţelesul real al cuvântului fatalism, chiar aici şi acum, dar, ca bancă, tipul avea probabil asigurată o securitate destul de bună. Pe lângă asta, era o politică standard destul de obişnuită, iar Bud se simţea mai degrabă recunoscător că persanul fusese cinstit.

— Bine, voi mai trece pe la dumneavoastră, spuse. Pot să păstrez pliantul?

Persanul îşi flutură mâna, concediindu-l şi pe el şi pliantul. Bud porni din nou pe străzi în căutare de bani gheaţă mai simplu de obţinut.

O vizită a unui membru al casei regale; familia Hackworth petrece o vacanţă cu aeronava; petrecerea dată în cinstea zilei de naştere a Prinţesei Charlotte; Hackworth întâlneşte un reprezentant al aristocraţiei

Într-o după amiază de vineri, trei seminţe geodezice patinau pe deasupra acoperişurilor şi a grădinilor din Atlantis/Shanghai, asemeni unor germeni de harbuz de dimensiunile lunii. O pereche de catarge singuratice se înălţau din ovalurile de cricket ale Parcului Sursei Victoria. Cea mai mică dintre aeronave era decorată cu însemnele casei regale; staţiona în aer în timp ce aeronavele mai mari acostau la dane. Anvelopele vidate erau predominant transparente. În loc să acopere lumina soarelui, îi accentuau nuanţa galbenă, dantelând-o, proiectând vaste desene abstracte, unele mai strălucitoare ca altele, pe care copii îmbrăcaţi în costume cochete, cu pantalonaşi scurţi şi crinoline de cea mai bună calitate încercau să le îmbrăţişeze. O fanfară cânta. Lângă balustrada aeronavei *Atlantis* stătea o siluetă minusculă, îmbrăcată în alb, fluturând mâna spre copiii de dedesubt. Ştiau cu toţii că aceasta trebuie să fie însăşi sărbătorita, Prinţesa Charlotte, şi de aceea o aclamau făcând la rândul lor semne entuziaste.

Fiona Hackworth hoinărise prin Conservatorul Ecologic Regal încadrată de părinţii săi, care sperau că în acest fel vor reuşi să ţină noroiul şi resturile vegetale departe de fustele ei. Strategia nu reuşise pe deplin dar, cu o scuturare rapidă, John şi Gwendolyn reuşiseră să transfere cea mai mare parte a mizeriei în mănuşile lor albe, iar de acolo direct în aer. Majoritatea mănuşilor purtate de doamnele şi domnii din zilele noastre erau fabricate din fibre infinitezimale care ştiau cum să expulzeze murdăria; puteai să-ţi scufunzi mâna înmănuşată în noroi şi, câteva secunde mai târziu, ea redevenea la fel de albă ca la început.

Ierarhia cabinelor de lux de pe Aether se potrivea perfect cu statutul pasagerilor săi, pentru că aceste părţi ale navei puteau fi dezasamblate şi refăcute. Pentru Lordul Finkle

McGraw, cei trei copii ai săi, soţiile lor şi Elizabeth, primul şi unicul nepot până în acest moment, aeronava cobora o scară rulantă privată, care îi ducea sus în apartamentul de la provă, apartament cu o vedere de aproape o sută optzeci de grade.

La pupa se aflau aproximativ o duzină de alţi Lorzi Egali, doar la nivel de conţi sau baroni, cel mai adesea conducându-şi nepoţii, nu copiii, în apartamentele de clasă B. Apoi erau membrii aparatului executiv, ale căror lanţuri de ceas, din aur, ornamentate cu minuscule cutii emailate, telefoane, lanterne, tabachere şi alte fetişuri, se arcuiau în jurul vestelor întunecate pe care le purtau pentru a le ascunde dimensiunile burţilor. Cei mai mulţi dintre copiii lor ajunseseră la vârste la care nu mai aveau afecţiune faţă de nimeni, cu excepţia propriilor părinţi, la staturi când energia lor era mai mult o ameninţare decât o minune, dar şi la gradul de inteligenţă care la un copil mic ar fi fost numit inocenţă dar care, de fapt, reprezenta o supărătoare grosolănie. O albină călătorind pentru a găsi nectar este drăguţă, în ciuda ameninţării pe care o reprezintă, dar acelaşi comportament, în cazul unui trântor de trei ori mai mare ca dimensiuni, te determină să cauţi ceva cu care să-l loveşti. Aşa se face că, pe largile scări rulante ce duceau spre cabinele de lux de la clasa întâi, puteai vedea multe scene în care taţii cu pălăriile puse strâmb şi dinţii încleştaţi îşi înşfăcau violent odraslele de braţ.

John Percival Hackworth era inginer. Celor mai mulţi ingineri le erau atribuite camere înguste, cu canapele, dar el îşi procurase titlul de nobleţe Creator şi fusese şi conducător de echipă chiar la acest proiect, reuşind astfel să cumpere o cabină la clasa a II-a, cu un pat dublu şi o canapea separată pentru Fiona. Portarul le-a adus bagajele pentru noapte chiar când Aether îşi curăţa catargele fixe – un mănunchi şlefuit de douăzeci de metri, care deja se dizolvase la loc în suprafaţa asemănătoare unei mese de biliard a elipticei în momentul în care nava se răsucea spre sud. Fiind amplasat atât de aproape de Sursa Victoria, parcul era împânzit de linii catatonice de alimentare şi orice putea fi cultivat creştea acolo pe negândite.

Cabina familiei Hackworth era amplasată la tribord, astfel încât, în timp ce nava accelera dinspre New Chusan, priviră cum apune soarele peste Shanghai, strălucind roşiatic prin eterna perdea de funingine. Gwendolyn i-a citit poveşti Fionei o oră, în

timp ce John examina cu atenţie ediţia de seară a ziarului *Times,* după care împrăştie nişte hârtii pe masa micuţă din cameră. Mai târziu, adulţii se schimbară cu hainele de seară, îmbrăcându-se în grabă în lumina amurgului pentru a nu o trezi pe Fiona. La ora nouă ieşiră pe coridor, încuiară uşa şi, urmând sunetul orchestrei, se îndreptară spre sala de bal a navei Aether, unde dansul abia începea. Podeaua încăperii era pavată cu dale translucide de diamant. Lumina era difuză. În sunetele valsului, menuetului şi alunecării electrice, dansatorii păreau că plutesc deasupra apelor Pacificului ce sclipeau sub razele lunii.

Răsăritul găsi cele trei aeronave planând peste Marea Chinei de Sud; nicăieri nu se vedea pământ. Aici, oceanul era foarte adânc, dar asta o ştiau doar Hackworth şi alţi câţiva ingineri.

Familia Hackworth avea o vedere acceptabilă din cabina pe care o ocupau, dar John se trezise devreme şi ocupase un loc pe podeaua de diamant a sălii de bal, comandase unui chelner să-i aducă un expreso şi un *Times,* trândăvind în mod plăcut, în timp ce Gwen şi Fiona îşi făceau toaleta. Peste tot în jur putea auzi copiii făcând presupuneri despre ceea ce urma să se petreacă.

Gwen şi Fiona au ajuns destul de târziu pentru ca John să devină nerăbdător. Îşi scosese ceasul mecanic de buzunar de cel puţin zece ori în timp ce aştepta şi sfârşi închizând şi deschizând cu nervozitate capacul.

Gwen îşi încrucişa picioarele lungi şi-şi desfăcu fustele pe podeaua transparentă, atrăgând privirile dezaprobatoare ale unor femei ce nu se aşezaseră. Dar John se simţi uşurat să vadă că majoritatea acestora erau colege de rang inferior sau soţiile unora dintre ingineri; nimeni din clasele cu ranguri superioare nu avea nevoie să vină în sala de bal.

Fiona se repezi în genunchi şi aproape că îşi presă chipul de suprafaţa de diamant. Hackworth trase de cutele pantalonilor, ridicându-i doar puţin, apoi se aşeză într-un genunchi.

Coralul inteligent ţâşni din adâncuri cu o violenţă care îl şocă pe Hackworth, deşi făcuse parte din echipa de proiectare şi urmărise derularea întregului proces. Văzut prin suprafaţa întunecată a Pacificului era ca şi când ar fi privit o explozie printr-un hublou de sticlă spulberată. Îi amintea de un jet de

lapte turnat în cafea, care se ridică de la fundul ceştii, înflorind în fragmente agitate, ce se solidificau de îndată ce ajungeau la suprafaţă. Viteza desfăşurării acestui proces fusese pusă la punct cu grijă; coralul inteligent crescuse trei luni chiar pe fundul oceanului trăgându-şi energia dintr-un super-mâl desfăşurat pe suprafaţa apei special pentru această ocazie, extrăgând atomii necesari direct din apa mării şi gazele dizolvate în ea. Procesul care avea loc dedesubt părea haotic şi, din unele puncte de vedere, aşa şi era; dar fiecare lithoculă[1] ştia exact unde trebuie să ajungă şi ce trebuie să facă. Erau blocuri tetroidale de calciu şi carbon, de mărimea unui bob de porumb, echipat fiecare cu o sursă de energie, un creier şi un sistem de navigaţie. Răsăreau din adâncurile oceanului la un semnal dat de Prinţesa Charlotte. Ea găsise dimineaţa sub pernă un mic dar; un fluier din aur, cu lănţişor. Ieşise în balcon şi suflase în el.

Coralul convergea spre terenul insulei din toate direcţiile, unele dintre lithocule călătorind câţiva kilometri pentru a ajunge în poziţia desemnată. Înlocuiau un volum de apă egal cu insula însăşi; cu totul câţiva kilometri cubi. Rezultatul era o agitaţie furioasă ce umfla brusc suprafaţa oceanului, făcându-i pe unii copii să ţipe, de teamă că s-ar putea ridica atât de sus încât să smulgă aeronava din aer; câţiva stropi chiar loviră burta de diamant a navei determinând pilotul să-i mărească puţin altitudinea. Manevra concisă iscă hohote de râs din partea taţilor aflaţi în sala de bal, care se delectau cu iluzia pericolului şi a neputinţei Naturii.

În lumina răsăritului, spuma şi ceaţa se dizolvară pe o anumită distanţă pentru a lăsa vederii o nouă insulă, de culoarea somonului. Aplauzele şi uralele se transformară într-un murmur profesional. Copiii sporovăiau uimiţi, cu voci ridicate.

Trecuseră deja câteva ore. Hackworth îşi pocni degetele, ca să vină un chelner şi comandă fructe proaspete, suc, clătite belgiene şi din nou cafea. Puteau la fel de bine să se bucure de faimoasele preparate culinare de pe Aether în timp ce insula dădea naştere la castele, fauni, centauri şi păduri vrăjite.

Prinţesa Charlotte era prima fiinţă umană care păşea pe minunata insulă, călătorind prin peisajul lui Atlantis împreună cu o suită de câţiva mici prieteni, toţi semănând cu nişte minuscule flori sălbatice din cauza bonetelor anti-solare pline de panglici,

---

[1] Lithoculă – particulă calcaroasă

toţi ducând coşuleţe pentru suveniruri, cu toate că acestea îi fuseseră înmânate guvernatoarei cu multă vreme în urmă. Prinţesa privi spre Aether şi Chinook, ancorate la câteva sute de metri distanţă, şi vorbi spre ele pe un ton normal, auzit cu claritate de toată lumea; un nanophon era ascuns undeva, prin gulerul de dantelă al şorţuleţului, conectat la sistemele audio fazate, crescute direct din straturile insulei.

— Aş dori să-mi exprim gratitudinea faţă de Lordul Finkle McGraw şi faţă de toţi angajaţii de la *Machine Phase Systems Limited*, pentru acest dar minunat. Acum, copii din Atlantis/Shanghai, vă rog să poftiţi la petrecerea organizată pentru ziua mea de naştere.

Copiii din Atlantis/Shanghai aprobară cu urale şi năvăliră spre diferitele ganguri ale navelor Aether şi Chinook, care fuseseră înclinate spre exterior în cinstea acestei ocazii, cu scopul prevenirii înghesuielii ce ar fi dus la insulte sau, ferească cerul, la violenţă.

În primele momente, copiii dădură buzna afară, asemeni aerului dintr-o sticlă. Apoi, se îndreptară spre sursele de continuă uimire: un centaur miniatural, mergând pe o pajişte, cu fiul şi fiica sa galopând în jur; câţiva pui de dinozaur. Intrarea într-o peşteră amplasată la poalele unui deal era o promisiune pentru viitoare distracţii. Deasupra unui alt deal, un drum şerpuia spre ruinele unui castel.

Majoritatea adulţilor rămăseseră la bordul aeronavelor, permiţând copiilor câteva minute de dezlănţuire. Totuşi, Lordul Finkle McGraw putea fi văzut croindu-şi drum spre Atlantis, bătând cu bastonul în pământ doar pentru a se asigura că este potrivit pentru a fi călcat de picioarele regale.

Un bărbat şi o femeie coborau pe coridorul lui Atlantis: într-o rochie florală ce explora frontiera labilă dintre modestie şi confort, cu o umbrelă asortată, Regina Victoria a II-a a Atlantisului. Îmbrăcat cu un costum elegant, din pânză de in de culoare bej, soţul ei, Prinţul Consort, al cărui nume era, lamentabil, Joe. Joe sau Joseph, cum i se mai spunea în circumstanţe oficiale, coborî primul, mişcându-se într-un mod pompos, cu paşi mici, apoi se întoarse cu faţa spre Majestatea Sa, oferindu-i mâna pe care ea o acceptă cu graţie, dar formal, ca pentru a reaminti tuturor că făcuse parte din echipa Oxfordului şi că eliminase de multă vreme nesiguranţa

mişcărilor cu ajutorul înotului, al patinajului şi al jeet kune doului. Când espadrilele regale atinseră solul, Lordul Finkle McGraw făcu o reverenţă. Regina îi întinse mâna, iar el i-o sărută, ceea ce era indecent, dar permis în cazul în care erai bătrân şi stilat, asemeni lui Alexander Chunh-Sik Finkle McGraw.

— Mulţumim încă o dată Lordului Finkle McGraw, echipei de la *Imperial Tectonics Limited* şi *Machine Phase Systems Limited* pentru această minunată feerie. Acum, să ne bucurăm de superba ambianţă înainte ca, asemeni primei Atlantide, ea să se scufunde pentru totdeauna în valuri.

Părinţii de pe Atlantis/Shanghai porniră în plimbare pe coridoare; mulţi se retrăseseră în cabine pentru a-şi schimba hainele după ce luaseră aminte la îmbrăcămintea Reginei şi a Prinţului Consort. Vestea cea mare, deja încărcată prin metoda sudurii telescopice în *Times* de către trimişii speciali ai ziarului aflaţi la bordul lui Aether, consta în faptul că umbrela era din nou la modă.

Gwendolyn Hackworth nu-şi luase în bagaje nici o umbrelă, dar nu-şi făcea probleme; ea avusese întotdeauna un fel înnăscut de a fi în pas cu moda. Plecă alături de John pe insulă. Până când ochii lui Hackworth se obişnuiră cu lumina soarelui, el se aşeză pe vine frământând între degete o bucată de pământ. Gwen îl lăsă cu obsesia lui şi se alătură unui grup de femei, majoritatea soţii de ingineri, ba chiar şi una, două, aparţinând nivelului de baroneţi, Participanţi Egali.

Hackworth descoperi o cărare ce şerpuia printre copaci spre poalele unui deal, către un crâng micuţ din jurul unui lac artificial, cu apă rece, curată şi proaspătă; el o şi gustase doar pentru a se asigura. Rămase acolo ceva vreme, privind insula, întrebându-se ce făcea oare Fiona. Visa cu ochii deschişi: printr-un miracol, fiica lui o întâlnise pe Prinţesa Charlotte, se împrieteniseră şi explorau chiar acum cine ştie ce minune. Lunga reverie se întrerupse când realiză că cineva recită o poezie:

În anotimpul inocent
Când hoinăream cu tine
Prieten drag, ne bucuram
De văi de fructe pline.
Câmpii şi munţi noi colindam,

Plini de melancolie,
Şi pas cu pas înaintam
Spre-a vieţii grea sclavie.

Hackworth se întoarse pentru a privi un bărbat în vârstă ce admira acelaşi peisaj. Asiatic după figură, cu un accent nazal nord-american, bărbatul părea de cel puţin şaptezeci de ani. Pielea translucidă era încă întinsă pe pometii largi, dar pleoapele, urechile şi scobiturile obrajilor erau ridate de vreme. De sub pălăria de soare nu apărea nici un smoc de păr; omul era complet chel. Hackworth înregistra toate aceste detalii încet, până când, într-un sfârşit, realiză cine se află în faţa lui.

— Pare a fi Wordsworth, spuse inginerul.

Bărbatul privea pajiştea de dedesubt. Ridică fruntea şi îl privi pe Hackworth pentru prima oară.

— Poemul?

— Judecând după conţinut, cred că este „Preludiul”.

— Bravo, spuse bătrânul.

— John Percival Hackworth, la dispoziţia dumneavoastră, se prezentă inginerul înaintând spre celălalt şi întinzându-i o carte de vizită.

— Încântat, veni răspunsul celuilalt, care nu catadicsi să se prezinte.

Lordul Alexander Chung-Sik Finkle McGraw era unul dintre cei câţiva Lorzi Egali de nivel duce care veneau din Apthorp. Apthorp nu era genul de organizaţie formală, uşor de găsit în cartea de telefon; în limbaj financiar se referea la o alianţă strategică a câtorva imense companii *Machine Phase Systems Limited* şi *Imperial Tectonics Limited*. Când nimeni important nu asculta, angajaţii lui îl numeau John Zaibatsu, la fel cum predecesorii lor din secolul anterior se refereau la Compania de Est ca la John Company.

MPSL producea bunuri de consum, iar *ITL* proprietăţi imobiliare, adevărata avere, locul unde se aflau bani adevăraţi. Numărat în hectare, nu era prea mult ca sumă – doar câteva insule strategic amplasate, mai degrabă ţinuturi decât continente, excepţie făcând unele locuri binecuvântate cum ar fi Tokyo, San Francisco şi Manhattan. Motivul îl reprezenta faptul că *Imperial Tectonics* avea geo-detectori, iar geo-detectorii aveau capacitatea de a se asigura că fiecare nouă bucată de

pământ avea farmecul lui San Francisco, amplasamentul strategic al Manhattanului, feng-shui-ul[1] Hong Kong-ului şi mohorâtul, dar obligatoriul, Leben-sraum al Los Angeles-ului. Nu mai era necesar să trimită ţărani murdari, în capsule din piele de raton, pentru a trece pe hartă sălbăticia, omorând localnicii şi defrişând tufişurile; acum, nu aveai nevoie decât de un geo-detector tânăr, de o substanţă copiatoare de început şi de o Sursă uriaşă.

Ca mulţi alţi neo-Victorieni, Hackworth ar fi putut cita biografia lui Finkle-McGraw din memorie. Viitorul Duce se născuse în Coreea şi fusese adoptat la vârsta de şase luni de către un cuplu care se cunoscuse în timpul şcolii elementare, în Iowa City şi care, mai târziu, pusese bazele unei ferme organice, în apropierea graniţei dintre Iowa şi Dakota de Sud.

Pe vremea când era încă adolescent, un avion de pasageri a aterizat forţat pe aeroportul din Sioux City iar Finkle-McGraw, împreună cu alţi câţiva membri ai detaşamentului de cercetaşi din care făcea parte, mobilizaţi în grabă de comandant, au stat lângă pistă, alături de ambulanţele, pompierii, doctorii şi asistentele din numeroase districte. Eficienţa de care dăduseră dovadă în timpul dezastrului fusese puternic mediatizată şi devenise scenariu pentru un film de televiziune. Finkle-McGraw nu reuşise să înţeleagă de ce. Ei nu făcuseră decât ceea ce era normal şi uman în acele circumstanţe; de ce oamenilor din alte părţi ale ţinutului le era atât de greu să priceapă?

Subtila înţelegere a culturii americane s-ar fi putut datora faptului că părinţii săi îi oferiseră posibilitatea şcolarizării la domiciliu, până la vârsta de paisprezece ani. Pentru Finkle-McGraw, o zi obişnuită de şcoală consta dintr-o plimbare în josul unui râu pentru a studia mormolocii sau într-o vizită la biblioteca publică de unde împrumuta cărţi despre Grecia sau Roma antică. Familia avea puţine venituri suplimentare, iar vacanţele le petrecea în Rockies, făcând drumeţii, sau în nordul Minessotei, cu canoea pe râu. Probabil că învăţase din aceste vacanţe de vară mai mult decât reuşeau aristocraţii în timpul anilor de şcoală. Contactul social cu alţi copii avea loc mai mult prin intermediul detaşamentului de cercetaşi sau prin cel al Bisericii; familia Finkle-McGraw aparţinea unei culte Metodiste

[1] Feng-shui – ştiinţă chinezească de decoraţiuni interioare.

Romano-Catolice şi unei mici sinagogi ce se întrunea într-o cameră închiriată în Sioux City.

Părinţii îl înscriseseră la un liceu public, unde menţinuse constant un procent de două puncte din patru posibile. Cursurile erau atât de anoste şi ceilalţi copii atât de proşti, încât Finkle-McGraw nu se omorâse cu învăţatul. Îşi câştigase o oarecare reputaţie cu luptele greco-romane şi cu alergările, dar nu o folosise niciodată pentru a obţine favoruri sexuale, deşi, în acele timpuri, ele nu ar fi fost greu dobândit. Avea un caracter destul de dificil, asemeni oricărui adolescent aflat la vârsta când simte nevoia de a fi nonconformist pentru a se apăra. Dar era şi o modalitate aproape sigură de a-i şoca pe majoritatea celor din jur. În acele zile se considera că unele moduri de comportament erau rele iar altele bune şi, de aceea, tinerilor li se părea rezonabil să-şi trăiască viaţa conform acestor reguli.

Anul ce urmase absolvirii liceului îl petrecuse conducând o anume parte din afacerea părinţilor săi, dar se înscrisese şi la Universitatea de Stat Iowa, din Ames, la secţia de Ştiinţă şi Tehnologie (Ştiinţă şi Practică). După întâiul trimestru de inginerie se transferase la fizică unde rămăsese trei ani, timp în care frecventase cursurile ce îl interesau cel mai mult: ştiinţă informaţională, metalurgie, începuturile muzicii. Nu obţinuse niciodată o diplomă, dar nu pentru că nu făcuse faţă, ci datorită climatului politic; asemeni multor alte universităţii ale vremii, USI impunea studenţilor săi studierea unui mare număr de materii, inclusiv artistice şi umaniste. Însă, Finkle-McGraw preferase ca în timpul său liber să citească, să asculte muzică şi să vadă piese de teatru.

Într-o vară, pe când locuia în Ames şi muncea ca cercetător asistent într-un important laborator de fizică, pentru câteva zile, oraşul fusese transformat de-a dreptul într-o insulă, de o uriaşă inundaţie. Alături de numeroşi alţi locuitori, Finkle-McGraw lucrase câteva săptămâni la construirea digurilor din saci cu nisip şi fâşii de plastic. A fost încă o dată uimit de acoperirea mass-mediei naţionale – reporteri din celălalt capăt al ţării continuau să apară şi să nu anunţe, destul de de-zorientaţi, că în zonă nu există furturi. Lecţia primită cu ocazia dezastrului aviatic din Sioux City era încă o dată confirmată. Tărăboiul făcut de cei din Los Angeles cu un an înainte era cel mai bun contraexemplu. Finkle-McGraw începuse să-şi formeze

o opinie, care în anii următori avea să îi contureze viziunile politice, şi anume că în vreme ce oamenii nu erau *diferiţi* din punct de vedere genetic, din punct de vedere *cultural* se deosebeau foarte mult şi că unele culturi se dovedeau pur şi simplu mai bune decât altele. Nu era un raţionament cu valoare subiectivă, ci mai degrabă o observaţie conform căreia unele culturi prosperau şi se extindeau, în timp ce altele eşuau. Părerea era împărtăşită de aproape toată lumea în acele zile, dar nu era exprimată cu voce tare.

Aşa se face că Finkle-McGraw a părăsit universitatea fără vreo diplomă şi s-a întors la ferma pe care o condusese în urmă cu câţiva ani, în timp ce părinţii săi erau preocupaţi de cancerul la sân al doamnei McGraw. După moartea mamei sale, s-a mutat la Minneapolis şi s-a angajat la o companie fondată de un fost profesor. Lucra în domeniul microscoapelor, care în acea vreme erau cele mai moderne aparate, capabile să vadă şi să manevreze atomii individuali. Domeniul era încă obscur la acea vreme, clienţii fiind, în general, mari institute de cercetare, iar aplicabilitatea rezultatelor părea foarte îndepărtată. Dar pentru o persoană ce dorea să studieze nanotehnologia se dovedea perfectă, iar McGraw a început să o facă, lucrând noaptea târziu, în timpul liber. Dată fiind voinţa, încrederea în propria persoană, inteligenţa („adaptabil”, de încredere dar nu „strălucitor”) pe care le poseda şi munca pe care o depusese la fermă, era inevitabil să devină unul dintre cele câteva sute de pionieri ai revoluţiei nanotehnice. Propria lui companie, pe care o fondase la cinci ani după ce se mutase în Minneapolis, supravieţuise destul de mult pentru a fi absorbită de Apthorp, iar el navigase destul de bine pe curenţii politici şi economici din Apthorp pentru a-şi câştiga o poziţie decentă, de egalitate.

Avea încă ferma familiei din nord-vestul statului Iowa, dar şi alte câteva sute de mii de acri de pământ arabil pe care îl transformase într-o preerie cu iarbă înaltă, completată cu turme de bizoni şi indieni adevăraţi, care descoperiseră că era mult mai bine să vânezi animale şi să călăreşti sub cerul liber decât să cauţi prin gunoaiele din Minneapolis sau Seattle. Dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea în New Chusan care, din motive practice, era domeniul său ducal.

— Relaţii cu publicul? întrebă Finkle-McGraw.

— Domnule?

Eticheta modernă era austeră; în astfel de cazuri nu era necesară folosirea titlurilor onorifice.

— Departamentul dumneavoastră, domnule.

Hackworth îi înmânase cartea de vizitat foarte potrivită acestei circumstanţe, dar care nu oferea detalii.

— Inginerie. Comandament.

— Adevărat? Credeam că oricine îl poate recunoaşte pe Wordsworth trebuie să facă parte din grupul artistic al Relaţiilor cu Publicul.

— Nu şi în acest caz, domnule. Eu sunt inginer. Am fost promova recent în Comandament. Am lucrat un timp la acest proiect.

— Şi ce anume aţi lucrat?

— În mare, la P.I., spuse Hackworth. Presupunea că Finkle-McGraw era la curent cu evoluţia tehnicii şi va recunoaşte abrevierea folosită pentru pseudo-inteligenţă şi, poate chiar va aprecia faptul că el făcuse această presupunere.

Chipul lui Finkle-McGraw se lumină puţin.

— Ştii, când eram tânăr, era numită A.I. Inteligenţă artificială.

Hackworth îşi permise un zâmbet subţire şi scurt.

— Cred că asta spune ceva despre neobrăzare.

— În ce mod a fost utilizată aici pseudo-inteligenţa?

— Doar pentru partea de proiect realizată de *MPS*. *Imperial Tectonics* construise insula, clădirile şi vegetaţia. *Machine Phase System*, compania pentru care lucra Hackworth, crease tot ce mişca. Comportamentul stereotip a fost foarte bun pentru păsări şi dinozauri, dar pentru centauri şi fauni au dorit ceva interactiv, ceva care să asigure iluzia sensibilităţii.

— Da, a ieşit frumos; foarte frumos, domnule Hackworth.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Acum ştiu cu siguranţă că doar cei mai pricepuţi ingineri ajung în Comandament. Poate că-mi vei spune cum de un iubitor al poeţilor romantici a ajuns într-o astfel de poziţie.

Pe Hackworth, cererea îl găsi nepregătit şi încercă să răspundă fără a crea impresia că îşi dă aere.

— Cu siguranţă că o persoană cu poziţia dumneavoastră nu vede nici o contradicţie ...

— Dar nu cineva cu poziţia mea este responsabil de promovarea dumnitale în Comandament. A fost cineva cu o

poziţie în întregime diferită. Şi mi-e foarte teamă că o astfel de persoană are tendinţa de a vedea o contradicţie.

— Da. Înţeleg. Păi, domnule, am studiat literatura engleză în facultate.

— Aha! Deci nu faci parte dintre cei care au urmat neabătut calea spre inginerie.

— Cred că nu, domnule.

— Şi colegii dumitale din Comandament?

— Ei bine, dacă am înţeles întrebarea dumneavoastră, domnule, ar trebui să spun că, spre deosebire de alte departamente, un număr mare dintre inginerii din Comandament au avut ... vieţi interesante, ca să încerc o descriere cât mai bună.

— Şi ce face ca viaţa unei persoane să fie mai interesantă decât a alteia?

— În general, aş spune că ni se par mai interesante lucrurile neprevăzute sau noi.

— Asta-i aproape o tautologie. Dar Lordul Finkle-McGraw nu era genul care să-şi exprime sentimentele întâmplător. Dădea impresia că este aproape satisfăcut de modul în care decurgea conversaţia. Se întoarse iarăşi cu spatele, admirând priveliştea şi uitându-se, preţ de câteva secunde, la copii, în timp ce răsucea vârful bastonului în pământ, ca şi când ar fi fost încă sceptic în legătură cu siguranţa solului. Apoi, roti bastonul în aer într-un arc ce cuprinse jumătate de insulă. Câţi dintre aceşti copii crezi că sunt destinaţi unei vieţi interesante?

— Cel puţin doi, domnule – Prinţesa Charlotte şi nepoata dumneavoastră.

— Eşti rapid în gândire, Hackworth, şi te cred capabil de a ocoli răspunsul nepotrivit, dacă nu din alt motiv, datorită caracterului dumitale cinstit, spuse Finkle-McGraw, nu fără o undă de viclenie. Spune-mi, părinţii dumitale au fost supuşi sau dumneata ai depus Jurământul?

— De îndată ce am împlinit douăzeci şi unu de ani, domnule. Majestatea Sa, care la acea vreme era încă Alteţa Sa Regală, călătorea în America de Nord, înainte de a se înscrie la Stendford, iar eu am depus Jurământul la Biserica Trinity din Boston.

— De ce? Eşti un tip deştept, deschis spre cultură, spre deosebire de atâţia alţi ingineri. Ai fi putut să te alături Primei

Republici Distribuite sau oricărei alteia dintre sutele de ginte sintetice de pe Coasta de Vest. Ai fi avut perspective decente şi ai fi fost liber de toată această – Finkle-McGraw ridică bastonul spre cele două uriaşe aeronave – disciplină comportamentală care ne-a fost impusă. Care este motivul pentru care dumneata, domnule Hackworth, ţi-ai impus-o singur?

— Fără a intra în chestiuni care sunt strict de natură personală, spuse Hackworth prudent, copil fiind am cunoscut două feluri de disciplină: nici una şi prea multă. Prima duce spre un comportament degenerat. Când vorbesc despre degenerare nu sunt înfumurat, domnule – fac doar aluzie la chestiuni bine cunoscute mie, care mi-au făcut propria copilărie mult mai puţin idilică.

Finkle-McGraw, realizând că probabil depăşise anumite limite, dădu cu putere din cap.

— Acesta este un argument obişnuit.

— Bineînţeles, domnule. N-am dorit să se înţeleagă că eram singurul tânăr folosit în mod greşit de ceea ce devenise cultura mea.

— Iar eu nu am înţeles aşa ceva. Însă mulţi dintre cei care simt la fel ca dumneata şi-au găsit drumul alături de ginte în care regimul este mult mai aspru şi care ne consideră pe *noi* ca pe nişte degeneraţi.

— Viaţa mea n-a fost lipsită de momente de exces, disciplină lipsită de raţiune, impusă de obicei în mod capricios de cei responsabili de lipsa ei iniţială. Aceasta, combinată cu studiile mele de istorie, m-a condus, ca pe mulţi alţii, la concluzia că în secolul trecut au existat puţine lucruri demne de a fi depăşite şi că pentru modele sociale stabile trebuie să privim spre secolul al nouăsprezecelea.

— Bine spus, Hackworth! Dar trebuie să ştii că modelul la care ai făcut referire n-a supravieţuit prea mult primei Regine Victoria.

— Noi am depăşit destul de mult ignoranţa şi am rezolvat numeroase dintre contradicţiile interne ce caracterizau acea eră.

— Oare? Ce mulţumire! Şi le-am rezolvat într-un mod care să asigure că toţi aceşti copii vor trăi vieţi interesante?

— Trebuie să recunosc, sunteţi prea rapid pentru mine.

— Dumneata însuţi ai spus că inginerii din departamentul Comandamentului, cei mai buni, au preferat o viaţă interesantă unui drum drept şi curat. Nu-i aşa că acum vezi legătura?

— Clar.

— Asta înseamnă că, dacă dorim să creştem o generaţie de copii care să ajungă să dea întregul lor potenţial, trebuie să le facem vieţile interesante. Şi iată ce întrebare am pentru dumneata, Hackworth: Crezi că şcolile noastre pot să asigure asta? Sau sunt mai degrabă acel gen de şcoli de care se plângea Wordsworth?

— Fiica mea este prea tânără pentru a merge la şcoală, dar mi-e teamă că Wordsworth avea dreptate.

— Eu te asigur că aşa stau lucrurile, domnule Hackworth. Cei trei copii ai mei au fost crescuţi în astfel de şcoli şi le cunosc bine. Sunt hotărât ca Elizabeth să fie crescută diferit.

Hackworth îşi simţi chipul împurpurându-se.

— Domnule, pot să vă atrag atenţia că de abia ne-am cunoscut... nu mă simt demn de confidenţele pe care mi le faceţi.

— Îţi spun toate astea nu ca unui prieten, domnule Hackworth, ci ca unui profesionist.

— Trebuie să vă amintesc şi că sunt doar inginer, nu psiholog de copii.

— N-am uitat, domnule Hackworth. Dumneata eşti cu adevărat un inginer şi încă unul foarte bun, care lucrează la o companie despre care cred că încă îmi aparţine, deşi ca Lord Egal nu mai am decât o legătură formală. Iar acum, dacă tot ai terminat cu succes partea dumitale din acest proiect, intenţionez să te numesc şeful unui nou proiect pentru care am toate motivele să cred eşti mai mult decât potrivit.

Bud începe o viaţă criminală; insulta adusă unui trib si consecinţele ei

Bud dăduse peste prima lui victimă aproape accidental. Luase un viraj greşit, nimerind peste un bărbat de culoare, o femeie şi câţiva copii care se aflau acolo întâmplător. Aveau toţi o expresie înfricoşată, cum doar noilor sosiţi li se întâmpla, iar Bud observă privirea bărbatului măsurând Vizoarele, întrebându-se dacă punctele de ochire, pe care de altfel nu le vedea, erau centrate pe el, pe femeia lui sau pe copii.

Bud nu se dădu deoparte. El era cel ticsit de arme, era normal ca ei să elibereze calea. Dar în loc de asta, grupul încremenise.

— E vreo problemă? întrebă Bud.

— Ce doriţi? spuse bărbatul.

Trecuse ceva timp de când nu se mai interesase nimeni atât de sincer de dorinţele lui Bud şi întrebarea îl făcu să se simtă bine. Realiză că oamenii aceştia aveau impresia că sunt jefuiţi.

— Păi, ce vrea toată lumea. Bani şi diverse alte chestii, spuse Bud, iar bărbatul, cu un gest natural, scoase nişte hârtii din portofel, i le dădu şi apoi chiar îi mulţumi în timp ce făcea un pas înapoi.

Bud se simţi încântat de genul ăsta de respect din partea unor persoane de culoare; îi reamintea de genealogia lui nobilă ce se pierdea în nordul Floridei şi nici banii nu-i stricau. Din acea zi, începuse să se uite la oamenii de culoare cu aceeaşi privire înspăimântătoare. Vindeau şi cumpărau la negru şi de aceea aveau mereu bani serioşi. Câteva luni se descurcase minunat. Din când în când, se oprea lângă blocul unde trăia amanta lui, Tequila, îi ducea nişte lenjerie şi, uneori, ciocolată lui Harv.

Şi Bud şi Tequila bănuiau că Harv e fiul lui. Avea cinci ani, ceea ce presupunea că fusese conceput în perioada de început a relaţiei ne-despărţim-ne-împăcăm a celor doi. Acum, nemernica era iarăşi însărcinată şi Bud era de părere că trebuie

să-i aducă mai multe cadouri când se oprea pe acolo. Era de datoria unui tată!

Într-o bună zi, Bud ochi o familie deosebit de bine îmbrăcată, tocmai din cauza hainelor scumpe. Bărbatul purta un costum de afaceri, femeia o rochie frumoasă şi curată, iar copilul din braţele ei era îmbrăcat cu un costumaş din dantelă albă. Angajaseră chiar şi un hamal de la Aerodrom ca să le care bagajul. Hamalul era un tânăr alb care îi aminti lui Bud de el însuşi. Se enervă văzându-l animal de povară pentru nişte negri. Aşa că, de îndată ce familia se îndepărtă de aglomeraţia Aerodromului intrând într-un cartier mai izolat, Bud se apropie, încruntându-se în felul pe care îl exersase în faţa oglinzii, ridicând Vizoarele pe nas cu degetul.

Tipul în costum era diferit de ceilalţi ca el. Nu încercă să se prefacă a nu-l vedea pe Bud, nu încercă să fugă, să se ascundă sau să se ploconească; rămase doar cu picioarele bine înfipte în pământ, întrebând foarte politicos:

— Da, domnule, pot să vă fiu de folos?

Nu vorbea ca un negru american, ci mai degrabă cu un accent britanic, dar mai aspru. Acum, că Bud se apropiase mai mult, văzu că bărbatul avea în jurul gâtului o fâşie de pânză colorată, ale cărei capete atârnau asemeni unei eşarfe. Părea îngrijit şi bine hrănit, excepţie făcând o mică cicatrice, pe obraz.

Bud continuă să înainteze până când ajunse foarte aproape de tip. Îşi ţinu capul dat pe spate până în ultimul moment, ca şi când ar fi fost tras înapoi de nişte sunete puternice, ceea ce nu era departe de adevăr, având în vedere că difuzoarele răcneau muzică la fel de tare ca de obicei, apoi îşi îndreptă brusc fruntea, privindu-l pe bărbat drept în faţă. Gestul era o altă modalitate de subliniere a faptului că era ticsit de arme şi, de obicei, trucul avea efect. Dar tipul din faţa lui nu răspunse cu mica lucire de teamă din ochi pe care Bud era, de obicei, atât de încântat să o observe. Poate că era din vreo ţară-Neştiută-de-Lume, unde oamenii habar n-aveau de pistoalele-cap.

— Domnule, spuse bărbatul, eu şi familia mea eram în drum spre hotel. Am făcut o călătorie lungă şi suntem obosiţi; fetiţa mea are o infecţie la ureche. V-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi spune ce problemă aveţi cât se poate de pe scurt.

— Vorbeşti ca un nenorocit de Vicky[1], spuse Bud.

— Domnule, nu fac parte dintre cei pe care-i numiţi Vicky, căci altfel m-aş fi dus direct acolo. V-aş fi recunoscător dacă v-aţi controla limbajul în prezenţa soţiei mele şi a copilului.

Lui Bud îi trebui ceva vreme până să descifreze ultima propoziţie, chiar un pic mai mult până să-i vină să creadă că bărbatului chiar îi păsa de cele câteva cuvinte murdare stropşite în urechile familiei lui, şi încă mai mult, să se convingă de insolenţa cu care fusese pus la punct, el, un tip musculos care se vedea cu ochiul liber că are implantate pistoale-cap.

— O să spun orice mizerii puturoase doresc târfei tale de nevastă şi bastardului, răcni Bud nereuşind să-şi stăpânească un rânjet.

Marcase!

Bărbatul oftă, părând mai degrabă nerăbdător decât speriat.

— E un jaf armat sau ceva de genul ăsta? Eşti sigur că ştii în ce te bagi?

Bud răspunse şoptind „Ocheşte!” ţintind bicepsul drept al bărbatului. Glonţul, de tip Schilodeşte, intră adânc în muşchi, asemeni unui M-80, explodând o gaură neagră în mâneca jachetei şi lăsând braţul bărbatului descoperit şi cu sângele şiroind. Omul încleşta dinţii, ochii i se măriră şi pentru câteva momente scoase din piept nişte sunete înfundate, încercând să nu ţipe. Bud privi fascinat rana. Era ca atunci când împuşca oameni într-un ractiv[2] cu excepţia faptului că târfa nu cerşea de îndurare. Se întorsese doar cu spatele, folosindu-şi trupul ca să protejeze copilul şi îl privea calmă, peste umăr, pe agresor. Bud observă că şi ea avea o cicatrice pe obraz.

— Urmează ochiul, spuse Bud, apoi mă ocup de căţea.

Bărbatul ridică palma braţului nevătămat, arătând că se predă. Îşi goli buzunarul de Unităţile de Valută Universală, întinzându-i-le. Apoi Bud se făcu nevăzut pentru că monitorii, aerostate blindate, cu ochi, urechi şi radiouri, prinseseră, probabil sunetul exploziei şi porniseră să împânzească zona. Văzu unul şuierând pe lângă el când lua colţul, urmat de o antenă scurtă ce prindea lumina ca pe un fulger.

---

[1] Vicky, Vickşi – prescurtare de la Victorian.

[2] Ractiv – program interactiv pentru calculator, cu diferite scopuri.

Trei zile mai târziu, Bud hoinărea pe lângă Aerodrom, căutând prăzi uşoare, în timp ce o navă uriaşă din Shanghai ateriza. Amestecat în curentul celor două mii de nou veniţi era un grup de bărbaţi solizi, cu pielea foarte închisă la culoare, îmbrăcaţi în costume de afaceri, cu eşarfe colorate drapate în jurul gâtului şi cicatrice micuţe pe obraji.

Era târziu, în noaptea aceleiaşi zile, când Bud auzi pentru prima oară în viaţa cuvântul *Ashanti.*

— Alţi douăzeci şi cinci de Ashanti au sosit în L.A.! spuse un bărbat la bar.

— Ashanti au avut o întâlnire lungă în camera de conferinţe de la Sheraton! spusese o femeie pe stradă.

Aşteptând la coada pentru materii prime de imitaţie, un vagabond se lăudase:

— Unul dintre Ashand mi-a dat cinci yukşi. Sunt oameni de treabă.

— Hei, locul ăsta colcăie de Ashanti, nu-i aşa? spuse Bud când se întâlni cu un fost camarad din tagma Momelilor.

— Mda, răspunsese tipul, vizibil şocat de apariţia lui Bud pe stradă şi întorcând capul brusc în altă direcţie.

— Probabil că au o convenţie, sau ceva de genul ăsta, presupuse Bud. L-am înghesuit pe unul dintre ei acum câteva seri.

— Mda, ştiu, aprobase prietenul.

— Cum?! De unde ştii?

— Nu au nici o convenţie, Bud. Toţi Ashanti ăştia, cu excepţia primului, au venit în oraş ca să te vâneze pe tine.

Corzile vocale ale lui Bud paralizară brusc, iar el îşi simţi capul gol, incapabil să se concentreze.

— Trebuie să plec, spuse prietenul, ştergând-o grăbit din apropierea lui Bud.

Următoarele câteva ore Bud trăi cu impresia că toţi trecătorii îl privesc. El îi privea, nu încăpea îndoială, căutând acele costume şi acele eşarfe. Dar observă un bărbat în pantaloni scurţi şi tricou, un bărbat de culoare, cu pomeţi înalţi şi cu o cicatrice pe unul dintre ei, cu ochi aproape asiatici, într-o vizibilă stare de alertă. Aşa că nu putea fi sigur că Ashanti vor fi îmbrăcaţi doar cu costumele lor stereotipe.

Foarte curând după asta, Bud făcu schimb de haine cu un indigen de pe plajă, renunţând la jacheta de piele şi obţinând în

schimb pantalonii scurţi ai acestuia şi un tricou. Tricoul era mult prea strâmt; îi încorseta antebraţele, presând materialul peste muşchi şi făcând eterna zbatere a acestora chiar mai supărătoare. Îşi dori să fi putut deconecta stimulatorii, să se relaxeze măcar pentru o noapte, dar asta ar fi însemnat un drum la salon şi era sigur că Ashanti îl descoperiseră deja.

Ar fi putut merge la unul dintre cele câteva bordeluri, dar nu ştia ce legături pot avea Ashanti ăştia, sau măcar ce naiba *erau* Ashanti cu exactitate, şi era sigur că în circumstanţele astea n-ar fi obţinut, oricum, o prostituată.

În timp ce rătăcea pe străzile Teritoriilor Concesionate, aţintind rapid Vizoarele asupra oricărei persoane de culoare care îi apărea în cale, cugeta la cât de nedreaptă fusese soarta cu el. De unde era să ştie că tipul ăla aparţinea unui trib?

De fapt, ar fi trebuit să-şi dea seama doar pentru că purta haine frumoase şi nu arăta ca negrii obişnuiţi, însăşi deosebirea asta ar fi fost cazul să-l determine să renunţe. Iar curajul omului ar fi trebuit să-i dea de gândit. Ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că cineva e atât de prost să-l înfrunte.

Asta era! Bud fusese un prost, nu aparţinea nici unui grup, aşa că Bud era în cofă. Acum, Bud va fi nevoit să-şi găsească rapid un grup.

Încercase deja, în urmă cu câţiva ani, să se alăture Boerilor. Boerii reprezentau, pentru genul de gunoaie albe ca Bud, ceea ce Ashanti erau pentru majoritatea oamenilor de culoare. Blonzi îndesaţi în costume sau îmbrăcăminte conservatoare, târând după ei, în general, câte o duzină de copii. Şi să te ferească Dumnezeu de *solidaritatea* lor! Bud făcuse câteva vizite la unele dintre taberele locale, studiase câteva dintre activităţile lor de instruire pe mediatronul lui de acasă, mersese câteva ore la sala de gimnastică încercând să ajungă la standardele fizice pe care ei le impuneau, ba chiar audiase câteva sesiuni oribile de studiere a textelor biblice. Dar într-un sfârşit, Bud şi Boerii nu se potriveau prea bine. Multele ore pe care trebuia să le petreci la biserică erau năucitoare; de fapt, *trăiai* în biserică. Şi le studiase istoria, dar erau atât de multe încăierări între Boeri şi Zuluşi încât nu suportase să citească totul despre ele sau să le reţină. Deci varianta asta era exclusă; nu va intra în nici o tabără în noaptea asta.

Vickyşii nu l-ar primi nici într-un milion de ani. Aproape toate triburile lor erau de orientare rasială, asemeni Perşilor. Iudeii nu l-ar fi acceptat decât în cazul în care şi-ar fi tăiat o bucăţică din propriul trup şi dacă ar fi învăţat să citească într-o limbă cu totul nouă, ceea ce era greu de crezut că s-ar fi putut întâmpla, având în vedere că Bud nu reuşise încă să citească bine în engleză. Existau şi câteva adunări de călugări, triburi religioase, care primeau oameni din toate rasele, dar marea lor majoritate nu erau foarte puternice şi nu aveau prea multă trecere în Teritoriile Concesionate. Mormonii aveau renume şi erau foarte puternici, dar el nu era sigur că l-ar primi atât de repede pe cât avea nevoie. Apoi mai erau triburile pe care oamenii le creaseră din nimic, gintele sintetice, dar majoritatea lor erau bazate fie pe o abilitate comună, fie pe o idee ciudată sau pe un ritual pe care Bud n-ar fi fost capabil să şi-l însuşească într-o jumătate de oră.

În sfârşit, cândva pe la miezul nopţii, dădu peste un bărbat cu o jachetă caraghioasă, gri şi o pălărie cu o stea roşie, care încerca să împartă mici cărţi roşii, şi îi veni ideea: Sendero. Cei mai mulţi Senderistas erau incaşi sau coreeni, dar primeau pe oricine. Aveau o tabără aici, în Teritoriile Concesionate, bine păzită şi fiecare dintre ei, bărbat sau femeie, erau nişte gunoaie. Erau mai mult decât potriviţi pentru câteva duzini de Ashanti. Şi li te puteai alătura oricând numai păşind dincolo de porţile taberei lor. Luau pe oricine, fără să pună întrebări.

Bud auzise că nu e prea bine să fii comunist, dar având în vedere circumstanţele îşi închipui că poate să renunţe la mândrie şi să citeze din micuţa carte roşie. De îndată ce Ashanti vor părăsi oraşul va renunţa şi el la Sendero.

Odată hotărârea luată, abia aştepta să ajungă. Trebuia să aibă grijă să nu intre în vreo încurcătură, fapt care ar fi atras cu siguranţă atenţia celor din tribul Ashanti. I se făcea rău numai la gândul că, fiind atât de aproape de scăpare, ar fi putut rata şansa.

Trecu de un colţ şi văzu peretele Taberei Sendero, lung cât două blocuri şi înalt cât patru, cu un media tron gigant, solid şi cu o portiţă în mijloc. La un capăt era Mao, fluturând mâna spre o mulţime nevăzută, alături de soţia lui şi de întunecatul Lin Biao, iar în capătul celălalt Preşedintele Gonzalo, predând învăţăturile câtorva copii. În mijloc se afla un slogan cu litere de-

o şchioapă: LUPTAŢI PENTRU IMPUNEREA PRINCIPIILOR GÂNDIRII-MAO-GONZALES!

Poarta era păzită, ca întotdeauna, de doi copii de doisprezece ani, cu banderole, cravate roşii şi cu puşti antice cu baionete adevărate lângă picior. O fată caucaziană, blondă şi un băiat asiatic. Bud şi fiul său, Harv, petrecuseră multe ore încercând să-i facă să râdă pe micii paznici: se strâmbaseră, le spuseseră glume, făcuseră pe proştii. Nimic din toate astea nu dăduse rezultate. Dar măcar văzuseră ritualul: drumul era barat de baionete până când jurai credinţă veşnică gândirii-Mao-Gonzales, iar apoi ...

Un cal, sau ceva construit în aceeaşi formă, venea în josul străzii galopând. Nu făcea zgomotul obişnuit de copite din fier. Bud realiză că era o cabalină – o chestie robotizată, cu patru picioare.

Bărbatul care o călărea era un african în haine foarte colorate. Bud recunoscu acea îmbrăcăminte şi nu se mai obosi căutând cu privirea cicatricea; omul era un Ashanti. Acesta, de îndată ce îl zări pe Bud, îmboldi maşinăria să înainteze mai repede. Îi tăia calea lui Bud înainte ca acesta să ajungă la Sandero. Şi era încă mult prea departe pentru a putea fi nimerit de pistolul-cap, ale cărui gloanţe minuscule aveau o rază de acţiune dezamăgitor de scurtă.

Auzi un zgomot uşor în spate şi întoarse capul, dar ceva îl lovi în frunte şi rămase acolo. Încă doi Ashanti apărură lângă el.

— Domnule, spuse unul dintre ei, nu aş recomanda folosirea armei pe care o posedaţi, decât dacă doriţi ca glonţul să se întoarcă şi să vă explodeze în frunte. Înţeles? şi zâmbi larg, cu dinţi enormi, perfecţi şi albi, atingându-şi propria frunte. Bud se ridică şi simţi ceva greu lipit de pielea sprâncenei, chiar deasupra pistolului-cap.

Cabalina îşi opri galopul lângă el. Pe neaşteptate, Ashanti erau peste tot. Se întrebă de câtă vreme îl urmăreau. Toţi avea zâmbete frumoase. Toţi purtau în mâini mici aparate îndreptate spre pavaj, dar cu degetele pe trăgaci, până în clipa în care tipul de pe cabalină le dădu un ordin. Atunci, brusc, toţi îşi aţintiră dispozitivele spre el.

Proiectilele îi izbiră pielea şi îmbrăcămintea, explodând în zeci de pelicule foarte uşoare care se lipiră de Bud şi se întăriră. Unul îl lovi în ceafă şi pelicula i se încolăci pe faţă, împietrind-o.

Muniţia era aproape la fel de subţire ca baloanele de săpun, iar Bud reuşea să vadă prin ea – un proiectil îi lipise pleoapa – irizaţiile de curcubeu. Întregul proces de împroşcare-întărire nu dură mai mult de câteva secunde şi atunci Bud, mumificat în plastic, căzu cu faţa pe asfalt. Unul dintre Ashanti se dovedi destul de amabil să-l prindă. Îl întinseră pe jos, răsucindu-l cu faţa în sus. Cineva scoase un briceag de buzunar şi făcu o tăietură în pelicula de pe gura lui Bud, astfel încât el reuşi să respire din nou.

O duzină de Ashanti îl înconjurară, prinzându-l de umeri şi de glezne, în timp ce călăreţul descăleca şi îngenunche peste el. Acest Ashanti avea câteva cicatrici proeminente pe obraji.

— Domnule, spuse omul zâmbind, vă acuz de violarea unei anume prevederi a Protocolului Economic Comun, pe care îl voi detalia într-un moment mai potrivit, şi de aceea vă consider arestat. Vă rog să luaţi la cunoştinţă că oricine se află în această postură este supus execuţiei în cazul în care încearcă să opună rezistenţă, ceea ce, ha, ha, ha!, nu pare a fi cazul în situaţia de faţă, dar este o parte a procedurii şi sunt obligat să o expun. Având în vedere că acest teritoriu aparţine unui stat-naţional ce recunoaşte Protocolul Economic Comun, aveţi dreptul la o audiere în conformitate cu cadrul juridic al statului-naţional în discuţie, care în acest caz este Republica Chineză de Coastă. Acest stat-naţional poate sau nu să vă garanteze orice alte drepturi suplimentare; vom afla în câteva momente, când vom prezenta situaţia unui reprezentant al autorităţilor. A, cred că văd unul chiar acum.

Un ofiţer al Poliţei din Shanghai, cu picioarele prinse într-un pedo-mobil, venea spre ei cu paşi uriaşi, datoraţi aparatului, escortat de doi patinatori Ashanti. Ashanti aveau zâmbete largi, dar chipul ofiţerului păstra o imobilitate standard.

Conducătorul grupului de Ashanti făcu o reverenţă spre ofiţer şi perora cu graţie un alt citat lung din scrierile Protocolului Economic Comun. Ofiţerul făcu un gest ambiguu, ceva între o înclinare aprobatoare a capului şi o reverenţă superficială. Apoi, ofiţerul se întoarse spre Bud şi spuse, foarte rapid:

— Eşti membru al vreunui trib semnatar, diasporă înregistrată, entitate cvasi-naţională organizată-franţuzeşte,

grupare politică suverană sau orice altă formă de securitate colectivă dinamică ce are un status sub PEC?

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Bud.

Pelicula plastică îi strângea buzele ca într-o menghină, aşa că vocea lui suna ca un măcănit.

Patru Ashanti l-au ridicat pe Bud de pe sol. L-au urmat pe ofiţerul săltăreţ spre Causeway, care traversa marea, în direcţia Shanghai-ului.

— Ce-ar fi, îngăimă Bud prin gaura din dreptul gurii, să am şi alte drepturi? Am alte blestemate de drepturi?

Ofiţerul privi în spate, peste umăr, întorcând capul cu grijă ca să nu-şi piardă echilibrul şi să alunece de pe pedo-mobil.

— Nu fi tâmpit, spuse el într-o engleză destul de decentă, aici eşti în China.

Cugetările matinale ale lui Hackworth; micul dejun şi plecarea de acasă

Cu gândul la crima din dimineaţa următoare, John Percival Hackworth abia dacă dormise, coborând din pat de cel puţin trei ori, sub pretextul că trebuie să meargă la toaletă. De fiecare dată intra şi o privea pe Fiona care dormea liniştită, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din dantelă albă, cu braţele deasupra capului. Chipul abia dacă i se vedea în semiîntunericul încăperii, asemeni lunii privite prin faldurile mătăsii albe.

La cinci dimineaţa, un şuierat ascuţit, pentatonic, erupse din mediatroanele grosolane ale Nord Coreenilor. Fortul lor, cunoscut sub denumirea de Sandero, se afla nu departe deasupra nivelului mării: la o milă sub altitudinea la care era construită locuinţa lui Hackworth, şi, în medie, la douăzeci de grade în plus mai cald zilnic. Dar, ori de câte ori corul de femei se armoniza în refrenul sfredelitor despre binefăcătorul Lider Liniştit, sunetul părea a veni chiar de lângă uşă.

Gwendolyn nici măcar nu se mişcă. Dormea profund încă o oră, sau până când Tiffany Sue, doamna de companie, dădea buzna în cameră şi începea să-i aranjeze hainele: lenjerie pentru dimineaţă, o sutană de afaceri, pălărie, mănuşi şi un voal pentru mai târziu.

Hackworth alese din dulap o togă de casă din mătase şi şi-o trase peste umeri. Legându-şi eşarfa peste talie, răceala materialului îi înfiora degetele în întuneric, aruncă o privire prin uşă spre dulapul cu haine al lui Gwendolyn şi dincolo de acesta, în camera ei. În faţa ferestrelor îndepărtate se afla biroul pe care ea îl utiliza pentru corespondenţa socială, de fapt, doar o masă cu tăblia din marmură, presărată cu nimicuri, ale ei şi ale altora, vag identificabile chiar şi de la distanţă ca fiind cărţi de vizită, cărţi de afaceri, cartonaşe cu notiţe, invitaţii de la diferite persoane ce încă trebuiau triate. Podeaua budoarului era acoperită în mare parte cu un covor manual, ros în unele locuri până la urzeala din iută, dar executat de mâinile sclavilor din perioada Dinastiei Mao. Singura lui utilitate reală era aceea de a proteja podeaua de echipamentul de exerciţii al lui Gwendolyn, sclipind în lumina difuză ce îşi croia loc printre norii din Shanghai: un model fabricat la fierăria Belle-Arte, asemănător unui aparat de canotaj, inteligent fasonat în formă de şerpi de mare şi trupuri dure de nereide, o poliţă de greutăţi libere susţinute de patru cariatide – nu bucăţi greceşti, ci femei moderne, câte una din fiecare grup rasial important, cu fiecare

triceps, gluteus[1], latis-simus, sartorius[2] şi rectus abdominus[3], reliefaţi. Cu adevărat arhitectură clasică. Cariatidele trebuiau să joace rolul de modele şi, cu toate subtilele diferenţe dintre rase, fiecare trup se potrivea idealului curent: talia de cinzeci şi şase de centimetri, şi nu mai mult de 17% grăsime. Tipul acesta de trup nu putea fi trucat cu desuuri, ca să nu mai vorbim despre cerinţele revistelor pentru femei; ultramodernele body-uri strâmte şi ţesăturile de ultimă oră, mai subţiri decât baloanele de săpun, făceau totul şi mai evident. Majoritatea femeilor care nu aveau voinţa de fier a unor supra fiinţe nu se descurcau fără ajutorul doamnei de companie împreună cu care parcurgeau două sau chiar trei şedinţe viguroase, zilnic.

Aşa că, după ce Gwen nu o mai alăptase pe Fiona şi renunţase la hainele de maternitate, o angajaseră pe Tiffany Sue – una dintre acele cheltuieli legate de apariţia unui copil, la care Hackworth nu se gândise decât după ce notele de plată începuseră să curgă. Gwen îl acuzase, pe jumătate în glumă, că se cam uită după Tiffany Sue. Acuzaţia era aproape o formalitate standard a căsniciilor moderne, pentru că doamnele de companie erau toate tinere, drăguţe şi cu trupuri fără cusur. Dar Tiffany era o adevărată thetiană, care vorbea tare, fără pic de clasă şi cu un trup masiv, iar Hackworth nu putea s-o sufere. Dacă privea lung pe cineva, acelea erau cariatidele care sprijineau poliţa cu greutăţi; cel puţin el erau realizate cu un bun gust de nediscutat.

Doamna Hull nu-l auzise şi se foia încă de colo-colo în apartamentul ei. Hackworth puse un biscuit dietetic în cuptor şi ieşi în balconul micuţ cu o cană de ceai, pentru a prinde un pic din briza de dimineaţă dinspre Estuarul Yangtze.

Locuinţa familiei Hackworth era una dintre cele construite lângă parc unde câţiva dintre cei care se treziseră devreme îşi plimbau deja câinii sau făceau gimnastică. Departe de versantele Noului Chusan, Teritoriile concesionate se trezeau: membrii grupării Senderos ieşeau din barăci şi se aliniau pe străzi pentru a cânta şi a executa calistenele[4]. Toţi ceilalţi thetieni, adunaţi în spaţiile ce aparţineau gintelor lor sintetice,

---

[1] Gluteus – oricare dintre cei trei muşchi ai feselor;
[2] Sartorius – muşchi al piciorului;
[3] Rectus abdominus – muşchiul abdomenului
[4] Calistene – exerciţii pentru cultivarea graţiei şi a frumuseţii.

îşi porneau mediatroanele pentru a acoperi glasurilor senderiştilor, îşi armau flintele şi puştile (Hackworth nu reuşea niciodată să facă diferenţa dintre ele) şi câţiva amatori de combustii-interne îşi porneau vehiculele primitive, cu cât mai tare, cu atât mai bine. Navetiştii se îndreptau spre tuburile staţiilor, aşteptând să traverseze Causeway spre Shanghaiul care se vedea doar ca o furtună de pete de neon şi smog, mirosind a cărbune şi înconjurând orizontul.

— Cartierul era numit, în bătaie de joc, Spargerea-Timpanelor. Dar pe Hackworth nu-l deranja prea tare zgomotul. Ar fi fost un semn de proastă creştere sau de pretenţii prea mari să fii foarte sensibil la acest aspect, să te plângi tot timpul şi să tânjeşti la o casă sau chiar o vilişoară amplasată mai departe.

Într-un sfârşit, clopotele din St. Mark sunară ora şase. Doamna Hull dădu buzna în bucătărie la primul dangăt şi îşi exprimă regretul că domnul Hackworth ajunsese acolo înaintea ei, dar şi uimirea că îi profanase sanctuarul. Compilatorul de materii din colţul bucătăriei ieşi automat începând să creeze un pedo-mobil care să-l ducă pe Hackworth la serviciu.

Înainte ca ultimul dangăt al clopotelor să dispară, se auzi sunetul făcut de o uriaşă pompă vacuum. Inginerii de la *Royal Vacuum Utility* porniseră deja lucrul extinzând mediul eutactic. După sunet, pompele păreau uriaşe, probabil că erau de tip Cutezător, iar Hackworth se gândi că e foarte posibil să se pregătească pentru construirea unei noi structuri, eventual a unei aripi a Universităţii.

Se aşeză la masă. Doamna Hull îi ungea, deja, biscuitul cu marmeladă. În timp ce ea aşeza farfuriile de plastic şi argintăria, Hackworth ridică o bucată mare de hârtie albă.

— Ca de obicei, spuse el şi hârtia se transformă în prima pagină a ziarului *Times.*

Hackworth primise toate ştirile potrivite statutului său, plus câteva servicii opţionale: ultimele numere ale caricaturiştilor şi ale ziariştilor din întreaga lume; diverse clipuri ale celor mai excentrice subiecte, tabiet moştenit de la tatăl său care era tot timpul îngrijorat că după tot acest timp nu-i explicase destule fiului; şi povestiri despre Uniunea Debarcatorilor – o sub-gintă a lui New Atlantis, formată din persoane ai căror strămoşi britanici navigaseră spre Africa de

Sud cu câteva decade înainte. Mama lui Hackworth făcuse parte dintre ei aşa că el se abonase la acest serviciu.

Un gentleman de rang mai înalt, cu responsabilităţi mult mai mari, e foarte probabil să primească informaţii diferite, scrise altfel, iar pătura superioară din Noul Chusan primea *Times* pe hârtie adevărată, tipărit de o uriaşă presă antică ce scotea aproximativ o sută de exemplare în fiecare dimineaţă, în jurul orei trei.

Faptul că nivele superioare ale societăţii primeau ştirile scrise cu cerneală, pe hârtie adevărată, spunea multe despre eforturile depuse de Noul Atlantis pentru a se deosebi de alte ginte.

Acum, nanotehnologia făcuse aproape totul posibil şi, în acest fel, rolul culturii devenise mult mai important din punctul de vedere a *ce ar trebui* făcut, în loc să se imagineze *ce s-ar putea* face. Una dintre intuiţiile Renaşterii Victoriene fusese faptul că nu era neapărat un lucru bun ca toată lumea să citească ziare complet diferite dimineaţa; aşa că, cu cât o persoană urca mai sus pe scara socială, cu atât ziarul său devenea mai asemănător cu al altora.

Hackworth aproape că reuşi să se îmbrace fără să o trezească pe Gwendolyn, dar ea începu să se mişte când el îşi lega lanţul ceasului în jurul numeroşilor năsturei şi buzunarele ale vestei. În afară de ceas, pe lanţ mai adunau diverse alte nimicuri, cum ar fi o cutiuţă cu tutun de prizat care îl ajuta din când în când să se binedispună şi un stilou mititel, placat cu aur, care scotea un ţiuit subţire ori de câte ori primea corespondenţă.

— O zi bună, dragul meu, mormăi ea. Apoi, clipind de câteva ori, se încruntă şi atenţia îi fu atrasă de baldachinul de creton de deasupra patului. Îl termini astăzi, nu-i aşa?

— Da, răspunse el. O să ajung târziu. Chiar foarte târziu.

— Înţeleg.

— Ba nu, se răţoi el. Apoi se ridică brusc: Asta este.

— Iubitule?

— Nu e ce crezi; proiectul ar trebui să se termine singur. Dar când o să vin, voi aduce o surpriză pentru Fiona. Ceva special.

— Dacă ai ajunge acasă la cină ar fi ceva mult mai special pentru ea decât orice i-ai lua.

— Nu, draga mea. Asta este altceva. Promit.

O sărută şi merse spre uşă. Doamna Hull îl aştepta, cu pălăria într-o mână şi servieta în cealaltă. Adusese şi pedo-mobilul pe care îl aşezase lângă uşă; era destul de inteligent pentru a şti că se află într-un spaţiu închis, aşa că îşi strânsese în întregime picioarele uriaşe, motiv pentru care nu mai avea în acel moment aproape nici un avantaj mecanic. Hackworth păşi pe platformele transversale şi simţi cureluşele aparatului ieşind şi prinzându-se de picioarele lui.

Îşi spuse că mai are încă timp să dea înapoi. Dar ceva roşu îi atrase privirea. Era Fiona care se strecura pe coridor, în cămaşă de noapte, cu părul de culoarea focului răvăşit, pregătindu-se să o ia prin surprindere pe Gwendolyn, iar expresia din ochii ei îi spunea că auzise întreaga discuţie. Îi trimise un sărut şi ieşi pe uşă, hotărât.

Bud este condamnat; caracteristicile demne de luat în seamă ale sistemului juridic Confucianist; el este invitat să facă o lungă plimbare pe un dig scurt

Bud şi-a petrecut ultimele câteva zile în natură, într-o închisoare amplasată în delta joasă şi mirositoare a fluviului Chang Jiang, cum îl numeau miile de prizonieri, sau Yangtze, cum îi spunea Bud. Pereţii închisorii erau formaţi din bucăţi aliniate de bambus, amplasate la intervale de câţiva metri, cu fâşii din plastic portocaliu fluturând vesel în vârf. Pe oasele lui Bud fusese montat încă un dispozitiv care ştia foarte bine care sunt hotarele. Din loc în loc se vedeau cadavre, chiar de cealaltă parte a liniei, trupuri cu teribile urme de arsuri. Bud crezuse că acestea sunt dovezile unor sinucideri până când văzuse un linşaj: un prizonier despre care se presupunea că furase pantofii altui deţinut fusese ridicat de gloată, trecut pe braţe de la unul la celălalt, ca o vedetă rock, încercând cu disperare, dar eşuând de fiecare dată, să se apuce de ceva. Odată ajuns la hotarul de bambus, i se dădea un ultim avânt şi era aruncat, iar trupul său exploda în timp ce zbura dincolo de perimetrul invizibil.

Însă ameninţarea permanentă a linşajului era o neplăcere minoră în comparaţie cu ţânţarii. Aşa că, atunci când Bud auzi în urechi vocea care îi spunea să raporteze în colţul nord-estic al zonei de încarcerare, nu mai pierdu nici o clipă – în parte pentru că dorea să plece din acel loc şi în parte pentru că dacă nu se supunea îl puteau exploda cu ajutorul unei telecomenzi. Ar fi putut să-i spună să meargă direct în sala de judecată şi să se aşeze iar el s-ar fi conformat, dar pentru scopuri ceremoniale trimiseseră un poliţist să-l escorteze.

Sala de judecată era o încăpere cu tavan înalt, nu foarte mobilată, în una dintre vechile clădiri amplasate de-a lungul Bundului. La unul dintre capete era o platformă mai ridicată, iar pe ea, o masă veche, acoperită cu o cârpă roşie, brodată cu aţe aurii, formând un fel de ornament: un unicorn sau un dragon sau ceva asemănător. Bud avea probleme cu recunoaşterea animalelor mitologice.

Judecătorul intră. Cel mai solid dintre cei doi însoţitori ai săi, un chinez care mirosea îngrozitor a ţigări mentolate, îl prezentă: Judecătorul Fang. Ofiţerul care îl însoţise pe Bud arătă spre podea, iar Bud, ştiind protocolul, căzu în genunchi şi atinse podeaua cu fruntea.

Al doilea însoţitor al Judecătorului era o amerasiatică cu ochelari. Cu greu mai găseai persoane care să-şi corecteze vederea cu ajutorul ochelarilor, aşa că mai mult ca sigur că aceştia erau de fapt un fel de pentascop, un dispozitiv care îţi permitea să vezi lucruri invizibile, cum ar fi fost ractivele. Cu toate acestea, în cazurile în care oamenii îi foloseau în alte scopuri, nu pentru amuzament, utilizau un cuvânt pretenţios: fenomenoscop.

La cerere, ţi se putea implanta un sistem pentascopic direct pe retine, la fel cum sistemul sonor al lui Bud fusese implantat în timpane. Puteai obţine chiar şi o racordare telestetică a şirei spinării, la nivelul diferitelor vertebre cheie. Dar această procedură era cunoscută ca având efecte secundare: exista posibilitatea vătămării nervilor pe termen lung, plus că se zvonea că cei ce bruiau marile companii reuşiseră să găsească o cale de a trece de dispozitivele de apărare construite în aceste sisteme şi de a trimite avertismente în vederea periferică (sau chiar să clipească în blestematul de mijloc), încontinuu, chiar dacă aveai ochii închişi. Bud cunoştea un individ care se infectase cumva cu un virus de memorie care îi repeta avertismente cu privire la moteluri, în limba hindi, suprapuse în partea dreaptă a câmpului vizual, douăzeci şi patru de ore pe zi, până când tipul se sinucisese.

Judecătorul Fang era surprinzător de tânăr, probabil sub treizeci de ani. El se aşeză la masa acoperită cu un material roşu şi începu să vorbească în chineză. Cei doi însoţitori stăteau în spatele lui. Era şi un Sikh[1] acolo; acesta se ridică şi îi adresă Judecătorului câteva cuvinte în chineză. Bud nu reuşea să priceapă motivul prezenţei unui Sikh în sala de judecată, dar se obişnuise cu apariţiile acestora acolo unde te-ai fi gândit mai puţin.

Judecătorul Fang spuse cu accent newyorkez:

---

[1] Sikh – una dintre sectele monoteiste din nordul Indiei, fondată de Nanak, transformată mai târziu în confederaţie militară.

— Reprezentantul Protocolului ne-a sugerat să conducem aceste proceduri în limba engleză. Obiecţii?

Era prezent şi tipul pe care îl jefuise, ţinându-şi un braţ destul de ţeapăn, dar altfel părând destul de sănătos. Soţia lui se afla şi ea acolo.

— Eu sunt Judecătorul Fang, continuă Judecătorul, privindu-l fix pe Bud. Mi te poţi adresa cu Onorată Instanţă. Acum, Bud, Domnul Kwamina, aici de faţă, te-a acuzat de anumite activităţi care sunt ilegale pe teritoriul Republicii de Coastă. Eşti acuzat şi de jigniri acţionabile în judecată, înfăptuite sub Protocolul Economic Comun, căruia îi eşti subordonat. Aceste jigniri sunt în strânsă legătură cu mai sus menţionatele crime, dar uşor diferite. Înţelegi ce ţi se spune?

— Nu în întregime, Onorată Instanţă, spuse Bud.

— Noi credem că l-ai jefuit pe acest om şi i-ai făcut o gaură în braţ, explică Judecătorul Fang. *Capiche?*

— Da, domnule.

Judecătorul Fang înclină capul spre Sikh care prelua indicaţia.

— Codul PEC, vorbi Sikh-ul, guvernează toate genurile de interacţiuni economice dintre persoane şi organizaţii. Furtul este o astfel de interacţiune. Mutilarea reprezintă o alta, deoarece afectează capacitatea victimei de a se apăra din punct de vedere economic. Având în vedere că Protocolul nu aspiră la un statut nelimitat, noi lucrăm în cooperare cu sisteme juridice indigene ale semnatarilor PEC pentru anchetarea unor astfel de cazuri.

— Eşti familiarizat cu sistemul de justiţie confucianist, Bud? întrebă Judecătorul Fang. Capul lui Bud ameţise de la privirile aruncate când într-o parte, când în cealaltă, asemeni unui spectator la un meci de tenis. Cred că nu. Bine, chiar dacă Republica Chineză de Coastă nu mai aplică strict sau măcar vag Confucianismul, noi aplicăm încă acest sistem aşa cum era – îl avem de câteva mii de ani şi suntem de părere că nu e foarte rău. Ideea generală este că eu, ca judecător, îndeplinesc mai multe funcţii în acelaşi timp: detectiv, judecător, juriu şi, dacă este nevoie, călău.

Bud tresări la aceste cuvinte, apoi observă că Judecătorul Fang nu părea a avea chef de glume. Iniţial, accentul new-

yorkez îl păcălise pe Bud, determinându-l să creadă că Judecătorul era ceva în genul unui Tip Obişnuit.

— Deci, cu drepturile primului rol menţionat, continuă Judecătorul, aş dori ca dumneavoastră, domnule Kwamina, să-mi spuneţi dacă îl recunoaşteţi pe suspect.

— El este, afirmă domnul Kwamina, îndreptând un deget spre fruntea lui Bud, cel care m-a ameninţat, m-a împuşcat şi mi-a furat banii.

— Si doamna Kum? întrebă iarăşi Judecătorul. Apoi, ca o explicaţie pentru Bud, adăugă: În cultura lor, femeia nu preia numele de familie al bărbatului.

Doamna Kum înclină doar capul spre Bud spunând:

— El este partea vinovată.

— Domnişoară Pao, aveţi ceva de adăugat?

Femeia micuţă îl privi pe Bud şi vorbi cu un accentul englezesc din Texas:

— Din fruntea acestui bărbat am îndepărtat un nano-lansator de proiectile, activat vocal, cunoscut local sub denumirea de pistol-cap, încărcat cu trei tipuri de muniţie, inclusiv gloanţe numite „Schilodeşte”, de genul celor folosite împotriva domnului Kwamina. Examinarea nano-prezenţei seriilor numerice ale acestor proiectile şi compararea lor cu fragmentele extrase din rana domnului Kwamina, au indicat faptul că proiectilul folosit împotriva domnului Kwamina a fost tras de arma implantată în fruntea suspectului.

— Bang, spuse Bud.

— În regulă, vorbi Judecătorul Fang şi ridică o mână frecându-şi pentru o clipă tâmpla. Apoi se întoarse spre Bud: Eşti vinovat.

— Hei! N-am şi eu dreptul la o apărare? se împotrivi Bud. Obiectez!

— Nu fi tâmpit, îl repezi Judecătorul.

— Având în vedere că acuzatul nu are bunuri semnificative, vorbi Sikh-ul, şi că valoarea muncii acestuia nu se va dovedi suficientă pentru a compensa victima pentru vătămarea suferită, Protocolul îşi încheie interesul faţă de acest caz.

— Am priceput, spuse Judecătorul Fang. OK, Bud, omule, ai pe cineva în întreţinere?

— Am o prietenă, răspunse Bud. Ea are un fiu pe nume Harv, care este băiatul meu, dacă n-am făcut greşit socoteala. Şi am auzit că e însărcinată.

— Crezi că este însărcinată sau ştii că este?

— Ultima oară când am văzut-o, acum câteva luni, era.

— Care este numele ei?

— Tequila.

Unul dintre reprezentanţii Protocolului, tânăra femeie, pufni înfundat acoperindu-şi gura cu mâna. Sikh-ul părea să-şi muşte buza.

— Tequila? se dovedi neîncrezător Judecătorul Fang. Era evident că judecase prea multe cazuri şi nu mai găsea nimic amuzant.

— În Teritoriile Concesionate există nouăsprezece femei numite Tequila, spuse domnişoara Pao citind din fenomenoscopul său, dintre care una a dat naştere unei fetiţe, numită Nellodee, acum trei zile. Ea mai are şi un băiat de cinci ani, pe nume Harvard.

— Uau, spuse Bud.

— Felicitări, Bud, eşti tătic, vorbi Judecătorul Fang. Bănuiesc după reacţia ta că asta e o surpriză. Pare evident că relaţia pe care o ai cu această Tequila este sporadică şi de aceea nu cred că este cazul să consider că ar exista circumstanţe atenuante care să influenţeze sentinţa. Acestea fiind spuse, aş dori să ieşi pe uşa aceea – Judecătorul Fang arătă spre uşa aflată într-un colţ al sălii de judecată – şi să mergi spre scări. Treci de ieşire, traversează strada şi vei ajunge la un dig lângă râu. Mergi până la capătului lui, până vei ajunge la porţiunea roşie, iar acolo aşteaptă alte instrucţiuni.

Bud se mişcă, precaut la început, dar Judecătorul Fang gesticula nerăbdător, aşa că, într-un sfârşit, Bud ieşi pe uşă şi traversă strada ce însoţea Râul Huang Pu, pe malul căruia se aflau clădiri construite în vechiul stil european. Un tunel pentru pietoni îl duse pe sub autostradă chiar pe cheiul înţesat de chinezi ce-şi pierdeau timpul, târându-se de colo-colo. Unii dintre chinezi, de vârstă mijlocie, aranjaseră un sistem sonor care cânta muzică arhaică şi dansau ca într-o sală de bal. Stilul de muzică şi dans ar fi fost amuzant de ofensator pentru Bud în orice alt moment al existenţei lui, dar acum, din unele motive,

vederea acestor oameni cumva fără vlagă, liniştiţi, învârtindu-se încet unul în braţele celuilalt, îl întrista.

Până la urmă găsi digul pe care trebuia să ajungă. Făcând paşi uriaşi, trebui să-şi croiască drum cu umerii printre câţiva tăntălăi ce cărau o boccea înfăşurată în cârpă şi care încercau să ajungă înaintea lui. Aici panorama era frumoasă; vechile clădiri ale Bund-ului în spatele lui, zidul vertiginos din neon al Zonei Economice Pudong explodând de pe malul opus şi servind ca punct de referinţă pentru traficul fluvial – înlănţuit în baraje joase.

Digul devenea roşu abia la capătul cel mai îndepărtat, acolo unde începeau treptele să coboare spre râu. Fusese pavat cu o substanţă adezivă pentru ca picioarele să nu alunece. Bud se întoarse, privind clădirea mohorâtă a tribunalului, căutând o fereastră la care să vadă chipul Judecătorului Fang sau pe al unuia dintre însoţitorii acestuia. Familia de chinezi îl urma pe dig, cărând lunga boccea drapată cu flori şi ghirlande, probabil cadavrul vreunui membru al familiei, cum realiză Bud abia acum. Auzise de aceste diguri; erau numite diguri funerare.

Câteva duzini de explozibile microscopice cunoscute ca tăieturi-care-ard detonară în venele lui.

Nell învaţă să lucreze cu compilatorul de obiecte;
indiscreţiile tinereţii; totul este mai bine făcut

Nell crescuse prea mare pentru vechea saltea de copil, aşa că Harv, fratele ei mai mare, spuse că o va ajuta să facă

rost de alta nouă. Era destul de mare, menţionase el dezinvolt, ca să poată. Nell îl urmă în bucătăria unde se aflau câteva cutii importante cu uşi proeminente. Unele erau calde, altele reci, unele aveau ferestre, altele făceau zgomote. Nell văzuse deseori cum Harv, sau Tequila, sau unul dintre prietenii Tequilei scoteau mâncare din ele, făcută sau nu.

Una dintre cutii era numită CM. Era construită în peretele de deasupra bufetului. Nell trase un scaun şi se sui pe el ca să-l vadă pe Harv cum lucrează. Partea din faţă a C.M.-ului era un mediatron, adică ceva ce avea pe el imagini mişcătoare de obiecte, sau din care ieşeau sunete, sau amândouă. Când Harv îl pocni cu degetele şi îi vorbi, imagini micuţe începură să danseze în jurul lui. Îi amintea lui Nell de ractivele jucate pe mediatronul cel mare din sufragerie, când nu era folosit de un adult.

— Ce sunt astea? întrebă ea.

— Mediagliphuri, răspunse Harv rece. Într-o zi ai să înveţi să citeşti.

Nell reuşea deja să citească unele dintre ele.

— Roşie sau albastră? se dovedi Harv mărinimos.

— Roşie.

Harv pocni mediatronul cu o mişcare deosebit de teatrală şi un nou mediagliph apăru, un cerc alb cu o calotă verde, întunecată, deasupra. Calota se mări din ce în ce. CM.-ul cântă o melodioară, ceea ce însemna că trebuie să aştepţi. Harv scoase din frigider o cutie de suc pentru el şi una pentru Nell. Privi C.M-ul dispreţuitor.

— Durează prea mult, e ridicol, spuse.

— De ce?

— Pentru că avem un Alimentator ieftin, doar câteva grame pe secundă. Jalnic.

— De ce avem un Alimentator ieftin?

— Pentru că e o casă ieftină.

— De ce este o casă ieftină?

— Pentru că doar atât ne putem permite din cauza banilor, explică Harv. Mama trebuie să concureze cu tot felul de chinezoaice şi alte neamuri care nu au pic de respect de sine şi lucrează pentru mai nimic. Aşa că şi Mama trebuie să lucreze pe mai nimic. Privi iarăşi C.M.-ul şi îşi scutură capul. Jalnic. La Circul Puricilor au un Alimentator uite aşa de mare. Îşi uni vârfurile

degetelor şi descrise un cerc uriaş în jurul lui. Dar ăsta e, probabil, cât degetul tău mic.

Plecă de lângă C.M. ca şi când n-ar mai fi suportat să stea în aceeaşi cameră cu el, sorbi cu putere din cutia cu suc şi intră în sufragerie să aprindă ractivul. Nell rămase privind calota verde care se mărea din ce în ce, până când umplu jumătate din cerc, ajungând acum să semene cu un cerc verde cu o calotă albă, ce se întuneca tot mai tare, până când într-un sfârşit muzica se opri chiar în clipa dispariţiei calotei albe.

— E gata! exclamă ea.

Harv puse ractivul pe pauză, se repezi în bucătărie şi pocni un mediagliph ce reprezenta poza animată a unei uşi. C.M-ul scoase un şuierat puternic. Harv privi chipul speriat al lui Nell şi îi ciufuli părul; ea nu se putea apăra pentru că îşi acoperise urechile cu mâinile.

— Trebuie să elibereze aerul, îi explică el. Sunetul se opri, iar uşa se deschise. În CM. se afla, frumos împăturită, salteaua cea roşie a lui Nell.

— Dă-mi-o! Dă-mi-o! strigă puştoaica furioasă că Harv pusese mâna pe noua ei jucărie. Harv se amuză un pic prefăcându-se că o ia, apoi i-o dădu. Nell alergă spre camera pe care o împărţea cu Harv şi trânti uşa cât putu de tare. Dinozaurul, Răţoiul, Peter şi Purpuriul o aşteptau.

— Am făcut rost de un pat nou pentru noi, le spuse copila. Apucă vechea saltea şi o duse într-un colţ, apoi o desfăcu pe cea nouă pe podea. Era dezamăgitor de subţire, mai mult pătură decât saltea. Dar după ce Nell termină de întins salteaua, aceasta scoase un sunet şuierător, nu foarte puternic, asemănător celui pe care îl făcea fratele ei noaptea. Pe măsură ce inhala aer, salteaua se îngroşa, iar când termină arăta ca o saltea adevărată. Nell îşi luă toate jucăriile în braţe şi apoi, ca să fie sigură, sări în sus şi în jos pe ea de câteva sute de ori.

— Îţi place? o întrebă Harv.

Deschisese uşa.

— Nu! Ieşi afară! urlă Nell.

— Nell, asta e şi camera mea, spuse fratele ei. Trebuie să o descompun pe cea veche.

Mai târziu, Harv ieşi cu prietenii, iar Nell rămase, pentru o vreme, singură în casă. Hotărî că şi copiii ei au nevoie de saltele, aşa că trase scaunul spre bufet şi se sui pe el, chiar în

faţa C.M.-lui, încercând să citească mediagliph-urile. Pe multe dintre ele nu le recunoscu. Dar îşi aminti că Tequila folosea cuvinte când nu reuşea să citească ceva, aşa că încercă şi ea să vorbească.

— Te rog să ceri permisiunea unui adult, repetă C.M.-ul la nesfârşit.

Acum Nell aflase motivul pentru care Harv pocnea mereu lucrurile în loc să vorbească cu ele. Pocni şi ea multă vreme C.M-ul, până când, într-un sfârşit, ajunse la aceleaşi mediagliph-uri folosite de Harv ca să aleagă salteaua. Unul reprezenta un bărbat şi o femeie dormind într-un pat foarte mare. Altul, un bărbat şi o femeie dormind într-un pat mai mic. Apoi apăru un bărbat singur. Un copil singur. Un bebeluş.

Nell pocni imaginea bebeluşului. Cercul alb apăru, muzica se porni, C.M.-ul şuieră şi se deschise.

Nell întinse salteaua pe podea şi i-o arătă Dinozaurului, care era prea mic pentru a şti cum să sară pe ea; aşa că Nell îi arătă pentru o vreme. Merse înapoi şi obţinu saltele pentru Răţoi, Peter şi Purpuriu. Acum, podeaua era împestriţată de saltele, iar ea se gândi ce amuzant ar fi să aibă totul acoperit cu o saltea uriaşă, aşa că mai făcu unele cu cele mai mari dimensiuni. După aceea, se dovedi mărinimoasă şi cu Tequila şi noul ei prieten, Rog.

Când Harv ajunse înapoi, reacţia fu ceva între frică şi groază.

— Mama o să-l pună pe Rog să ne bată de o să ne rupă fundurile, spuse el. Trebuie să descompunem toate astea, acum!

Iar saltelele cum au apărut, aşa au şi dispărut. Nell le explică situaţia copiilor ei, apoi îl ajută pe Harv să îndese totul, în afară de noua ei saltea, în coşul pentru descompunere. Harv închise uşa coşului cu forţă, opintindu-se din toate puterile.

— Acum să sperăm că toate astea dispar înainte ca Mama să ajungă acasă, spuse el. O să dureze ceva.

Când merseră la culcare, rămaseră treji o vreme, pândind sunetul uşii de la intrare. Dar nici Mama, nici Rog nu veniră acasă în acea noapte. În sfârşit, Mama apăru dis de dimineaţă, se schimbă cu uniforma de menajeră şi fugi să prindă autobuzul spre Vicky Clave, dar lăsase tot gunoiul rămas de la masă pe

podea în loc să-l arunce în container. Mai târziu, Harv verifică reciclatorul; era gol.

— Era cât pe ce s-o păţim, remarcă el. Trebuie să fii atentă cum foloseşti compilatorul de materii, Nell.

— Ce este un compilator de materii?

— CM. este prescurtarea.

— De ce?

— Pentru că CM. înseamnă compilator de materii, sau cel puţin aşa se spune.

— De ce?

— Aşa. Cred că e pe litere.

— Ce sunt literele?

— Ceva ca mediagliph-urile, doar că sunt negre şi mititele, nu se mişcă, sunt vechi şi plicticoase şi sunt foarte greu de citit. Dar le poţi folosi ca să faci cuvinte scurte din cuvinte lungi.

Hackworth ajunge la serviciu; o vizită la Departamentul de Proiectare; vocaţia Domnului Cotton

Ploaia înşirase mărgele pe vârfurile spectaculoase ale ghetelor lui Hackworth, în timp ce el trecea grăbit pe sub arcada uriaşei porţi din fier. Micile picături reflectau lumina gri-argintie a cerului în timp ce cădeau pe platanele pedo-mobilului şi se scurgeau pe caldarâmul maroniu. Hackworth îşi croi drum, cu scuzele de rigoare, prin mijlocul unui grup de hinduşi.

Încălţările lor dure se strecurau perfid pe piatra cubică, bărbiile erau ridicate în aer pentru ca înaltele gulere albe să nu

le reteze capetele. Se treziseră cu ore în urmă, în locuinţele lor ca nişte vizuini, puşculiţe umane amplasate pe insula din sudul New Chusan-ului, Hindustan. Traversaseră Causeway, spre Shanghai, la primele ore ale dimineţii, pe auto-patine şi velocipede, plătiseră, probabil, vreun poliţist, ajungând în oraş prin New Chusan. Cei de la *Machine Phase Systems Limited* ştiau că ei vor veni; veneau zilnic. Compania şi-ar fi putut deschide un birou de angajări aproape de Causeway, sau măcar în Shanghai. Însă Compania prefera ca cei ce veneau în căutare de slujbe să facă tot drumul până la sediul central pentru a completa formularele, Dificultatea drumului îi oprea pe oameni să vină doar din curiozitate şi prezenţa permanentă a celor în căutare de slujbe, asemeni graurilor ce trăgeau cu ochiul, înfometaţi, la un picnic, le amintea celor deja angajaţi că există destui alţii care aşteaptă să le ia locul.

Departamentul de Proiectare încerca să egaleze campusul unei universităţi, din mai multe puncte de vedere decât intenţionaseră de fapt arhitecţii. Un campus era un campus dacă arăta ca un pătrat verde, cu structuri gotice. Dar dacă un campus era şi o uzină cu un anume profil, a cărei populaţie stătea în rânduri şi coloane, în uriaşe încăperi şi, în mare, efectua aceleaşi operaţiuni zilnic, atunci, din acest motiv, şi Departamentul de Proiectare era un Campus.

Hackworth ocoli prin Merkle Hall. Era de inspiraţie gotică, foarte mare, ca majoritatea structurii Departamentului de Proiectare. Tavanul său boltit era decorat cu o frescă dură, din vopsea pe ipsos. Având în vedere că întreaga clădire, excepţie făcând fresca, fusese realizată direct din Alimentator, ar fi fost mult mai simplu să se construiască un mediatron în tavan, programat să proiecteze imaginea unei fresce; în acest fel ea ar fi putut fi schimbată din când în când. Dar neo-Victorienii aproape că nu mai foloseau mediatroanele. Arta serioasă necesita dăruire din partea artistului. Aveai dreptul să o realizezi o singură dată, iar de greşeai, erai obligat să suporţi consecinţele.

În centrul picturii era un grup de heruvimi cibernetici, fiecare împingând cu umărul un atom sferic spre ceva ce se pregătea în centrul imaginii, o construcţie de câteva sute de atomi, radial simetrici, încercând, probabil, să arate ca un motor. Meditând deasupra întregii scene, destul de mare dar,

evident, nu la scară, era un Inginer purtând un halat alb şi un nanofenomenoscop monocular prins pe cap. Nimeni nu folosea aceste mecanisme pentru că nu puteau oferi percepţie de profunzime, dar pe frescă arăta bine din cauză că puteai vedea celălalt ochi al Inginerului, albastru ca oţelul, mărit, scrutând infinitul asemeni ochiului de oţel al lui Arecibo. Inginerul îşi mângâia mustaţa cu o mână. Cea de-a doua era introdusă într-un nano-manipulator şi se observa în mod clar prin intermediul glorioasei imagini că heruvimii ce purtau atomii dansau cu toţii după melodia acestuia, ca nişte naiade ale Inginerului Neptun.

Colţurile frescei erau ocupate de diferite scene de lucru, amestecate; în stânga sus, Feynman, Drexler şi Merkle, Chen, Singh şi Finkle-McGraw odihnindu-se pe un vehicul cu roţi, unii dintre ei citind cărţi, alţii arătând spre munca ce se desfăşura în centru, într-o manieră care implica o critică constructivă. În dreapta sus se afla Regina Victoria a II-a, părând calmă, în ciuda zorzoanelor obiectului pe care era aşezată, un tron din diamant solid. Partea de jos a frescei era împânzită cu figuri mici, majoritatea copii cu mame ce suferiseră multă vreme, dispuse cronologic. În stânga se aflau spiritele generaţiilor trecute care încercaseră prea devreme să se bucure de beneficiile nano-tehnologiei (o scenă nu foarte explicit desenată, dar care inspira vinovăţie), decedate din cauze sinistre cum ar fi cancerul, scorbutul, exploziile, deraierile, împuşcarea, holocausturile, bombardamentele, epurările etnice, îngurgitarea de Drano, asfixierea. Surprinzător, nici unul nu părea trist; cu toţii priveau activităţile Inginerului şi ale echipei lui de heruvimi, chipurile lor ridicate radiau lumina ce izvora din centru, eliberată (după părerea minţii de inginer a lui Hackworth) de către energia atomilor introduşi în vasele ce le erau desemnate.

Copiii din centru erau cu spatele la Hackworth, mai mult nişte siluete, privind în sus şi ridicându-şi mâinile spre lumină. Copiii din partea dreaptă jos, echilibrau mulţimea angelică din partea stângă, jos; acestea erau sufletele copiilor nenăscuţi ce vor beneficia de munca Inginerilor, şi păreau foarte nerăbdători să vină pe lume. Fundalul era o cortină luminoasă şi unduitoare, aproape ca aurora, de fapt o prelungire a fustelor Reginei Victoria a II-a, aşezată deasupra, pe tron.

— Scuzaţi-mă, domnule Cotton, spuse Hackwort, aproape în şoaptă.

Lucrase câţiva ani aici, cândva, şi cunoştea eticheta. O sută de proiectanţi se aflau aşezaţi la bancurile de lucru, în rânduri ordonate. Toţi aveau girurile încovoiate, privind în fenomenoscoape. Singurele persoane conştiente de prezenţa lui Hackworth în sală erau Inginerul Supraveghetor During, locotenenţii săi Chu, DeGrado şi Beyerley, câţiva băieţi-de-apă şi curieri stând în picioare la punctele lor din jurul perimetrului. Era lipsit de bună cuviinţă să-i iei prin surprindere pe ingineri, aşa că te apropiai de ei zgomotos şi le vorbeai încet.

— Bună dimineaţa, domnule Hackworth, răspunse Cotton.

— Bună dimineaţa, Demetrius. Nu te grăbi.

— Un minut şi sunt al dumneavoastră, domnule.

Cotton era stângaci. Mâna lui stângă era într-o mănuşă neagră. Prin împletitură trecea o reţea de structuri subţiri, invizibile, rigide, motoraşe, senzori de poziţie şi stimulatori tactili. Senzorii menţineau poziţia mâinii, supravegheau cât de mult erau îndoite încheieturile şi articulaţiile şi tot aşa. Restul mecanismului îl abilita să simtă ca şi când ar fi atins cu adevărat obiectele.

Mişcările mănuşii erau limitate la o zonă emisferică cu raza de un cubit; atâta vreme cât cotul său stătea sprijinit pe confortabila cotieră elastometrică, sau aproape de ea, avea mâna liberă. Mănuşa era ataşată la un web cu fire infinitezimale ce porneau din filatoarele plasate ici şi colo în jurul sălii de lucru. Filatoarele acţionau asemeni unor bobine motorizate, slăbind firele şi, uneori, trăgând mănuşa într-o direcţie sau alta pentru a simula forţele externe. De fapt, ele nu erau motoare, ci mici fabrici de cabluri care generau firele atunci când era necesar să fie slăbite, iar când un cablu trebuia redus, îl aspirau înapoi şi îl digerau. Fiecare fir era înconjurat de un manşon lejer, asemănător unui acordeon, cu un diametru de câţiva milimetri, pentru siguranţă, ca vizitatorii să nu-şi lipească mâinile, retezându-şi vreun deget în firele invizibile.

Cotton lucra cu un gen de structură complicată, constând, probabil, din câteva sute de mii de atomi. Hackworth putea vedea aceasta pentru că fiecare banc de lucru era prevăzut cu un mediatron ce asigura o imagine bidimensională a ceea ce vedea utilizatorul. Astfel, supraveghetorii se puteau deplasa cu uşurinţă printre rânduri şi puteau să vadă dintr-o privire ce lucrează fiecare angajat.

Structurile cu care lucrau aceşti oameni îi păreau dureros de grosolane lui Hackworth, cu toate că şi el făcuse câţiva ani acelaşi lucru. Persoanele din Merkle Hall munceau la produse pentru piaţa de larg consum, care nu era foarte pretenţioasă. Lucrau în simbioză cu un soft uriaş ce se ocupa de aspectele monotone ale slujbei. Era o modalitate rapidă de proiectat produse, ceea ce se dovedea esenţial pentru piaţa de consum nestatornică şi impresionabilă. Dar sistemele proiectate în acest fel sfârşeau întotdeauna prin a fi enorme. Un sistem automatizat de proiectare reuşea mereu să lucreze, aruncând mai mulţi atomi în interior.

Fiecare inginer din această sală, ce proiecta prăjitoare şi uscătoare de păr nanotehnologice, îşi dorea să poată obţine slujba pe care o avea Hackworth în Comandament, unde miniaturizarea era scopul final, unde nici un atom nu se irosea şi fiecare subsistem era special proiectat pentru scopul vizat. O astfel de muncă necesita intuiţie şi creativitate, calităţi rare şi neîncurajate aici, în Merkle Hall. Dar, din când în când, în timpul unei partide de golf sau karaoke sau la o ţigară, During ori alt supraveghetor va menţiona numele vreunui tânăr care promitea.

Pentru că Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw plătea actualul proiect al lui Hackworth, *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare,* preţul nu avea importanţă. Ducele nu admitea nici o sustragere sau scurtare, totul pornind de la cât de bine realiza Comandamentul proiectul, fiecare atom putea fi justificat.

Chiar şi aşa, nu era nimic deosebit de interesant în legătură cu dispozitivul de energie creat pentru Jurnal, care consta din acelaşi fel de baterii care se utilizau pentru orice altceva, de la jucării la aeronave. Din acest motiv, Hackworth îi plasase acea parte a proiectului lui Cotton, doar pentru a vedea dacă are potenţial.

Mâna înmănuşată a lui Cotton flutură şi examina, asemeni unui tăun înţepenit, centrul web-ului negru. Pe ecranul mediatronic ataşat la bancul său de lucru, Hackworth observă cum Cotton fixa un subansamblu de mărime medie (după standardele de la Merkle Hall), aparţinând, probabil, unui sistem nanotehnologic mai mare.

Schema color standard utilizată de aceste fenomenoscoape picta atomii de carbon în verde, sulful în galben, oxigenul în roşu şi hidrogenul în albastru. Ansamblul lui Cotton, văzut de la distanţă, era în general turcoaz, datorită consistenţei majoritare de carbon şi hidrogen, dar şi din cauza distanţei la care se afla Hackworth de acele mii de atomi amestecaţi. Era o plasă realizată din tije dure, puternice, dar destul de neregulate, încrucişate în unghiuri drepte. Hackworth recunoscu un sistem logic de tije – un computer mecanic.

Cotton încerca să-l asambleze cu o piesă mai mare. De aici, Hackworth trăgea concluzia că procesul de auto-asamblare (pe care în mod sigur Cotton îl încercase mai întâi) nu decursese aşa cum ar fi trebuit, şi de aceea Cotton încerca acum să pună piesa manual. Asta nu remedia eroarea, dar feed-back-ul telestetic ce ajungea la mâna lui prin intermediul firelor avea să îl ajute să intuiască care tije se potriveau anumitor orificii şi care nu. O abordare intuitivă a meseriei, practică interzisă cu desăvârşire de lectorii de la Institutul Regal de Nanotehnologie, dar populară printre colegii inteligenţi şi neascultători ai lui Hackworth.

— În regulă, spuse Cotton, înţeleg care este problema. Mâna i se relaxa. Pe mediatron, subansamblul se îndepărtă de grupul principal prin forţă proprie, apoi încetini, se opri şi începu să alunece înapoi spre acesta, atras de slabele forţe Van der Waals. Mâna dreaptă a lui Cotton odihnea pe mică planşetă din corzi; lovi o cheie ce îngheţă sistemul, apoi, după cum observă Hackworth cu satisfacţie, apăsă cheile câteva secunde, scriind câteva documentaţii. Între timp îşi trăgea mâna stângă din mănuşă şi o folosea pentru a-şi scoate peruca de pe cap; curelele şi apărătorile acesteia îi turtiseră părul.

— Acesta este machiajul inteligent? întrebă Hackworth arătând cu capul spre ecran.

— Pasul următor, răspunse Cotton. Telecomanda.

— Controlată în ce fel? IURV? spuse Hackworth referindu-se la Interfaţa Universală de Recunoaştere a Vocii.

— Da, domnule, o variantă specializată a acesteia. Continuă apoi pe un ton scăzut. Inclusă în cuvânt; au analizat machiajul cu nanoreceptori pentru răspunsul galvanic al pielii, al pulsului, al respiraţiei, şi aşa mai departe, astfel încât va răspunde stării emoţionale a purtătorului. Trebuie să spun că

acest superficial aspect cosmetic ascunde un curent de adâncime care le trage în profundele şi turbulentele ape filosofale ...

— Ce? Filosofia sau machiajul?

— Gândiţi-vă, domnule Hackworth – este o funcţie a machiajului să răspundă la emoţiile unei persoane – sau e mai bine *să nu* o facă?

— Apele astea sunt deja deasupra capului meu, admise Hackworth.

— Probabil că doriţi să aflaţi despre sursa de energie a Runcibilului, spuse Cotton folosind numele de cod pentru Abecedarul Ilustrat. Cotton habar n-avea ce este Runcibilul; ştia doar că acesta are nevoie de o sursă de energie care să reziste destul de mult.

— Da.

— Modificările pe care le-aţi cerut sunt gata. Am realizat testele pe care le-aţi specificat, plus alte câteva care mi s-au părut adecvate – aici este documentaţia de la toate. Cotton apucă mânerul greu al sertarului de la birou şi se opri pentru o secundă în timp ce dispozitivul de recunoaştere logică a amprentelor, încastrat în metalul argintiu, îşi făcea treaba. Sertarul se descuie singur, iar Cotton îl deschise dând la iveală o colecţie de eterne rechizite de birou, inclusiv câteva foi de hârtie – unele albe, unele tipărite, unele făcute sul şi una albă cu un singur cuvânt scris de mâna fermă, de desenator tehnic, a lui Cotton: RUNCIBIL. Pe aceasta din urmă Cotton o trase afară şi vorbi spre ea:

— Demetrius James Cotton îi transferă toate privilegiile domnului Hackworth.

— John Percival Hackworth preia, spuse acesta luând pagina. Mulţumesc, domnule Cotton.

— Cu plăcere, domnule.

— Coperta, ceru Hackworth spre pagină.

Aceasta se acoperi cu imagini şi cuvinte, iar imaginile se mişcară – o schemă a unui sistem ciclic de mecanisme fazate.

— Dacă nu sunt prea îndrăzneţ, spuse Cotton, veţi compila curând Runcibilul?

— Cel mai probabil astăzi, răspunse Hackworth.

— Vă rog să-mi spuneţi dacă există erori, ceru Cotton, dar numai din politeţe.

— Mulţumesc, Demetrius. Format scrisoare, se adresă Hackworth bucăţii de hârtie iar aceasta se împături singură în trei.

Hackworth o puse în buzunarul de la pieptul jachetei şi părăsi Merkle Hall.

Amănunte despre situaţia familială a lui Nell si Harv; Harv aduce înapoi un miracol

Ori de câte ori hainele lui Nell deveneau prea mici pentru ea, Harv le îndesa în reciclator şi programa C.M.-ul să-i facă altele. Câteodată, dacă Tequila urma să o ia pe Nell cu ea undeva unde veneau şi alte mame cu fiicele lor, şi ea utiliza C.M.-ul ca să-i fabrice puştoaicei câte o rochie specială, cu dantelă şi panglici, pentru ca celelalte mame să vadă cât de deosebită era Nell şi cât de mult o iubea mama ei. Copiii stăteau

în faţa mediatronului urmărind un program neutru iar mamele stăteau alături uneori discutând, alteori urmărind şi ele mediatronul. Nell le asculta, mai ales când vorbea Tequila, dar nu înţelegea cu adevărat toate acele cuvinte.

Pentru că Tequila repeta foarte des, Nell ştia că atunci când Tequila rămăsese însărcinată cu ea, folosise ceva numit Maşina de Eliberare – un vierme care trăia în pântecele tău şi prindea ouăle pe care le mânca. Victorienii nu credeau în ei, dar îi puteai cumpăra de chinezii şi hindustanii care, bineînţeles că nu aveau scrupule. Nu ştiai niciodată când deveneau prea uzate pentru a mai fi folosite, şi, uite aşa, Tequila s-a pomenit cu Nell. Una dintre femei spusese că puteai cumpăra un fel special de Maşină de Eliberare care mergea acolo şi mânca fetusul. Nell nu ştia ce este un fetus, dar se părea că toate femeile ştiau şi erau de părere că acea idee era una la care doar chinezii sau hindustanii se puteau gândi. Tequila spusese că ştia despre tipul acela de Maşină de Eliberare, dar nu dorise să folosească una de teamă că s-ar fi putut dovedi prea grosolană.

Câteodată, Tequila aducea acasă de la lucru bucăţi de materiale adevărate, spunând că Victorienii cei bogaţi pentru care lucra nu le vor simţi lipsa. N-o lăsa niciodată pe Nell să se joace cu ele, aşa că Nell nu înţelegea diferenţa dintre o cârpă adevărată şi cele care ieşeau din CM.

Harv găsise cândva o bucată. Teritoriile Concesionate, unde locuiau ei, aveau propria plajă, iar lui Harv şi prietenilor lui le plăcea să exploreze pe acolo, dimineaţa devreme, în căutare de lucruri aduse de curenţii dinspre Shanghai sau pe care Vikşii din New Adantis Clave le aruncau la closet. Ceea ce ei căutau de fapt erau bucăţi desfăcute şi alunecoase de Nano-bar. Câteodată, Nanobarul era în formă de prezervative, alteori venea în bucăţi mari ce se utilizau pentru împachetarea lucrurilor şi păstrarea lor la adăpost de atacurile viermilor. În orice caz, puteau fi adunate şi vândute anumitor persoane care ştiau cum să cureţe şi să lipească o bucată de Nanobar de alta, realizând chestii folositoare sau forme diferite.

Harv îşi îndesase, pe tăcute, bucata de cârpă în pantof, şchiopătând apoi până acasă, fără să spună o vorbă nimănui. În acea noapte, culcată pe salteaua roşie, Nell era chinuită de vise confuze despre lumini stranii şi până la urmă se trezi ca să vadă un monstru albastru la ea în cameră: era Harv cu lanterna sub

pătura lui, făcând ceva. Coborî încet din pat ca să nu-i trezească pe Dinozaur, Răţoi, Peter şi Purpuriu apoi îşi vârî capul sub pătură. Îl găsi pe Harv ţinând lanterna micuţă între dinţi, lucrând la ceva cu o pereche de scobitori.

— Harv, întrebă Nell, lucrezi la o acaridă?

— Nu, prostuţo. Vocea lui Harv era răguşită, iar el era nevoit să mormăie pe lângă mica lanternă în formă de buton pe care o ţinea în gură. Acaridele sunt mult mai mici. Vezi, uite!

Ea se mai târî puţin, atrasă nu doar de căldură şi senzaţia de siguranţă, ci şi de curiozitate. Văzu pe gleznele încrucişate ale lui Harv ceva maro pestriţ pe-o parte, scămoşat pe margini.

— Ce e asta?

— Vrăjitorie. Ia uite, spuse fratele ei.

Trăgând cu ajutorul scobitorii, destramă ceva.

— Începe să iasă din el! observă Nell.

— Şşşşt! Harv prinse capătul firului de sub unghia lui şi trase. Părea destul de scurt, însă pe măsură ce el trăgea, firul se lungea, marginea scămoşată a bucăţii de material se destramă rapid, iar firul ieşi în întregime. Harv îl cercetă cu privirea şi îl lăsă să cadă pe un morman de alte lucruri mici exact la fel.

— Câte sunt? întrebă Nell.

— Nell, spuse Harv cu voce înfundată, întorcându-se spre ea, luminând cu lanterna chipul puştoaicei, ai înţeles greşit. Lucrul ăsta nu are fire *în* el – *este făcut* din fire. Firele sunt puse peste şi pe sub altele. Dacă tragi toate firele nu mai rămâne nimic.

— Acaridele fac astea? întrebă iarăşi Nell.

— Felul în care e făcut, atât de migălos, fiecare fir merge pe sub şi peste alte fire, iar acelea, la rândul lor, merg peste şi pe sub altele .... Harv se opri pentru o clipă, mintea lui fiind supraîncărcată de îndrăzneala inumană a lucrului, amestecând referirile despre asamblarea acestuia. Trebuie să fie acaridele, Nell. Nimic altceva n-ar putea-o face.

Măsurile de securitate adoptate de Atlantis/Shanghai

Atlantis/Shanghai ocupa o majoritate de nouăzeci la sută din aria New Chusan-ului; un platou intern, la aproximativ treizeci de kilometri deasupra nivelului mării, unde aerul era mai rece şi mai curat. Unele părţi erau împrejmuite de un gard drăguţ din fier forjat, dar adevăratul hotar era apărat de ceva

numit reţeaua-teacă de urmărire, o mulţime de aerostate cvasi-independente.

Aerostat însemna orice stătea în aer. Asta era un truc simplu de realizat în zilele noastre. Materialele nanotech erau mai dure. Computerele erau infinitezimale. Sursele de energie mult mai puternice. Era aproape dificil să *nu* construieşti lucruri mai uşoare decât aerul. Lucrurile cu adevărat simple, cum ar fi materialele pentru împachetat-elementele constituente ale deşeurilor, în general – aveau tendinţa de a pluti peste tot, ca şi când nu ar fi avut greutate, iar piloţii avioanelor, zburând la zeci de kilometri deasupra nivelului mării, se obişnuiseră cu imaginile pungilor de băcănie goale, aruncate, trecând aproape de carlingă (şi absorbite de motoare). Privită de la nivelul orbitei terestre, atmosfera superioară părea acum plină de mătreaţă. Protocolul insista ca toate lucrurile să fie realizate cu o greutate mai mare decât era necesar, astfel încât să cadă şi să poată fi dezintegrate cu ajutorul luminii ultraviolete. Dar unii oameni încălcau Protocolul.

Având în vedere că era atât de simplu de produs lucruri care să plutească în aer, n-ar fi reprezentat un efort prea mare să se construiască şi o turbină de aer. Aceasta nu era altceva decât un propulsor de capacitate redusă, sau o serie de astfel de dispozitive, montate într-un mic dispozitiv tubular, fasonat în interiorul corpului aerostatului, trăgând aerul printr-un capăt şi evacuându-l prin celălalt pentru a genera o forţă de propulsie. Un mecanism construit cu mai multe astfel de propulsoare îndreptate de-a lungul unor axe diferite putea rămâne într-o anume poziţie sau putea naviga cu adevărat prin spaţiu.

Fiecare aerostat din reţeaua de urmărire era asemeni unei lacrimi aerodinamice acoperite cu oglinzi, destul de mari, în partea cea mai lată, să conţină o minge de Ping-pong. Tecile erau programate să atârne în spaţiu într-o reţea hexagonală, la aproximativ zece centimetri de pământ (destul de aproape pentru a opri chiar şi un câine) şi distanţate din ce în ce mai mult pe înălţime. Astfel era delimitată o cupolă emisferică în jurul spaţiului aerian sacru al New Atlantis Clave. Când vântul se înteţea, tecile se roteau asemeni giruetelor şi reţeaua se deforma un pic; dar la sfârşit, toate reveneau la locul lor, înotând împotriva curentului ca plevuşcă, propulsând turbinele. Acestea scoteau un zgomot subţire, sâsâit, asemeni unei lame

tăind aerul, care, atunci când era multiplicat de numărul de teci aflate în raza auditivă, produceau o atmosferă nu întru totul plăcută.

O luptă îndelungată cu vântul şi bateria unei teci se consuma. Atunci, teaca plutea spre cea de lângă ea şi o împingea. Ele se uneau în aer, asemeni libelulelor, iar cea mai slabă lua putere de la cea mai puternică. Sistemul includea aerostate mari, numite infirmiere, care călătoreau descărcând mari cantităţi de energie în teci alese la întâmplare pe toată suprafaţa reţelei, energie pe care urmau s-o distribuie apoi celor de lângă ele. Totuşi, dacă o teacă avea probleme de natură mecanică, ea transmitea un mesaj şi o teacă proaspătă zbura din instalaţia de Securitate Regală aflată dedesubtul Sursei Victoria şi o elibera pe cea defectă care revenea la bază pentru a fi reciclată.

După cum descoperiseră numeroşi băieţi de opt ani, nu te puteai sui pe reţea, pentru că tecile nu erau destul de puternice pentru a suporta greutatea; piciorul afunda prima teacă în sol. Aceasta încerca să revină la poziţia iniţială, dar, în cazul în care se umplea de noroi, sau dacă turbinele ei se murdăreau, o altă teacă era nevoită să îi ia locul. Din aceleaşi motive era destul de simplu să scoţi orice teacă din locul ei şi să pleci cu ea. Când, în tinereţea sa, Hackworth făcuse o asemenea acrobaţie, descoperise că, pe măsură ce se îndepărta de locul stabilit al tecii, aceasta devenea din ce în ce mai fierbinte, iar în tot acest timp îl informa politicos, cu o dicţie militară, că ar fi fost mai nimerit să o elibereze, altfel va suporta consecinţele. Dar în ziua de astăzi, puteai fura una sau două ori de câte ori aveai chef; o alta venea să o înlocuiască pe cea lipsă; de îndată ce tecile realizau că nu mai fac parte din reţea se autoanihilau devenind instantaneu suveniruri.

Această abordare prietenoasă nu însemna că se ignora deteriorarea reţelei sau că astfel de activităţi erau aprobate. Puteai trece prin reţea când vroiai dând la o parte câteva teci – *afară de cazul în care* Securitatea Regală comanda tecilor să te electrocuteze sau să te transforme în scrum. În aceste cazuri, ele te avertizau politicos înainte de a îndeplini ordinul. Chiar şi atunci când se aflau în stare de pasivitate, aerostatele vegheau şi ascultau, aşa că nimic nu trecea prin reţeaua-teacă de supraveghere fără a deveni o celebritate, cu sute de fani în

uniforme care urmăreau tot ce mişca de la Comandamentul Forţelor Regale Unite.

Excepţie făcând obiectele microscopice. În zilele noastre, invadatorii microscopici erau o ameninţare uriaşă. Doar pentru a da un exemplu, exista Moartea Roşie, cunoscută şi sub denumirea de Şapte Minute Speciale, o micuţă capsulă aerodinamică ce detona după impact, eliberând în jur o mie de particule microscopice, cunoscute sub numele de tăieturi-care-ard. Pătrundeau cu uşurinţă în circuitul sanguin al victimei. Dura aproximativ şapte minute până când sângele unei persoane obişnuite să înceapă din nou să recircule, astfel încât, după acest interval, tăieturile-care-ard erau distribuite la întâmplare prin mădularele şi organele interne ale victimei.

Un tăietor-care-arde avea forma unei aspirine, excepţie făcând faptul că părţile de deasupra şi de dedesubt erau rotunjite mai mult pentru a rezista la presiunea ambientului; la fel ca majoritatea dispozitivelor nanotehnologice, tăieturile-care-ard aveau interiorul vidat. Înăuntru se aflau două centrifuge, rotindu-se pe aceleaşi axe dar în direcţii diferite, pentru ca unitatea să nu acţioneze asemeni unui giroscop.

Mecanismul putea fi declanşat în multe feluri; cele mai primitive erau bombele activate după şapte minute.

Detonarea dizolva legăturile care ţineau centrifugele laolaltă, aşa că fiecare dintre cele aproximativ o mie de particule balistice zburau, brusc, în afară, învelişul înconjurător se sfărma rapid şi fiecare particulă producea un şoc, cu surprinzător de mici prejudicii la început, lăsând în urmă perturbări lineare neclare şi scoţând, uneori, câte un cip dintr-un os. Dar încetineau curând, aproape de viteza sunetului, la nivelul căreia unda de şoc se strângea spre vârf pentru a produce o bombă sonică. În acel moment toate avariile se petreceau instantaneu. În funcţie de viteza iniţială a centrifugei, aceasta se putea întâmpla la distanţe variate de punctul de detonare; mai tot ce se afla în interiorul razei era neatins, dar orice altceva aflat în jur era transformat în pastă; de aici venea denumirea. Apoi, în timp ce câteva fragmente ieşeau prin carne şi treceau de bariera sonică în aer, victima scotea un sunet puternic, ca plesnitura unui bici. Martorii uimiţi se întorceau pentru a privi cum victima se colora în roz strălucitor. Brusc, pe toată suprafaţa corpului acesteia apăreau excrescenţe

sângerânde; acestea marcau intersectarea geometrică a suprafeţelor de detonare cu pielea şi erau un avantaj pentru autopsieri, care reuşeau în acest fel să identifice tipul de tăitură-care-arde comparând semnele cu o cartelă informaţională de buzunar. În acest moment, victima era doar o masă însângerată neidentificabilă, ce nu reuşise să supravieţuiască.

Astfel de invenţii creaseră îngrijorarea că membrii Gintei A ar fi putut introduce clandestin câteva milioane de mecanisme letale în corpurile membrilor Gintei B, alimentând tehnic banalul, anticul vis de a reuşi eliminarea instantanee a unei întregi societăţi.

Câteva invazii de acest gen fuseseră realizate, câteva înmormântări în masă de sicrie sigilate fuseseră făcute, dar nu multe. Astfel de mecanisme erau greu de controlat. Dacă o persoană mânca sau bea unul, putea ajunge în corpul acesteia, dar exista şi posibilitatea ca el să fie reciclat şi să sfârşească în interiorul trupului unei persoane dragi. Însă cea mai mare problemă se dovedise sistemul imunitar al gazdei, care cauzase destulă agitaţie, avertizând victimele cărora le erau destinate mecanismele ucigaşe.

Ce lucra în corp putea lucra şi în altă parte, şi de aceea gintele aveau propriile sisteme imunitare. Paradigma scutului-impregnabil nu dădea rezultate la nivel nano; o persoană trebuia să utilizeze calea de mijloc. O tabără bine păzită era înconjurată de o zonă tampon infestată cu imunocule – aerostate microscopice proiectate să caute şi să distrugă invadatorii. În cazul lui Atlantis/Shanghai această arie nu era niciodată mai mică de douăzeci de kilometri. Perimetrul cel mai ascuns era o centură verde, întinsă pe ambele părţi ale reţelei-teacă, iar cel exterior era numit Teritoriile Concesionate.

În Teritoriile Concesionate era întotdeauna ceaţă, pentru că toate imunoculele din aer serveau ca nuclee pentru condensarea vaporilor de apă. Dacă priveai cu atenţie ceaţa, concentrându-te pe un punct la câţiva centimetri distanţă de vârful nasului, puteai vedea că el străluceşte, asemeni multor alte proiectoare microscopice, în timp ce imunoculele curăţau spaţiul cu lidare radiante. Lidarul era asemeni radarului, excepţie făcând faptul că folosea cele mai mici lentile vizibile cu ochiul liber. Scânteierile micilor lumini erau dovada microscopicelor cuirasate ce se vânau implacabil prin ceaţă

unele pe altele, ca nişte distrugătoare din apele negre ale Atlanticului de Nord.

Nell vede ceva ciudat; Harv îi explică totul

Într-o dimineaţă, privind pe fereastră, Nell observă că lumea devenise plumburie. Maşini, velocipede, quadrupede, chiar şi patinele cu reacţie lăsau vârtejuri negre în urma lor.

Harv ajunse acasă după ce fusese plecat toată noaptea. Arăta ca o fantomă de culoarea cărbunelui, cu două excrescenţe monstruoase pe faţă, iar Nell ţipă văzându-l. Harv îşi scoase masca de protecţie, şi sub ea pielea era roz cenuşie. Îi zâmbi cu dinţi albi apoi începu să tuşească. Făcu aceasta metodic, scuipând rotocoale de flegmă din alveolele profunde, proiectându-le în toaletă. Se oprea din când în când ca să respire şi un vag şuierat îi ieşea din gât.

Harv nu explică nimic din ce făcea, dar continuă să lucreze. Deşurubă umflăturile de pe mască şi scoase lucruri negre ce se ridicară ca o furtună de praf întunecat când el le azvârli pe podea. Le înlocui cu două lucruri albe pe care le luase dintr-o ţesătură Nanobar, cu toate că, până când termină operaţiunea, lucrurile albe se acoperiseră cu amprentele lui pe toate muchiile şi spiralele. Ridică pentru o clipă ţesătura Nanobar în lumină.

— Protocolul iniţial, vorbi el tăios şi îl azvârli spre coşul cu deşeuri.

Apoi Harv puse masca pe faţa lui Nell, îi trecu legăturile în jurul capului şi le legă. Părul ei lung se prinse în şnururi şi o duru dar protestele îi erau înnăbuşite de mască. Respira destul de anevoios acum. Masca i se lipea de faţă când inspira şi se umfla când expira.

— Continuă, spuse fratele ei. Te va proteja de toner.

— Ce e aia toner? bombăni Nell.

Cuvintele nu răzbăteau prin mască, dar Harv le ghici din privirea ei.

— Acaride, spuse el. Oricum, aşa le spun cei de la Circul Puricilor.

Ridică unul dintre lucrurile negre luate de pe mască şi îl plesni cu degetul. Un nor incinerator se răsuci din el, ca o picătură de cerneală într-un vas cu apă şi rămase plutind în aer, fără să se ridice, fără să cadă. În mijlocul lui străluceau scântei luminoase, asemeni unui praf magic.

— Vezi, acaridele sunt mereu, peste tot. Folosesc scânteile ca să vorbească între ele, explică Harv. Sunt în aer, în apă, în

mâncare, peste tot. Şi există nişte reguli pe care acaridele ar trebui să le urmeze, iar regulile astea se numesc protocoale. Si un protocol foarte vechi spune că ele ar trebui să bune pentru plămâni. Ar trebui să se sfărâme în bucăţele mici dacă respiri una. Harv se opri pentru o clipă, teatral, pentru a da la iveală încă o bucată fumurie, despre care Nell bănuia că este plină cu bucăţi de acaride. Dar, uneori, există oameni care încalcă aceste reguli. Care nu urmează protocoalele. Şi eu cred că, dacă sunt prea multe acaride în aer, toate spărgându-se în plămânii tăi, milioane ... ei, poate că bucăţile astea, dacă sunt milioane, nu mai sunt la fel de inofensive. Oricum, cei de Circul Puricilor spun că, din când în când, acaridele se războiesc unele cu altele. Adică, poate că cineva din Shanghai face o acaridă care nu respectă protocolul şi, folosind compilatorul de materii, face o mulţime ca prima şi le trimite peste apă, tocmai în New Atlantis Clave ca să-i spioneze pe Vickşi sau chiar să le facă rău. P'ormă, un Vicks – un tip de la Protocolul lor de Sancţionare – face o acaridă care să o găsească pe cealaltă acaridă şi să o omoare şi intră în război. Asta s-a întâmplat astăzi, Nell. Acaride care se luptă cu alte acaride. Praful ăsta, pe care noi îl numim toner, este de fapt alcătuit din cadavrele tuturor acestor acaride.

— Când o să se termine războiul? întrebă Nell, dar, din cauza unui alt acces de tuse, fratele ei n-o auzi.

Apoi, Harv se ridică şi îşi legă în jurul feţii o bucată albă de Nanobar. Imediat, locul din dreptul gurii deveni gri. El scoase cartuşele folosite din arma contra acaridelor şi introduse altele noi. Era asemănătoare unei arme obişnuite, dar, în loc să arunce lucruri afară din ea, trăgea aer înăuntru. Cartuşele cu care se încărca erau în formă de tobă, pline cu hârtie creponată. Când o porneai, scotea un zgomot şuierat, trăgând aer – şi poate acaride – prin hârtie.

— Trebuie să plec, spuse Harv acţionând trăgaciul de câteva ori. Nu se ştie niciodată ce pot să găsesc.

Apoi se îndreptă spre ieşire, lăsând urme negre de toner pe podea, împrăştiate, însă, de curenţii de aer, de parcă nimeni n-ar fi trecut pe acolo.

Hackworth compilează Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare; particularităţi ale tehnologiei de realizare

Comandamentul era o casă în stil Victorian, pe deal, un bloc lung prevăzut cu aripi, turnuri, holuri imense şi verande răcoroase. Hackworth nu avea un rang seniorial destul de înalt pentru a merita un turn sau un balcon. Dar avea o încăpere cu vedere spre o grădină cu gardenii şi cimşir. Aşezat la birou nu vedea grădina, dar se bucura de mirosul ei, mai cu seamă în zilele când vântul sufla dinspre mare.

Runcibilul se afla pe birou, sub forma unei grămezi de hârtii, majoritatea semnate JOHN PERCIVAL HACKWORTH. Despături documentul de la Cotton care proiecta încă micuţul desen animat industrial. Era evident că tânărul inginer se amuzase, însă nimeni nu fusese concediat pentru că se lăsase încântat de foto-realism. Semnătura lui Hackworth fusese plagiată după brevetul unei aplicaţii din secolul nouăsprezece: negru pe alb, umbre gri subliniate de haşuri microscopice, litere tipărite cu fonturi de modă veche, un pic grosolane pe margini. Clienţii se înnebuneau după asta; aceştia doreau mereu să explodeze diagramele de pe mediatroanele din camerele de desen. Cotton reuşise. Realizase diagrama în acelaşi stil şi astfel bateria lui nano-tehnologică exploda rapid pe pagină semănând mult cu angrenajul unui vas blindat Edwardian.

Hackworth puse documentul lui Cotton deasupra grămezii Runcibilului pe care o perfora pe birou de câteva ori, încercând, superstiţios, să o facă să arate îngrijit. O cără apoi într-un colţ al încăperii, lângă fereastră, unde portarul adusese recent o piesă de mobilier: un cabinet din lemn de cireş, pe rotile alămite. Îi ajungea până la brâu. Deasupra se afla un mecanism din alamă lustruită – un cititor de documente cu tavă detaşabilă. În spate, o uşă micuţă trăda orificiul unui Alimentator, mare de un centimetru, tipic muncilor casnice, dar uimitor încastrat într-un greoi mecanism industrial, cu atât mai mult cu cât acest cabinet conţinea unul dintre cele mai puternice computere din lume –

cinci gigabites de verigi logice, de tip Comandament. Utiliza aproximativ o sută de mii de waţi putere, care intrau în partea superioară a conducătorului alimentatorului. Energia trebuia disipată, pentru că altfel calculatorul s-ar fi incinerat singur, dar şi o mare parte din clădire în acelaşi timp. Eliminarea acestei energii solicitase inginerii chiar mai mult decât veriga logică. Cel mai recent protocol de Alimentare avea soluţia construită direct în el: un dispozitiv ce introducea gheaţă din Alimentator, câte o bucată microscopică o dată, evacuând, în acelaşi timp, apă caldă.

Hackworth puse teancul de documente în tava de alimentare din vârf şi comandă maşinii să compileze Runcibilul. În timp ce cititorul apuca pentru un moment marginea fiecărei pagini şi îi extrăgea conţinutul, aparatul scotea un bâzâit şuierat. Linia flexibilă a Alimentatorului, care mergea din perete în spatele cabinetului, se contractă şi apoi încremeni, în timp ce operaţiunile computerului absorbea, o cantitate uriaşă de gheaţă hipersonică evacuând apă caldă. O foaie proaspătă de hârtie apăru în tava de ieşire a cabinetului.

La începutul documentului scria: „RUNCIBIL – VERSIUNEA 1.0 – SPECIFICAŢII DE COMPILARE”.

Pe document se afla şi o imagine a produsului final. Era frumos redactat, purtând semnătura lui Hackworth, în stilul asemănător unei gravuri. Arăta exact ca o carte.

Îndreptându-se spre uriaşa scară în spirală din vastul şi aproape centralul hol al Comandamentului, Hackworth reflecta la viitoarea sa crimă. Acum era mult prea târziu pentru a da înapoi. Îl frământa gândul că luase hotărârea în mod inconştient cu luni în urmă, fără a şti cu precizie data.

Deşi Comandamentul era mai degrabă o casă de proiectare decât una de producţie, avea propriile compilatoare de materii, inclusiv unele uriaşe, de o mie de metri cubi. Hackworth îşi rezervase un model de birou mult mai modest, de o zecime de metru cub. Utilizarea compilatoarelor trebuia logată, aşa că, mai întâi, se prezentă pe sine şi proiectul. Apoi maşina acceptă marginea documentului. Hackworth îi spuse compilatorului să înceapă imediat şi după aceea privi mediul eutactic, printr-un perete transparent din diamant solid.

Universul era un talmeş-balmeş dezordonat, singurii biţi interesanţi fiind anomaliile organizate. O dată, Hackworth îşi

dusese familia la canotaj pe lacul din parc. Capetele ramelor galbene iscau spirale compacte şi Fiona, care învăţase fizica lichidelor vărsând multe dintre ele şi făcând baie, ceruse o grămadă de explicaţii pentru aceste găuri din apă. Gwendolyn îi ţinuse rochia, iar ea se aplecase peste bordul ambarcaţiunii şi simţise aceste spirale cu mâna, dorind să le înţeleagă. Restul lacului, apă simplă, nu prezenta interes.

Ignorăm întunericul din spaţiu şi dăm atenţie stelelor, mai ales dacă ele sunt dispuse în constelaţii.

„Banal ca aerul" însemna ceva lipsit de valoare, dar Hackworth ştia că fiecare respiraţie a Fionei, faptul că se întindea pe pat noaptea, sau o simplă strălucire a lunii erau folosite de corpul ei pentru a fabrica piele, păr şi oase. Aerul devenea Fiona şi merita – nu, pretindea – iubire. Ordonarea materiei era singura năzuinţă a Vieţii, indiferent dacă era un talmeş-balmeş de molecule ce se auto-replicau în oceanul primordial, sau o filatură englezească funcţionând cu aburi şi transformând plantele în haine, sau Fiona stând la ea în pat, respirând.

O foaie de hârtie era subţire de aproximativ o sută de mii de nanometri; în această măsură se putea potrivi o treime de milion de atomi. Hârtia inteligentă consta dintr-o reţea de computere infinitezimale presate între mediatroane. Un mediatron era un lucru ce îşi putea schimba culoarea din loc în loc; două mediatroane utilizau două treimi din subţirimea hârtiei, lăsând un gol interior destul de mare pentru a conţine structuri de sute de mii de atomi.

Lumina şi aerul penetrau cu uşurinţă spre acest punct, în aşa fel încât lucrările erau conţinute în vacuole – carcase vidate rigide, acoperite cu un strat de aluminiu reflectorizant pentru a nu face implozie în masă când pagina era expusă la lumina soarelui. Interiorul bilelor rigide constituia ceva asemănător unui mediu eutactic. Aici era rezidentă veriga logică căreia i se datora inteligenţa hârtiei. Fiecare dintre aceste computere sferice era legat la cei patru vecini ai săi, nord – est – sud – vest, printr-un mănunchi de verigi pulsatorii ce alcătuiau un tub de evacuare, flexibil dar rezistent, astfel că pagina, ca întreg, constituia un computer paralel, compus din aproximativ un miliard de procesoare separate. Procesoarele individuale nu erau deosebit de inteligente sau rapide, dar erau sensibile la

elemente aşa încât, în general, doar o mică parte dintre ele lucra, însă chiar şi cu aceste limitări hârtia inteligentă constituia, printre altele, un puternic computer grafic.

Totuşi, reflecta Hackworth, nu avea nimic despre Runcibil, ale cărui pagini erau mai subţiri şi mai compact ambalate cu maşinăria computerizată, fiecare foaie împăturită de patru ori într-o tipăritură de şaisprezece pagini, treizeci şi două de semnături adunate laolaltă într-un suport care nu numai că oprea destrămarea cărţii dar şi funcţiona ca un enorm sistem de întrerupere şi ca bază de date.

Fusese proiectat să fie puternic, dar trebuia totuşi să fie născut de uterul eutactic, o cameră vacuum din diamant solid care adăpostea un alimentator de pornire. Diamantul era acoperit cu ceva ce lăsa numai lumina roşie să treacă; practica inginerească standard ocolea orice legături moleculare care erau destul de rafinate pentru a fi sfărâmate de leneşii fotoni roşii, aflaţi sub limita spectrului vizibil. În acest fel, creşterea prototipului putea fi urmărită printr-o fereastră – finala măsură de precauţie. În cazul în care codul era virusat şi proiectul devenea prea mare, ameninţând să spargă pereţii incintei, mecanismul putea fi oprit cu ajutorul ridicolei manevre mecanice de întrerupere a Alimentatorului.

Hackworth nu era îngrijorat, dar urmărea creşterea oricum, doar pentru că se dovedea întotdeauna interesantă ca proces. La început, era o cameră goală, o emisferă de diamant, sclipind cu o lumină slabă, roşie. În mijlocul podelei pavate cu dale, se putea observa o secţiune transversală goală a unui Alimentator de opt centimetri, o ţeava goală înconjurată de o colecţie de linii micuţe, fiecare un mănunchi de curele de transmisie microscopice care transportau bucăţi de construcţii nano-mecanice – atomi individuali sau mulţimi de atomi legaţi la un loc în module uşor de mânuit.

Compilatorul de materii era o maşină amplasată la capătul Alimentatorului. Urmând un anume program, smulgea moleculele una câte una din transportor pentru a le asambla în structuri mai complicate.

Hackworth era programatorul. Runcibilul era programul. Alcătuit dintr-un număr de subprograme, fiecare fixat pe foi separate de hârtie, până în urmă cu câteva momente, când puternicul computer din biroul lui Hackworth le compilase într-

un singur program redactat într-o limbă pe care compilatorul de materii o putea citi.

O ceaţă transparentă fuziona peste capătul Alimentatorului, care avea forma unei căpşuni coapte. Ceaţa începu să se subţieze şi să capete o formă, unele părţi fiind un pic mai înalte decât celelalte. Se întinse pe podea, departe de linia Alimentatorului până când umplu urmele de picior: sectorul unui cerc cu raza de şase centimetri. Hackworth continuă să privească până când se văzu marginea superioară a cărţii crescând din acest cerc.

Într-un colţ al acestui laborator se afla versiunea evoluată a maşinii de copiat, care avea capacitatea de a prelua orice fel de informaţii pentru a le transforma grafic în altceva. Putea chiar să distrugă o bucată de informaţie pentru ca apoi să recunoască fapta, ceea ce era deosebit de util în mediul relativ paranoic al Comandamentului. Hackworth introduse documentul ce conţinea codul de compilare a Runcibilului şi maşina îl distruse. Ceea ce putea fi dovedit.

Când totul se termină, Hackworth eliberă vacuumul şi ridică domul din diamant roşu. Cartea, în forma finală, se afla chiar deasupra sistemului care o expulzase şi care se transformase într-o mână de resturi la contactul cu aerul. Hackworth o luă cu mâna dreaptă, apucând sistemul cu cea stângă, pentru ca apoi să azvârle scrisoarea într-un coş de dezintegrare.

Încuie Runcibilul într-un sertar al biroului, îşi luă pălăria, mănuşile şi bastonul, păşi în pedo-mobil şi îl programă pentru Causeway. Spre Shanghai.

Condiţiile generale de existenţă ale lui Harv &Nell; Teritoriile Concesionate; Tequila

China se afla chiar dincolo de apă şi dacă mergeai pe plajă o puteai vedea. Oraşul cu deşeuri aeriene, era numit Pudong şi dincolo de el se afla Shanghai-ul. Câteodată, Harv mergea acolo cu prietenii. El spunea că este mult mai mare decât îţi imaginai, vechi, murdar şi plin de oameni şi peisaje ciudate.

Ei locuiau în T.C., care după spusele lui Harv era prescurtarea în litere pentru Teritoriile Concesionate. Nell ştia deja care sunt mediagliphurile pentru această regiune. Harv o mai învăţase şi semnul pentru Încântare, numele dat Teritoriului unde ei trăiau; era o prinţesă ce împrăştia particule aurii dintr-un băţ spre unele case cenuşii, iar când grăuncioarele le atingeau, acestea deveneau galbene şi strălucitoare. Nell se gândea că particulele erau acaride, dar Harv insistase că ele sunt prea mici ca să fie văzute, că băţul era o baghetă magică şi că particulele erau praf fermecat. În orice caz, Harv o silise să ţină minte mediagliphul ca să găsească drumul spre casă dacă s-ar rătăci.

— Dar cel mai bine ar fi să mă chemi, concluzionase Harv. Eu o să vin să te găsesc.

— De ce?

— Pentru că acolo sunt oameni răi şi tu n-ar trebui să mergi singură prin T.C. niciodată.

— Ce oameni răi?

Harv păru încurcat, oftă de mai multe ori, se frământă.

— Mai ştii ractivul unde am fost ieri, în care erau piraţi care legau copiii şi îi obligau să meargă pe punte?

— Mda.

— Si în T.C. sunt piraţi.

— Unde?

— Nu te obosi să-i cauţi. Nu-i poţi vedea. Nu arată ca nişte piraţi, cu pălării mari, săbii şi celelalte. Arată ca nişte oameni normali. Dar pe dinăuntru sunt piraţi, le place să prindă copiii şi să-i lege.

— Şi să-i facă să meargă pe punte?

— Ceva în genul ăsta.

— Cheamă poliţia!

— Nu ştiu dacă poliţia ar ajuta. Poate ar ajuta.

Poliţiştii erau chinezi. Veneau peste Causeway dinspre Shanghai. Nell îi văzuse o dată de aproape, când veniseră la ei acasă să-l aresteze pe prietenul mamei, pe Rog. Rog nu era acasă, doar Nell şi Harv iar Harv i-a lăsat să intre şi să stea în sufragerie şi le adusese ceai. Harv spusese câteva cuvinte în shanghaeză, iar ei rânjiseră şi îi ciufuliseră părul. El îi spusese lui Nell să stea în dormitorul lor şi să nu iasă de acolo, dar Nell ieşise oricum şi trăsese cu ochiul. Erau trei poliţişti, doi în uniforme, unul în costum, şi-l aşteptaseră pe Rog să se întoarcă, fumând ţigări şi privind ceva pe mediatron. Pe urmă se certaseră cu Rog şi îl scoseseră afară, ţipând tot timpul. După asta, Rog nu mai venise, iar Tequila începuse să iasă cu Mark.

Spre deosebire de Rog, Mark avea o slujbă. Lucra în New Atlantis Clave, unde curăţa ferestrele de la casele Vickşilor. Venea după-amiaza târziu, obosit, murdar şi îşi făcea un duş lung în baia lor. Câteodată o lua pe Nell cu el în baie ca să-l spele pe spate pentru că nu ajungea peste mijlocul lui. Alteori privea părul lui Nell şi-i spunea că trebuie să facă baie, iar ea îşi scotea hainele şi se suia cu el în cadă iar el o ajuta să se spele.

Într-o zi îl întrebase pe Harv dacă Mark îi făcea şi lui baie. Harv se supărase şi îi pusese o mulţime de întrebări. Mai târziu, îi spusese Tequilei, dar Tequila se certase cu el şi îl trimisese la ei în cameră, cu un obraz roşu şi fierbinte. Apoi Tequila vorbise cu Mark. Se certaseră în sufragerie, răcnetele străbătând prin pereţi, în timp ce Harv şi Nell se înghesuiseră în patul lui Harv.

Harv şi Nell se prefăcuseră că dorm dar Nell îl auzise pe Harv coborând şi strecurându-se afară din casă. Nu-l mai văzuse

tot restul nopţii. Dimineaţa, Mark se trezise şi plecase la lucru, iar pe urmă Tequila îşi pusese o grămadă de fard pe faţă şi plecase şi ea la treabă.

Nell fusese singură toată ziua aceea şi se întrebase dacă după-amiază Mark o va obliga să facă baie. Din felul în care reacţionase Harv, era evident că duşurile erau ceva rău şi, într-un fel, îi părea bine că nu-i plăcuseră niciodată. Ştia cum o să-l oprească pe Mark să o oblige să facă duş. Le spusese şi Dinozaurului, Răţoiului, lui Peter şi Purpuriului.

Aceste patru creaturi erau singurele supravieţuitoare ale masacrului săvârşit anul trecut de Mac, unul dintre prietenii mamei ei, care, într-un acces de furie, strânsese toate păpuşile şi animalele îngrămădite în camera lui Nell şi le azvârlise în coşul de dezintegrare.

Când Harv îl deschisese, câteva ore mai târziu, toate jucăriile dispăruseră, cu excepţia acestora patru. El îi explicase că se dezintegrau doar lucrurile venite din CM. şi că orice fusese făcut „manual” (un concept greu de explicat) era respins. Dinozaurul, Răţoiul, Peter şi Purpuriul erau vechi lucruri zdrenţuite, făcute „manual”.

Când Nell le spusese povestea, Dinozaurul fusese curajos şi zisese că ar trebui să lupte cu Mark. Răţoiul avusese câteva idei, dar erau destul de prosteşti, pentru că Răţoiul era un copil. Peter se gândise că Nell ar fi trebuit să fugă. Purpuriul credea că ea ar trebui să folosească magia şi să-l împroaşte pe Mark cu praf fermecat. Praful fermecat trebuia să aibă aceleaşi puteri ca şi acaridele pe care (după părerea lui Harv) Vickşii îi foloseau ca să se protejeze de oamenii răi.

În bucătărie era mâncare adusă de Tequila noaptea trecută, inclusiv nişte beţişoare chinezeşti în loc de tacâmuri, cu mediatroane mititele construite în minere astfel încât mediagliphurile fugeau în sus şi în jos în timp ce mâncai. Nell ştia că în ele trebuie să conţină acaride, care făceau mediagliphurile, aşa că luă un beţişor pe post de baghetă magică.

Nell mai avea şi un balon argintiu, din plastic, pe care Harv i-l făcuse în CM. Aerul ieşise complet din el. Ea cugetă că l-ar putea transforma într-un scut grozav, aşa cum văzuse o dată în mâna unui cavaler într-unul din ractivele lui Harv. Se aşezase în colţul camerei pe salteaua roşie, cu Dinozaurul şi Purpuriul în

faţa ei şi Răţoiul şi Peter în spate, şi aştepta, strângând în mână bagheta magică şi scutul.

Dar Mark nu apăruse. Tequila venise acasă şi se întrebase unde ar putea fi el, dar nu părea să-i pese că nu este acolo. Într-un sfârşit, noaptea târziu, după ce Nell mersese la culcare, venise Harv şi ascunsese ceva sub salteaua lui. A doua zi Nell se uitase: Era o pereche de beţe grele, legate între ele cu un lanţ scurt, mânjite cu ceva roşu-maroniu, lipicios şi uscat.

Când îl văzu iarăşi pe Harv, el îi spusese că Mark nu va mai veni niciodată înapoi şi că dacă mai încearcă altcineva să-i facă astfel de lucruri, ea trebuie să fugă, să ţipe şi să-i spună imediat lui Harv şi prietenilor lui. Nell era uimită; nu înţelesese până acum cât de şireţi puteau fi piraţii.

Hackworth traversează Causeway spre Shanghai; cugetări

Joncţiunea dintre Causeway, New Chusan şi Zona Economică Pudong era baza existenţei pentru Atlantis/Shanghai, reprezentând de fapt un titanic Alimentator, străjuit de lanţurile muntoase din cele două capete. Din punctul de vedere al aglomerării şi circulaţiei banilor, teritoriul New Chusan-ului în sine, un plămân de coral respirând în ocean, nu era nici mai mult nici mai puţin decât sursa economiei de consum a Chinei, cu o singură funcţie, aceea de a revărsa megatone de nanomarfă în fiecare ramificaţie a reţelei Alimentatorului Regatului Mijlociu, ajungând în fiecare lună la milioane de noi locuitori.

Pe majoritatea lungimii Causeway se afla chiar deasupra nivelului fluxului, dar kilometrul din mijloc se arcuia pentru a

permite trecerea navelor; nu că cineva ar mai fi avut cu adevărat nevoie de nave, dar câţiva marinari recalcitranţi şi unii comis-voiajori pluteau încă pe estuarul Yangtze în vechituri, care păreau exagerate pe dedesubtul arcului liber al marelui Alimentator, combinaţia anticul-întîlneşte-modernul iritându-i pe partizanii din lumea întreagă ai *National Geographic.* Când Hackworth ajunse în partea cea mai înaltă putu vedea Causeway-uri similare spre babord şi tribord, legând suburbiile Shanghaiului cu alte insule artificiale. Nippon Nano semăna cu vulcanul Fuji; o zonă de clădiri cu birouri care înconjurau malul, deasupra acestora, case, cu cât mai înalte cu atât mai bine, apoi o zonă de terenuri de golf, întregul nivel trei fiind rezervat grădinilor, plantaţiilor de bambuşi şi altor forme de microclimate naturale. În direcţie opusă era o mică parte a Hindustanului. Arhitectura acestei insule datora mai puţin perioadei Mogul decât celei Sovietice; nu fusese făcut nici un efort pentru a camufla miezul său industrial cu artificii fractale. Se afla cam la zece kilometri de New Chusan, sabotând numeroase privelişti şi servind ca ţintă pentru glumele deşucheate ale străinilor. Hackworth nu se alăturase niciodată acestor glume pentru că era mai bine informat decât majoritatea şi ştia că Hindustanii au o şansă excelentă faţă de Victorieni şi Nipponi în competiţia pentru China. Erau la fel de inteligenţi, erau mai numeroşi şi înţelegeau problemele ţăranilor.

Din punctul cel mai înalt al podului, Hackworth putea privi peste teritoriul plat al Pudongului spre districtul înalt al metropolei. Ca întotdeauna, îl şoca rumoarea agitată a vechilor oraşe, suprafaţa sacrificată de-a lungul secolelor problemelor stringente ale Mutatului Lucrurilor Dintr-un Loc în Altul. Autostrăzi, poduri, căi ferate şi smogul iscat de ele, grădinile sclipitoare, liniile de înaltă tensiune, conductele, facilităţile portuare rătăcind de la vechiturile de bărci chinezeşti la şlepuri şi nave de mărfuri, aeroporturi. Lui Hackworth îi plăcuse San Francisco, dar rămăsese imun la farmecul său; însă Atlantis/Shanghai îi inspira sentimentul că toate oraşele vechi ale lumii sunt nişte ruine, excepţie făcând zonele cu parcuri, şi că viitorul se afla în noile oraşe, construite din stratul solid de rocă, dintr-un singur atom, liniile lor alimentatoare fiind asemeni capilarelor pentru carnea unui corp. Vechile cartiere ale Shanghaiului, lipsite de Alimentatoare sau cu Alimentatoare

depăşite, înfundate în mâlurile bambuşilor, păreau înfricoşător de inerte, asemeni unui dependent de opium ghemuit în mijlocul unei străzi aglomerate, expirând printre dinţi fum roşu, holbându-se la vreun vechi vis în care forfota trecătorilor dispărea într-o zonă liniştită a minţii lui. Hackworth se îndrepta chiar acum, cu toată viteza, spre un astfel de cartier.

În cazul în care falsificai ceva direct de la Alimentator, se afla mai devreme sau mai târziu, pentru că toate materiile compilate transmiteau informaţiile înapoi la Sursă. Aveai nevoie de propria Sursă, deconectată de la reţeaua Alimentatoarelor, şi asta era ceva dificil de realizat. Dar un falsificator motivat reuşea, cu un strop de ingeniozitate şi răbdare, să pună în funcţiune o Sursă capabilă să aprovizioneze un grup de blocuri simple pe o rază între zece şi o sută de daltoni. Existau o mulţime de astfel de persoane în Shanghai, unele mai ingenioase şi răbdătoare decât altele.

Hackworth în laboratorul lui Dr. X

Lama scalpelului avea exact lăţimea unui atom; descoji pielea din palma lui Hackworth la fel de simplu cum un cuţit taie fumul. El jupui o fâşie cât o unghie şi i-o oferi lui Dr. X[1], care o luă cu beţişoare din fildeş, o trecu printr-un vas cloisonné plin cu uscător chimic şi o aranja într-o ramă din diamant solid.

Numele adevărat al lui Dr. X era o înşiruire de sunete sâsâite, bâzâituri metalice dezarticulate, stranii vocale semi-

[1] Din motive stilistice, traducătorul a preferat menţinerea prescurtării Dr. care în cartea de faţă se comportă ca un nume propriu.

germanice şi R-uri pe jumătate înghiţite, invariabil deformate de occidentali. Probabil din motive politice, preferase să nu-şi aleagă un nume fals occidental, ca mulţi alţi asiatici, sugerând în loc de asta, cu un aer de vagă superioritate, că trebuie să se mulţumească să-i spună Dr. X – această literă fiind prima din silabisirea Pinyin a numelui său real.

Dr. X puse dispozitivul de diamant într-un cilindru din oţel inoxidabil. La un capăt era o sită înconjurată de o garnitură din teflon cu şuruburi sudate. Dr. X i-l întinse unuia dintre asistenţi, care îl cără cu ambele mâini, ca şi când ar fi fost un ou din aur pe o pernă de mătase şi îl uni, prin intermediul altei flanşe, cu sonda unei reţele verticale din oţel masiv ce acoperea aproape două console. Asistentul asistentului primi instrucţiunea de a introduce toate şuruburile strălucitoare şi de a le suda. Apoi asistentul răsuci un comutator pornind o pompă vacuum demodată şi făcând imposibilă conversaţia pentru un minut sau două. În acest timp, Hackworth privi laboratorul lui Dr. X, încercând să determine secolul, ba chiar dinastia, în cazul unora dintre obiectele îngrămădite acolo. Pe un raft înalt se afla un şir de borcane din ceramică, pline cu ceva asemănător măruntaielor, plutind în urină. Hackworth presupuse că sunt vezici ale unor specii acum dispărute, o investiţie mult mai profitabilă decât orice cont bancar. Un scrin sigilat şi un sistem primitiv de editare Macintosh, înverzit din cauza vremii, dovedea incursiunile precedente ale proprietarului în domenii de comportament descurajate în mod oficial. O fereastră fusese tăiată într-un zid, trădând o galerie de ventilaţie nu mai largă decât o groapă, pe fundul căreia crescuse un arţar noduros. În rest, camera era plină cu obiecte atât de mici, multe, maronii, încreţite şi cu înfăţişare organică, încât ochii lui Hackworth îşi pierduseră capacitatea de a le deosebi unele de altele. Erau şi mostre de caligrafie legănându-se ici şi colo, probabil fragmente de poezii. Hackworth făcuse eforturi pentru a învăţa câteva caractere chinezeşti pentru a se acomoda cu unele idei de bază ale sistemului lor intelectual, dar, în general, îi plăcea ca aceste dovezi ale înţelepciunii orientale să se afle într-un loc vizibil, uşor de supravegheat, de exemplu, într-o vitrină, şi nu amestecate cu realitatea înconjurătoare.

Toată lumea din încăpere putea spune după sunet momentul în care pompa mecanică îşi termina operaţiunea.

Presiunea necesară vaporilor de ulei fusese atinsă. Asistentul închise valva care îl izola de restul sistemului şi apoi vaporii se îndreptară spre nanopompe, care nu făceau deloc zgomot. Erau turbine, asemeni celor din motoarele cu propulsie dar foarte mici şi foarte multe. Privind critic vacuumul vertical al lui Dr. X, Hackworth observă că are şi un dispozitiv de evacuare a gazelor nearse de motorul cu combustie internă, un cilindru de mărimea unui cap de copil, cutat în interior, într-o suprafaţă iraţional acoperită cu nanodispozitive bune pentru blocarea moleculelor rătăcite. Între nanopompe şi acest cilindru, vidul scăzu considerabil. Dr. X în persoană se ridică de pe scaun şi începu să-şi târşâie picioarele prin cameră, acţionând un mecanism provenit din tehnologia de contrabandă.

Echipamentul era alcătuit din mecanisme aparţinând unor epoci diferite, introduse aici, în Regatul Exterior, prin surse diferite dar care contribuiau toate la acelaşi scop: supravegherea lumii microscopice prin difracţia razelor X, microscopie electronică şi examinare nanoscalară directă, sintetizând apoi toate informaţiile rezultatele într-o singură imagine, tri-dimensională.

Dacă Hackworth ar fi realizat această operaţiune la serviciu, ar fi fost deja gata, dar sistemul lui Dr. X era un gen de democraţie poloneză, necesitând aprobarea tuturor participanţilor, deducând un singur sistem odată. Dr. X şi asistenţii săi se adunau în jurul oricărui sistem se presupunea a fi cel mai distanţat de linie şi ţipau pentru o vreme unii la ceilalţi, într-un amestec de shanghaeză, mandarină şi engleză tehnică. Terapiile administrate includeau, fără însă a se limita la acestea: răsucirea unor comutatoare înainte şi înapoi; închiderea aparatelor neimportante din acea cameră şi din alte camere; înlăturarea capacelor şi a circuitelor consolelor alăturate; extragerea micilor contaminanţi, cum ar fi insectele şi ouăle lor, cu ajutorul unor beţişoare izolante; racordarea unor cabluri; arderea unor beţişoare aromate; aşezarea unor bucăţi de hârtie împăturite sub picioarele meselor; servirea ceaiului şi invocarea unor puteri nevăzute; trimiterea unor curieri în alte camere, clădiri sau incinte cu bilete frumos caligrafiate şi aşteptarea revenirii lor, cărând piese de schimb în cutii din carton galben şi prăfuit; precum şi multe alte asemenea manevre de remediere a problemelor tehnice din domeniul

softului. Multe dintre ele păreau reale, dar multe erau executate pentru ochii lui Hackworth, într-o probabilă încercare de renegociere a datelor înţelegerii.

Într-un sfârşit, priveau cu toţii portretul sever al lui John Percival Hackworth, pe o bucată de hârtie mediatronică de un metru, pe care unul dintre asistenţi o întinsese, cu multă politeţe, pe tăblia unei mese lăcuite cu negru. Văzură ceva ce putea fi considerat voluminos după unele standarde nanotech, astfel că amplificarea imaginii nu era foarte puternică, dar chiar şi aşa, suprafaţa pielii lui Hackworth părea o masă plină de ziare mototolite. În cazul în care Dr. X simţea aceeaşi greaţă ca şi Hackworth, o ascundea foarte bine. Părea să stea cu mâinile împreunate în poala robei din mătase brodată, însă Hackworth se aplecă puţin şi îi văzu unghiile galbene, lungi de câţiva centimetri, atârnând deasupra crucii negre suedeze a unei vechi tastaturi Nintendo. Degetele se mişcau, iar imaginea de pe mediatron se micşoră. Ceva neted şi anorganic se despături în partea de sus a câmpului lor vizual: un soi de telecomandă controlată manual. Sub îndrumarea Dr. X începură să examineze amănunţit grămada de piele descojită.

Descoperiră, bineînţeles, o mulţime de acaride, atât naturale cât şi artificiale. Cele naturale semănau cu nişte crabi micuţi şi trăiseră tăcute în corpurile altor creaturi milioane de ani. Cele artificiale, în totalitate, se dezvoltaseră în ultimele decenii. Majoritatea erau învelişuri sferice sau eliptice, cu diverse anexe, învelişul era o vacuolă, o părticică a mediului eutactic folosit pentru a imita sistemul interior de montaj al acaridelor. Structura diamandoidă a învelişului era protejată de lumină printr-un strat subţire de aluminium care făcea ca micii păianjeni să pară nave spaţiale miniaturale – numai aer pe dinafară şi vid pe dinăuntru.

La învelişuri erau ataşate diverse componente de mecanisme: manete, senzori, sisteme de locomoţie şi antene. Antenele nu semănau de loc cu cele ale unor insecte – de obicei, erau petice plate sudate cu ceva ce arăta asemeni unui moţ zbârlit – sisteme montate fazat pentru rotirea în aer a unor fascicole luminoase. Majoritatea acaridelor erau marcate vizibil cu numele fabricantului şi un număr de ordine; acestea erau regulile impuse de Protocol. Puţine erau nemarcate. Acestea erau ilegale şi fuseseră inventate de persoane ca Dr. X, de ginte

scoase în afara legii care sfidau Protocolul sau de laboratoarele clandestine despre care aproape toată lumea presupunea că sunt conduse de zaibatsus.

Timp de o jumătate de oră cât se plimbară în jurul şi prin pielea lui Hackworth, hoinărind pe o arie de aproximativ un centimetru, observară câteva duzini de acaride artificiale; nu era ceva neobişnuit pentru zilele noastre. Aproape toate erau plesnite. Acaridele nu erau foarte rezistente pentru că erau foarte mici, dar complicate, ceea ce permitea un spaţiu restrâns pentru sisteme suplimentare. De îndată ce una dintre ele era lovită de o rază cosmică, murea. Aveau şi foarte puţin spaţiu pentru stocarea energiei, aşa că, după o vreme, unele dintre ele rămâneau pur şi simplu fără lichid. Fabricanţii compensau aceste neajunsuri producând acaridele în număr foarte mare.

Aproape toate acaridele erau cumva conectate cu sistemul imunitar Victorian şi dintre acestea, majoritatea erau imunocule al căror scop era să plutească în jurul litoralului murdar al New Chusan-ului, folosind lidarele pentru localizarea acaridelor care nu se supuneau Protocolului. Când descopereau una dintre acestea, omorau invadatorul înhăţându-l şi nedându-i drumul. Sistemul Victorian utiliza tehnicile darwiniene pentru a crea ucigaşi adaptaţi victimelor, formulă elegantă şi eficientă, dar care conducea la crearea unor ucigaşi ce se dovedeau mult prea bizari pentru a se putea crede că au fost inventaţi de oameni, la fel cum proiectanţii nu s-ar fi gândit niciodată la crearea unui şobolan fără blană. Dr. X pierdu ceva timp mărind un ucigaş deosebit de ciudat, încătuşat într-o strânsoare mortală în jurul unei acaride neînregistrate. Asta nu însemna neapărat că trupul lui Hackworth fusese invadat; era mult mai probabil că acaridele moarte deveniseră parte componentă a prafului de pe vreo masă şi, printr-o simplă atingere, fusese îngropată în pielea lui.

Pentru a explica felul acaridei pe care o căuta, Hackworth adusese cu el un păduche pe care îl găsise în părul Fionei după o plimbare prin parc. Îi arătase lui Dr. X care înţelesese imediat şi, într-un sfârşit, îl găsise. Arăta complet diferit de toate celelalte acaride pentru că, asemeni unui păduche, singurul său scop era de a se lipi de orice atingea prima oară. Fusese generat în urmă cu câteva ore de compilatorul de materii de la Comandament, care, urmând instrucţiunile lui Hackworth,

plasase câteva milioane pe suprafaţa exterioară a Abecedarului Ilustrat. Multe dintre ele se fixaseră în carnea lui Hackworth când acesta ridicase pentru prima oară cartea.

Multe altele rămăseseră pe Runcibil, la birou, dar Hackworth anticipase asta. Şi pentru ca Dr. X şi echipa lui să nu-şi facă păreri greşite, le explicase:

— Păduchele are un cronometru interior, care îi va cauza dezintegrarea la douăsprezece ore după ce a fost compilat. Mai avem şase ore la dispoziţie pentru a extrage informaţia. Care, bineînţeles, este codificată.

Dr. X zâmbi pentru prima oară.

Dr. X era persoana ideală pentru a face această treabă, din cauza reputaţiei sale foarte proaste. Practica o inginerie inversă. Colecţiona acaride artificiale asemeni unui entomolog Victorian. Le desfăcea atom cu atom ca să vadă cum funcţionează; când descoperea vreo invenţie inteligentă, o introducea în baza sa de date. Având în vedere că aceste invenţii reprezentau rezultatul selecţiei naturale, de obicei Dr. X era prima persoană care ştia despre ele.

Hackworth era un născocitor[1], Dr. X era un şlefuitor. Diferenţa era cel puţin la fel de veche ca şi computerele digitale. Născocitorii creau o tehnologie nouă, explorând doar principiile generale ale potenţialului acesteia, pentru a trece apoi la proiectul următor. Şlefuitorii aveau parte de mai puţin respect pentru că păreau imobili din punct de vedere tehnologic, jucându-se cu sisteme perimate, storcind de la ele toate performanţele de care erau capabile, determinându-le să facă lucruri la care născocitorii nici măcar nu visaseră.

Dr. X selectă o pereche de braţe manipulatoare detaşabile din arsenalul său neobişnuit de bogat. Unele dintre acestea fuseseră copiate după proiecte create în New Atlantis, Niponia sau Hindustan şi îi păreau familiare lui Hackworth; altele, însă, erau mecanisme naturale bizare ce creau senzaţia că fuseseră pierdute de imunoculele din New Atlantis – erau mai curând structuri evoluate decât proiectate. Doctorul întrebuinţa două dintre aceste braţe pentru a apuca păduchele. Era o megasferă grosolană, acoperită cu aluminiu, înfăşurată în sârmă ghimpată. Câţiva spini erau decoraţi cu fragmente de piele uscată.

---

[1] în limba engleză - artifax.

Sub îndrumarea lui Hackworth, Doctorul roti păduchele până ce văzură un mic ghimpe liber. La suprafaţa bilei se observa o adâncitură circulară, marcată cu un tipar regulat de găuri şi protuberante, ca o rampă de lansare pe o navă spaţială. În jurul circumferinţei se aflau înscrise cuvintele: IOANNI HACVIRTUS FECIT.

Dr. X nu avea nevoie de explicaţii. Era un orificiu standard. Probabil că avea o jumătate de duzină de braţe care să i se potrivească. Selectă unul dintre ele şi îl manevră spre orificiu, apoi dădu o comandă în shanghaeză.

După aceea îşi trase acoperământul de pe cap şi îşi privi asistentul turnând o altă ceaşcă de ceai.

— Cât durează? întrebă.

— Aproximativ un terabit, răspunse Hackworth. Aceasta era măsura capacităţii, nu a timpului dar ştia că Dr. X putea să-şi dea seama.

Bila conţinea o bandă sistem de acţionare, opt bobine de bandă montate în paralel, fiecare cu propria maşină de scris/citit. Benzile în sine erau lanţuri polimerice cu grupuri laterale diferite, reprezentând numere logice şi zerouri. Era o componentă standard, iar Dr. X ştia deja că atunci când i se ordona să se descarce, arunca aproximativ un milion de biţi pe secundă. Hackworth tocmai îi spusese că suma totală înmagazinată pe benzi era de un trilion de biţi, aşa că aveau de aşteptat o mie de secunde. Dr. X profită de acest timp pentru a părăsi încăperea, susţinut de asistenţi, şi se îndreptă spre o ramură paralelă a afacerii sale, cunoscută informativ sub denumirea de Circul Puricilor.

Hackworth pleacă de la laboratorul lui Dr. X; alte cugetări; un poem de la Finkle-McGraw; întâlnirea cu ticăloşii

Asistentul lui Dr. X deschise brusc uşa, clătinând capul cu insolenţă. Hackworth îşi îndesă pălăria pe cap şi păşi afară din Circul Puricilor, clipind des din cauza atmosferei poluate a Chinei: o duhoare de parcă resturile unui milion de ceşti de ceai negru s-ar fi amestecat cu mirosul dulce al grăsimii de porc şi cu o miasmă stătută de găini jumulite şi usturoi încins. Până când i se obişnuiră ochii, merse nesigur pe bucăţile de pavaj, pipăind drumul cu vârful bastonului. Acum era mai sărac cu câteva mii

de ucuşi. O investiţie măricică, dar era una dintre cele mai bune pe care le putea face un tată.

Cartierul lui Dr. X se afla în Dinastia Ming, inima Shanghaiului, un labirint de case micuţe din cărămizi subţiri, învelite cu stucatură gri, cu acoperişuri din ţiglă, înconjurate, de cele mai multe ori, de ziduri din lemn. Ţăruşii de fier de la ferestrele primelor etaje, folosiţi la uscarea rufelor, strâmtau străduţele făcând locuinţele să pară unite între ele. Acest cartier se afla aproape de fundaţia zidului antic al oraşului, construit pentru a sta în calea năvălitorilor Nipponi, dar care fusese dărâmat şi transformat într-un drum circular.

Făcea parte din Regatului Exterior, ceea ce însemna că prezenţa străinilor era permisă atâta vreme cât erau însoţiţi de chinezi. Dincolo de el, absorbită de vechiul cartier, se presupunea că există o rămăşiţă a însuşi Regatului Mijlociu – Regatul Celest, sau R.C., cum le plăcea lor să-l numească – unde străinii nu aveau voie să intre.

Un asistent îl duse pe Hackworth până la hotar; el trecu în Republica Chineză de Coastă, un ţinut cu totul diferit, ce includea efectiv, printre multe altele, întregul Shanghai. Ca pentru a scoate aceasta în evidenţă, tinerii îşi pierdeau vremea prin colţuri îmbrăcaţi în haine occidentale, ascultând muzică tare, strigând după femei şi ignorându-şi, în general, îndatoririle filiale.

Ar fi putut lua o auto-ricşă, singurul vehicul – în afară de bicicletă sau skateboard – destul de îngust pentru a circula pe vechile străzi. Dar nu puteai şti niciodată ce gen de supraveghere exista într-un taxi din Shanghai. Ieşirea unui gentleman din New Atlantis de la Circul Puricilor, în puterea nopţii, ar fi reuşit să stimuleze imaginaţia jandarmilor, care intimidaseră infractorii într-o asemenea măsură încât aceştia erau acum neliniştiţi şi căutau căi de a-şi diversifica acţiunile, înţelepţii, vizionarii şi fizicienii teoreticieni puteau face doar presupuneri despre existenţa, reală sau nu, a unei posibile relaţii între uimitoare amploare a activităţilor Departamentului de Poliţie din Shanghai şi actualele constrângeri legislative.

Jalnic, însă Hackworth se simţea recunoscător pentru asta în timp ce străbătea ramificatele străduţe dosnice din Cartierul Franţuzesc. Dincolo de o intersecţie, câteva blocuri mai încolo, se ascundea un grup. Lumina roşie a unui mediatron sclipea pe

costumele Nanobar improvizate, un gen de haine pe care doar răufăcătorii aveau nevoie să le poarte. Hackworth se calmă gândind că trebuie să fie o bandă din Teritoriile Concesionate ce abia trecuse peste Causeway. Era imposibil să fie atât de nesăbuiţi încât să atace un gentleman în plină stradă; nu în Shanghai. Hackworth ocoli totuşi acea intersecţie. Cum nu făcuse niciodată nimic ilegal, fu şocat când, brusc, realiză faptul că o poliţie nemiloasă reprezenta resursa principală a unor infractori mai imaginativi, asemeni lui.

De nenumărate ori în acea după-amiază, Hackworth fusese copleşit de ruşine şi de tot atâtea ori luptase împotriva acestui sentiment. Ce era aut de rău în ceea ce făcuse? Nu vindea nici una dintre noile tehnologii dezvoltate de Comandament şi pe care Lordul Finkle-McGraw le plătea. Nu profita în mod direct. Încerca doar să asigure descendenţilor săi un loc mai bun în lume, ceea ce reprezenta datoria oricărui tată.

Vechiul Shanghai era închis spre Huang Pu; cândva, acolo stăteau mandarinii în grădinile lor, bucurându-se de priveliştea râului. În câteva minute, Hackworth traversase podul spre Pudong şi străbătea râpele înguste dintre zgârie-norii luminaţi, îndreptându-se spre coasta aflată la câţiva kilometri mai departe, spre est.

Hackworth fusese catapultat în rândul elitei Comandamentului de invenţia sa, beţişorul mediatronic. În acea vreme lucra în San Francisco. Compania se gândea cu îndârjire la lucruri chinezeşti, încercând să-i întreacă pe niponi, care deja descoperiseră o modalitate de a genera orez corespunzător, chiar cinci sortimente, direct din Alimentator, ocolind întreaga concurenţă, făcând posibil ca două miliarde de ţărani să-şi pună în cui pălăriile conice şi să aibă o grămadă de timp liber; şi să nu credeţi vreo clipă că niponii nu aveau deja unele sugestii pentru ce ar putea face chinezii cu el. Un geniu din cartierul general, înverşunat de avansul luat de producţia nanotehnologică de orez a Nipponilor, hotărî că singura soluţie pentru a prelua conducerea era producerea în masă a unor meniuri întregi, de la alimente obişnuite la prăjiturele norocoase, interactive digital. Hackworth primise sarcina, aşa-zis vulgară, de a programa compilatorul de materii pentru crearea beţişoarelor.

Acum, a le realiza din plastic era idiot de simplu – polimerii şi nanotehnologia se potriveau asemeni pastei de dinţi cu

tuburile. Dar Hackworth, care mâncase destule alimente chinezeşti în studenţie, nu se înţelesese niciodată prea bine cu beţişoarele din plastic, alunecoase şi perfide în mâinile neîndemânatice ale unui străin. Bambusul era mai bun – şi nu era nici greu de programat, dacă aveai un strop de imaginaţie. O dată ce depăşise obstacolul conceptual, nu trecuse mult până când îi venise ideea de a vinde spaţiu publicitar pe blestematele acelea de beţe, mânerele beţişoarelor şi caracterele chinezeşti verticale potrivindu-se perfect unele cu celelalte. În scurt timp, le prezenta proiectul superiorilor: beţişoare prietenoase, deosebite, din bambus, cu mesaje publicitare viu colorate derulându-se continuu pe mânerele lor, în timp real, asemeni titlurilor de ştiri din *Times Square.* Pentru asta, Hackworth fusese avansat în Comandament şi mutat pe cealaltă parte a Pacificului, în Atlantis/Shanghai.

Acum vedea aceste beţişoare peste tot. Pentru Lorzii Egali ideea reprezentase profituri de miliarde; pentru Hackworth, o primă echivalentă cu plata pentru o săptămână de lucru. Asta era diferenţa dintre clasele sociale.

Comparativ cu alţi oameni, n-o ducea prea rău, dar nedreptatea îl durea încă. Dorea mai mult pentru Fiona. Vroia ca Fiona să crească în condiţii bune. Nu doar câţiva penny investiţi în stocuri, ci o poziţie serioasă într-o companie importantă.

A pune bazele unei companii proprii şi a o conduce spre succes era singura cale. Hackworth se gândise la asta uneori, dar nu făcuse încă nimic. Nu ştia sigur de ce; avea o mulţime de idei bune. Observase că în cadrul Comandamentului erau numeroşi oameni cu idei bune, dar care nu-şi făcuseră niciodată propriile companii. Şi întâlnise câţiva lorzi importanţi, lucrând la Runcibil, petrecuse ceva vreme alături de Lordul Fin-kle-McGraw şi-şi dăduse seamă că nu erau mai deştepţi decât el. Diferenţa era de personalitate, nu de inteligenţă nativă.

Pentru Hackworth era prea târziu să-şi schimbe personalitatea, dar nu era târziu şi pentru Fiona.

Înainte ca Finkle-McGraw să vină la el cu ideea Runcibilului, Hackworth petrecuse mult timp gândindu-se la acest subiect, mai ales când o ducea pe Fiona pe umeri, prin parc. Ştia că fiicei lui i se păruse distant, cu toate că o iubea nespus – dar asta se întâmpla numai din cauză că atunci când erau împreună nu se putea gândi la altceva în afară de viitorul

ei. Cum putea el să-i inoculeze prestanţa emoţională a nobililor – curajul de a-şi asuma riscuri în viaţă, de a-şi găsi un prieten, sau poate mai mulţi, chiar şi după ce primele eforturi eşuau? El citise biografiile unor aristocraţi importanţi şi descoperise unele trăsături comune.

Se afla pe punctul de a renunţa şi de a lăsa totul în seama norocului, când Lordul Finkle-McGraw îl invitase la clubul său şi, pe neaşteptate, deschisese discuţia exact despre acest subiect.

Finkle-McGraw nu-i putea opri pe părinţii nepoatei sale, Elizabeth, să o trimită la şcoli pentru care el îşi pierduse tot respectul; nu avea dreptul să intervină. Rolul său de bunic era de a accepta şi de a face cadouri. Dar dacă i-ar oferi un dar care să suplinească ingredientul care lipsea în aceste şcoli?

Hackworth remarcase ingeniozitatea ideii, uimit de imoralitatea improvizaţiei. Dar care era ingredientul?

Finkle-McGraw nu ştia exact, dar ca punct de plecare îi sugerase lui Hackworth să meargă acasă şi să se gândească la sensul cuvântului *subversiv.*

Hackworth nu fusese nevoit să se gândească prea mult, poate din cauză că şi el cochetase cu aceste idei atâta vreme. Sămânţa ghidului îi încolţise în minte de mai multe luni, dar nu se concretizase din aceleaşi motive pentru care nici ideile pentru companii nu prinseseră viaţă. Îi scăpase undeva un amănunt şi, după cum realizase atunci, amănuntul era subversivitatea. Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw, întruchiparea instituţiei Victoriene, era un subversiv. Nefericit din cauză că proprii săi copii nu erau subversivi, îl îngrozea gândul că Elizabeth este crescută în conformitate cu tradiţiile greoaie ale părinţilor ei. Aşa că acum încerca să-şi transforme nepoata într-o persoană subversivă.

Câteva zile mai târziu, stiloul de aur de pe lanţul lui Hackworth piui. El scoase o foaie albă de hârtie şi primi mesajul. Pe pagină apăruseră următoarele:

CORBUL

O POVESTE DE CRĂCIUN, SPUSĂ DE UN ELEV FRAŢILOR SI SURORILOR MAI MICI

de

Samuel Taylor Coleridge (1798)

Sub un stejar bătrân şi gros,

O turmă de mistreţi păroşi,
Înfulecau în grabă, zgomotos,
Ghinde crocante, festin copios.
Apoi fugiră care încotro căci vântul se-nteţea;
O ghindă numai au lăsat, ce n-au putut mânca.
Un corb veni în urma lor, dezaprobând prostia:
O vrăjitoare el slujea, slujea Melancolia!
Mai negru ca tăciunele penajul îi era;
Zbura, zbura prin ploaie dar ploaia nu-l uda.
El ghinda o ridică şi-o-ngroapă în pământ,
Pe malul unui râu, departe; şi adânc.
El, corbul, unde a plecat?
Spre nori s-a înălţat,
Şi peste dealuri, şi peste văi, a tot zburat, zburat.
Şi multe toamne, multe primăveri,
Cu fâlfâit de aripi corbul călători:
Şi multe veri şi multe ierni la rând
Nu ştim nici jumătate din câte a văzut.
Într-un târziu se-ntoarse, perechea îşi găsise
Din ghinda lui, spre cer, stejar crescuse
Îşi construiră un cuib la umbra lui
Şi fericiţi trăiră alături de-ai lor pui.
Însă curând, înveşmântat în piele, veni un pădurar;
Sprâncenele-i stufoase erau ca un umbrar.
Topor ţinea în mână, o vorbă n-a rostit;
Fără să stea pe gânduri tulpina a lovit
Şi-a doborât stejarul bietului Corb uimit.
Puii muriră; căci nu ştiau să zboare,
Iar mama lor se stinse de-a inimii-ntristare.
El, pădurarul, lemnul l-a tăiat;
Cu el în jos, pe râu, spre mare a plecat.
L-au transformat în scânduri şi trunchiul l-au cioplit,
Şi cu alt lemn alături, un vas au construit.
La apă l-au lansat; însă furtună pe mare s-a iscat
Şi nici un vas urgiei nu a mai rezistat.
Vântul împinse vaporul într-o stâncă,
Corbul zbura deasupra privind năpasta cruntă.
El ascultă pieirea sufletelor năpăstuite –
Vezi! vezi! catargul cade pradă apelor dezlănţuite!
Corbul zburând către ţărm, fericit

Cu Moartea pe-un nor s-a întâlnit
Iar şi iar îi mulţumi pentru alinare;
Îi luaseră tot, rămăsese doar: DULCE CUVINT, RĂZBUNARE!

Domnule Hackworth:

Sper ca poemul de mai sus să ilustreze ideile pe care doar le-am conturat în timpul întâlnirii noastre de marţea trecută şi că el va contribui la studiile dumitale.

Coleridge l-a scris ca reacţie la tonul literaturii pentru copii din acea vreme, care era didactic, foarte asemănător balivernelor pe care copii noştri le învaţă în „cele mai bune” şcoli. După cum poţi vedea, conceptul său despre un poem pentru copii este înviorător de nihilist. Poate acest gen de material ar ajuta la insuflarea dorinţei de căutare a calităţii.

Aştept cu nerăbdare o viitoare conversaţie cu acest subiect.

Finkle-McGraw

Acesta reprezentase doar punctul de pornire al unor evenimente care duraseră doi ani şi culminaseră în ziua aceea. Până la Crăciun mai era numai o lună. Elizabeth Finkle-McGraw, în vârstă de patru ani, va primi de la bunicul ei *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare.*

Fiona Hackworth va primi şi ea o copie a Abecedarului Ilustrat; aceasta fusese crima lui John Percival Hackworth. El programase compilatorul de materii să plaseze păduchele pe coperta cărţii lui Elizabeth. Îl plătise pe Dr. X să extragă un terabit de date din unul dintre păduchi. Aceste date erau, de fapt, o copie codificată a programului compilatorului de materii care generase *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare.* Îl plătise pe Dr. X pentru utilizarea unuia dintre compilatoarele lui de materii, unul conectat la o Sursă privată, proprietate a lui Dr. X şi neconectat la nici un alt Alimentator. El generase o a doua copie, secretă, a Abecedarului.

Păduchele se autodistrusese deja, nelăsând nici o urmă a crimei. Probabil că Dr. X avea o copie a programului pe computerul său, dar codificată. Iar Dr. X era destul de deştept pentru a o şterge pur şi simplu, ştiind că schemele de codificare

utilizate de cineva ca Hackworth nu puteau fi descifrate fără intervenţie divină.

În scurt timp, străzile se lărgiră iar zgomotul făcut de roţi pe pavaj se amesteca cu mugetul valurilor ce scăldau malurile Pudong-ului. De cealaltă parte a golfului, luminile albe ale aşezării New Atlantis Clave se ridicau deasupra mozaicului multicolor al Teritoriilor Concesionate. Părea un drum lung aşa că, urmându-şi un impuls, Hackworth închiriase un velociped de la un bătrân care avea o prăvălie la adăpostul Arcului. Pluti spre Causeway şi, înviorat de aerul răcoros şi umed, hotărî să pedaleze pentru o vreme. Când ajunse la arc, permise bateriilor interne ale bicicletei să-l care în sus pe pantă. Ajuns în vârf, opri mecanismul şi începu coborârea spre partea opusă, bucurându-se de viteză.

Pălăria îi zbură de pe cap. Era o pălărie bună, cu o panglică inteligentă care se presupunea că ar fi trebuit să împiedice astfel de ghinioane, dar, ca inginer, Hackworth nu luase niciodată în serios promisiunea pălărierului. Mergea prea repede pentru a face o întoarcere sigură, aşa că frână.

Când întoarse într-un sfârşit nu-şi mai văzu pălăria. Dar observă un alt ciclist venind spre el. Era un tânăr, îmbrăcat într-un costum Nanobar. Excepţie făcând capul, ornat cu pălăria lui Hackworth.

Hackworth era pregătit să ignore batjocura; probabil că era singura modalitate ca băiatul să aducă pălăria jos, pentru că prudenţa îl îndemna să ţină amândouă mâinile pe ghidon.

Însă băiatul nu părea să aibă intenţia de a frâna, iar când trecu accelerând pe lângă Hackworth, dădu drumul ghidonului şi apucă borurile pălăriei cu ambele mâini. Hackworth crezu că băiatul se pregăteşte să i-o arunce în trecere, dar acesta şi-o îndesă mai bine pe cap, rânjind insolent.

— Hei! Opreşte-te! Aia e pălăria mea! ţipă Hackworth, dar băiatul nu se opri.

Hackworth stătea lângă bicicletă, nevenindu-i să creadă, în timp ce puştiul dispărea în depărtare. Apoi porni bateria bicicletei şi începu să-l urmărească.

Primul impuls fusese să cheme poliţia. Dar având în vedere că erau pe Causeway, asta ar fi însemnat tot Poliţia din Shanghai. În orice caz, nu ar fi fost capabili să răspundă atât de rapid apelului încât să-l prindă pe băiat, care era deja departe,

spre capătul arcului, de unde se putea pierde în oricare dintre Teritoriile Concesionate.

Hackworth aproape că îl prinsese. Fără puterea bateriei n-ar fi avut nici o şansă; Hackworth exersa zilnic la club, în timp ce băiatul ăsta avea aspectul îndesat şi grosolan tipic unui thetian. Însă avea şi un avans considerabil. Până să ajungă pe panta ce ducea spre Teritoriile Concesionate, Hackworth era la mai puţin de douăzeci de metri în urma băiatului, destul de aproape pentru a înţelege că nu va rezista să-l urmărească în jos, pe povârniş. Pe un indicator scria mare: ÎNCÂNTARE.

Amândoi prinseseră viteză în pantă şi băiatul apucă iarăşi borul pălăriei. De data asta, roata din faţă a bicicletei pomi în direcţie greşită. Băiatul fu aruncat din şa. Bicicleta se poticni în ceva. Băiatul făcu un salt, se rostogoli şi patină câţiva metri. Pălăria, parţial turtită, se rostogoli pe muchie în zigzag, apoi se opri. Hackworth apăsă frânele şi îl depăşi pe băiat. Ca şi mai înainte, dură mai mult decât ar fi vrut până să se întoarcă.

Atunci înţelese pentru prima oară că băiatul nu era singur; făcea parte dintr-o bandă, probabil acelaşi grup pe care îl văzuse în Shanghai şi că îl urmăriseră pe Causeway, profitând de faptul că îi căzuse pălăria pentru a-l atrage în Teritoriile Concesionate; că restul bandei, patru sau cinci băieţi pe biciclete, veneau spre el coborând rapid panta; că lanţurile cromate ataşate lunceagurilor[1] sclipind în luminile ceţoase ale panourilor mediatronice din Teritoriilor Concesionate.

[1] Lunceag – armă orientală, constând din două bucăţi cilindrice de lemn, unite între ele printr-un lanţ.

Miranda; cum a devenit eroină în ractive; începuturile carierei ei

De la vârsta de cinci ani, Miranda îşi dorise să fie într-un ractiv. În primii ani ai adolescenţei, după ce Mama o luase de lângă Tata şi banii lui, muncise ca fată-bună-la-toate, tăind ceapă şi lustruind tăvile de argint. De îndată ce devenise destul de pricepută la pieptănat şi la machiat pentru a putea trece drept o persoană de optsprezece ani, a lucrat cinci ani ca guvernantă; plata pentru serviciile pe care le îndeplinea s-a mărit. Cu înfăţişarea ei ar fi obţinut un post de damă de companie sau de fată în casă şi ar fi devenit Servitoare Superioară, dar a preferat slujba de guvernantă. Oricâte lucruri rele îi făcuseră părinţii ei de-a lungul timpului, cel puţin o înscriseseră la nişte şcoli bune, unde Miranda învăţase să citească în greceşte, să conjuge verbe latineşti, să vorbească în câteva limbi străine, să deseneze, să picteze, să facă ceva integrale şi să cânte la pian. Ca guvernantă, avea posibilitatea de a pune în practică toate acestea. Şi apoi, prefera chiar şi copiii neascultători, adulţilor.

Când într-un sfârşit părinţii îşi luau copiii acasă pentru a le oferi Timp de Calitate, Miranda dădea fuga în apartamentul ei subteran şi intra în cel mai ieftin şi fără valoare ractiv pe care îl găsea. Nu va face greşeala să-şi cheltuiască toţi banii intrând în ractive costisitoare. Dorea să fie plătită, nu să plătească şi puteai să-ţi practici ractivul şi într-un virtual „împuşcă-i”.

De îndată ce economisi destui ucuşi, puse în practică un vis vechi, o vizită la salonul de modă. Intră cu paşi mari, cu bărbia ridicată cât mai sus, cu aerul unui ractor adevărat şi ceru un Jodie. Asta determină câteva capete ale celor din camera de aşteptare să se întoarcă. După aceea, totul decursese cu *foarte bine, doamnă* şi *vă rugăm să luaţi loc aici* şi *doriţi un ceai, doamnă.* Era prima oară, de când ea şi mama ei plecaseră de acasă, când cineva îi oferea ceai, în loc să-i ordone să facă unul şi ştia foarte bine că pentru câţiva ani, chiar dacă va avea noroc, era şi pentru ultima oară.

Maşina de implanturi lucrase la ea şaisprezece ore; îi picuraseră valium în braţ, aşa că nu se plânse. Majoritatea

mecanismelor de acest gen din zilele noastre continuau ca o lovitură prietenească pe spate. *„Sigur doriţi ţeasta?” „Da, sigur.” „Foarte sigur?” „Foarte.” „În regulă*” şi PLEOSC iată ţeasta, picurând sânge şi limfă, explodând prin epiderma ta, însoţită de un val de presiune care aproape că te dobora de pe scaun. Însă o reţea dermică era cu totul altceva, iar una de tip Jodie reprezenta nivelul maxim; avea de o sută de ori mai multe situri decât reţelele pe care şi le implantau starletele porno, cam de zece mii de ori mai multe doar în zona feţei. Partea cea mai dificilă s-a dovedit momentul în care maşina a coborât în gât pentru a implanta o linie de nanofoane de la corzile vocale până în gingii. În timpul acestei operaţiuni închisese ochii.

Se bucurase că reuşise să rezolve asta cu o zi înainte de Crăciun, pentru că după aceea n-ar fi putut să se ocupe de copii. Faţa ei se umflase aşa cum îi spuseseră că se va întâmpla, mai ales în jurul buzelor şi al ochilor, unde era densitatea cea mai mare a siturilor. Îi dăduseră creme şi calmante şi Miranda le folosise. A doua zi după asta, stăpâna ei o privise de două ori când Miranda urcase să pregătească dejunul copiilor. Dar nu spusese nimic, presupunând probabil că fusese plesnită la petrecerea de Crăciun, de vreun prieten băut. Ceea ce nu era de loc genul Mirandei, dar era o presupunere confortabilă pentru o femeie din New Adantis.

Când faţa ei reveni la trăsăturile pe care le avusese înainte de călătoria la salonul de modă, Miranda îşi împacheta toate lucrurile într-o valiză de pânză şi luă metroul spre oraş.

Districtul teatrelor avea un capăt bun şi unul rău. Cel bun se afla exact acolo unde fusese de secole. Capătul rău se dezvoltase mai degrabă pe verticală decât pe orizontală: câţiva zgârie-nori vechi, cu birouri, folosiţi acum în scopuri rău famate. Ca multe structuri asemănătoare erau teribil de urâţi, dar din punctul de vedere al unei companii de ractive erau ideali. Fuseseră proiectaţi să susţină un mare număr de oameni, lucrând umăr la umăr, în vaste reţele de compartimente semiprivate.

— Să aruncăm o privire la reţeaua ta, iubito, spuse bărbatul care se identificase ca Domnul Fred („nu este numele meu adevărat”)Epidermis, după ce îşi scosese ţigara din gură şi cercetase corpul Mirandei cu o privire lungă şi metodică.

— Reţeaua mea nu este de tip Iubito, spuse Miranda. Iubito şi Erou reprezentau genurile de reţele pe care şi le

procurau milioane de femei şi bărbaţi. Proprietarii lor nu doreau să devină ractivi, ci doar să arate bine când se aflau întâmplător într-un ractiv. Unii erau destul de proşti încât să creadă că aceste reţele pot servi ca rampă de lansare spre celebritate, transformându-i în staruri; multe dintre aceste fete sfârşeau, probabil, prin a sta de vorbă cu Fred Epidermis.

— Oho, acum chiar că sânt curios, spuse el crispându-se destul pentru a o face pe Miranda să surâdă. Să te suim pe scenă şi să vedem ce ai.

Compartimentele unde trudeau ractivii nu erau altceva decât nişte scene de prim planuri. Existau, totuşi, câteva scene întregi, reuşind astfel să ofere ractive pornografice. Fred arătă spre una dintre acestea. Miranda intră, trânti uşa, se întoarse spre mediatronul de dimensiunile unui perete şi privi pentru prima oară noua sa Jodie.

Fred fixase scena pe Modul Constelaţie. Miranda privea la un perete întunecat, împestriţat de douăzeci, treizeci de mii de puncte luminoase albe. Luate împreună, ele formau un soi de constelaţie tridimensională a Mirandei, care se mişca când ea se mişca. Fiecare punct marca unul dintre siturile ce-i fuseseră implantate în piele de maşina de tatuaj în timpul celor şaisprezece ore. Ecranul nu arăta spaţiile unde filamentele fuseseră legate la un loc, într-o reţea – un nou sistem al corpului împletit şi interacţionând cu celelalte sisteme ale acestuia: nervos, limfatic şi vascular.

— Sfinte Doamne! Ai un blestemat de Hepburn aici sau ceva în genul ăsta! exclamă Fred Epidermis, privind-o pe Miranda pe un al doilea monitor din afara scenei.

— E un Jodie, răspunse ea, dar se împiedică în cuvinte în timp ce câmpul înstelat se mişca, urmând amplasamentul buzelor şi al maxilarelor ei. Afară, Fred Epidermis mânuia comenzile de editare, concentrându-se pe chipul ei care era la fel de dens ca un miez galactic. Prin comparaţie, braţele şi picioarele ei erau mănunchiuri de nebuloase, iar partea din spate a capului aproape invizibilă, cu un uriaş total de aproximativ sute de situri plasate în jurul scalpului, asemeni spiralelor unui dom geodezic. Ochii erau spaţii goale, excepţie făcând (îşi imagina ea) momentele în care închidea ochii. Doar pentru a verifica această supoziţie, închise un ochi spre mediatron. Şirurile de pe pleoape erau dense ca firele de iarbă de o pajişte,

exceptând perioadele în care pleoapa se lăsa peste ochi. Fred Epidermis recunoscu mişcarea şi mări atât de violent imaginea ochiului ei închis, încât Miranda se dădu înapoi brusc, aproape căzând. Îl auzi pe Fred chicotind.

— O să te obişnuieşti, drăguţă, spuse el. Stai un pic nemişcată până verific siturile de pe buze.

Mări zona gurii, rotind imaginea în diferite direcţii, în timp ce Miranda încreţea şi ţuguia buzele. Era fericită că o anesteziaseră până la inconştienţă în timp ce îi lucraseră gura. Implantaseră mii de nanosituri acolo.

— Se pare că ne-am ales cu o *artistă,* spuse Fred Epidermis. Hai să încerci unul dintre cele mai provocatoare roluri ale noastre.

Pe neaşteptate, o femeie blondă cu ochi albaştri apăru pe ecranul mediatronului, copiind întocmai poziţia Mirandei; avea părul lung şi era îmbrăcată cu un pulovăr alb cu o uriaşă literă F în mijloc şi o fustă aberant de scurtă. Avea în mâini nişte pămătufuri uriaşe, foarte colorate. Miranda o recunoscu din vechile pasive pe care le văzuse pe mediatron; era o adolescentă din secolul anterior.

— Aceasta este Spirit. Un pic demodată pentru mine şi pentru tine, dar foarte populară printre clienţii alimentatoarelor, spuse Fred Epidermis. Bineînţeles că reţeaua ta este mult superioară acestui rol dar, hei, suntem pe punctul de a le oferi clienţilor ceea ce-şi doresc – ştii tu, mişcând chestiile alea.

Dar Miranda nu asculta cu adevărat; pentru prima oară, privea o altă persoană mişcându-se exact cum se mişca ea, când aparatele scenei fixară reţeaua Mirandei în acest corp imaginar. Miranda îşi presă buzele ca şi când şi-ar fi dat cu ruj, iar Spirit făcu la fel. Miranda făcu cu ochiul – Spirit o imită. Îşi atinse nasul iar Spirit avu pentru câteva clipe faţa plină de puf.

— Să încercăm o scenă, propuse Fred.

Spirit dispăru, înlocuită de o formă electronică, cu nume, date, numere şi alte detalii expuse sub formă de liniuţe. Fred le trecu în revistă înainte ca Miranda să apuce să citească; nu aveau nevoie de contract pentru o probă.

Apoi o văzură iarăşi pe Spirit, de data asta din două unghiuri diferite ale camerei. Mediatronul se împărţise în câteva ecrane. Pe unul dintre ele era chipul lui Spirit, făcând încă tot ce făcea şi cel al Mirandei. Pe altul erau două imagini: Spirit şi un

bărbat în vârstă, stând într-o cameră plină de maşinării uriaşe. Un alt ecran arăta o imagine mai apropiată a bătrânului, care era jucat de Fred Epidermis. Bătrânul spuse:

— OK, ţine minte că de obicei jucăm asta pe prim planuri, aşa că nu controlezi mâinile şi picioarele lui Spirit, doar faţa ...

— Cum merg? întrebă Miranda.

Buzele lui Spirit se mişcară în acelaşi timp cu ale ei, iar dinspre mediatron se auzi vocea lui Spirit, ascuţită şi cu respiraţia întretăiată în acelaşi timp. Scena era programată să preia directivele de la nanofoanele amplasate în gâtul ei şi să le disipeze în plicuri diferite.

— Nu mergi. Computerul decide unde te duci şi când. Micul nostru secret murdar: Asta nu este chiar un ractiv, e numai un copac surogat – dar destul de bun pentru clienţii noştri pentru că toate frunzele copacului – capetele crengilor, înţelegi despre ce este vorba – sunt exact la fel, identice cu ce doreşte clientul – mă urmăreşti? Mă rog, o să vezi tu, spuse bătrânul de pe ecran, citind confuzia Mirandei pe chipul lui Spirit.

Ceea ce părea un scepticism reţinut la Miranda apărea ca inocenţă uimită la Spirit.

— Indicaţia! Urmează blestemata de indicaţie! Asta nu este o improvizaţie personală! ţipă bătrânul.

Miranda cercetă celelalte ecrane de pe display. Pe unul recunoscu harta încăperii, arătând localizarea ei şi a bătrânului, cu săgeţi ce pulsau ocazional în direcţia mişcării. Celălalt era un prompter, cu o linie care o aştepta pe ea, sclipind roşie.

— O, hello, domnule Willie! spuse Miranda. Ştiu că şcoala s-a terminat şi că trebuie să fiţi foarte obosit după o zi lungă în care aţi predat tuturor acestor băieţi obraznici, dar mă întrebam dacă nu vă pot cere o mare favoare.

— Bineînţeles, spuse Fred Epidermis prin intermediul corpului şi chipului bătrânului domn Willie, fără măcar a simula emoţia.

— Păi, am dispozitivul acesta care este foarte important pentru mine şi care cred că s-a stricat. Mă întrebam dacă ştiţi să reparaţi ... aşa ceva, spuse Miranda.

Pe mediatron, Spirit spunea acelaşi lucru, dar mâna lui Spirit se mişca. Ţinea ceva aproape de faţă. Un lucru lucios, lung, din plastic alb. Un vibrator.

— Bine, spuse domnul Willie, este un fapt ştiinţific că toate mecanismele electrice lucrează după aceleaşi principii, aşa că în teorie ar trebui să te pot ajuta. Dar trebuie să mărturisesc că n-am văzut niciodată un dispozitiv chiar ca acesta. Vrei să-mi explici ce este şi la ce foloseşte?

— Bineînţeles ... spuse Miranda dar în acel moment dispozitivul îngheţă şi Fred Epidermis îi reteză fraza strigând prin uşă:

— Destul. Trebuia doar să mă asigur că eşti în stare să citeşti. Deschise uşa spunând: Eşti angajată. Compartimentul 238. Comisionul meu este de opt la sută. Dormitoarele sunt la etaj – alege-ţi unul şi fă curăţenie. N-o să-ţi poţi permite să locuieşti în altă parte.

Harv îi aduce lui Nell un cadou; ea face experimente cu Abecedarul

Harv se întoarse acasă, călcând cu toată greutatea pe un singur picior. Când lumina cădea pe mizeria de pe faţa lui într-un anumit unghi, Nell vedea dungi roşii amestecate cu murdăria şi tonerul. Respira repede şi înghiţea în sec deseori, ca şi când ar fi vrut să vomite. Dar nu venise cu mâna goală. Căra ceva în jachetă.

— Am reuşit, Nell, spuse văzând faţa surorii lui şi realizând că ea este prea speriată pentru a vorbi prima. Nu ţi-am adus mult, dar e ceva. Am nişte marfă de la Circul Puricilor.

Nell nu era sigură ce este Circul Puricilor, dar învăţase că e bine să ai de luat câte ceva de acolo; de obicei Harv aducea de la Circul Puricilor câte un cod de acces pentru un nou ractiv.

Harv aprinse lumina cu umărul şi, înainte de a-şi relaxa braţele, îngenunche în mijlocul încăperii. Lăsă nişte lucruri mititele să se rostogolească într-un colţ. Nell stătea în faţa lui, privind.

Harv scoase o bucată de bijuterie ce se răsucea greoi la capătul unui lanţ din aur. Era circular, auriu pe o parte şi alb pe cealaltă. Partea albă era protejată sub o cupolă de sticlă aplatizată. Avea numere scrise în jurul marginii şi câteva chestii

delicate, din metal, asemănătoare unor pumnale, unul mai lung decât celălalt, legate între ele în centrul mânerelor. Scoteau un zgomot ca acela făcut de şoareci când încearcă să-şi croiască drum prin zid, noaptea. Înainte ca Nell să apuce să pună întrebări despre ele, Harv scoase şi alte lucruri. Avea câteva cartuşe din cursa pentru acaride. Mâine, Harv va duce cartuşele la Circul Puricilor şi va afla dacă a prins ceva şi dacă valorează sau nu ceva.

Erau şi alte lucruri ca nişte butoni. Dar Harv păstrase cel mai mare lucru la sfârşit şi îl scoase cu un gest pompos.

— A trebuit să mă lupt pentru ăsta, Nell, spuse. M-am luptat puternic pentru mi-era teamă că ceilalţi îl vor rupe ca să aibă şi ei bucăţi din el. Ţi-l dau ţie.

Părea să fie o cutie plată, cu decoraţiuni pe ea. Nell ar fi putut spune imediat că este în bună stare. Nu văzuse multe lucruri bune în viaţa ei, dar ele aveau o anume înfăţişare, întunecată şi apetisantă ca ciocolata, cu sclipiri aurii.

— Cu amândouă mâinile, o admonesta Harv, e grea.

Nell întinse mâinile şi o luă. Harv avea dreptate, era mai grea decât părea. Trebuia să o pună în poală altfel o scăpa. Nu era deloc o cutie, era un altfel de obiect. Deasupra era tipărit cu litere aurii. Marginea din stânga era rotunjită şi netedă, din ceva cald şi moale dar puternic. Celelalte margini erau uşor adâncite şi de culoare gălbuie.

Harv nu mai avea răbdare.

— Deschide-o, spuse el.

— Cum?

Harv se aplecă spre ea, prinse colţul de sus din dreapta sub deget şi o deschise. Întregul capac al lucrului se aplecă în jurul unei articulaţii din partea stângă, trăgând o fluturare de foi gălbui după ea.

Sub copertă era o bucată de hârtie cu o poză pe ea şi alte câteva litere.

Pe prima pagină a cărţii era poza unei fetiţe stând pe o bancă. Deasupra băncii era un lucru ca o scară, doar că era orizontală, susţinută la fiecare capăt de câte un stâlp. Araci subţiri se răsuceau în sus pe stâlpi şi apucau scara, iar acolo se transformau în flori uriaşe. Fetiţa era cu spatele la Nell; privea în jos la o pantă înverzită, stropită cu flori, ce se întindea spre un lac albastru. Pe partea cealaltă a lacului se ridicau munţi ca cei

despre care se presupunea că există în mijlocul regiunii New Chusan, unde cei mai bogaţi Vickşi îşi aveau casele de vacanţă. Fetiţa avea în poală o carte deschisă.

Pagina următoare avea o poză micuţă în stânga sus, reprezentând mai multe tulpini şi flori încolăcite în jurul unei litere de forma unui ou. Dar pe restul paginii nu mai era altceva decât litere micuţe negre fără decoraţii. Nell dădu pagina şi descoperi încă două pagini pline de litere, cu toate că unele dintre ele erau din cele mari, cu desene în jurul lor. Întoarse încă o pagină şi mai descoperi o poză. În aceasta, fetiţa pusese cartea alături de ea şi vorbea cu o pasăre mare, neagră care părea că se ţine cu picioarele de tulpinile răsucite deasupra. Răsuci încă o pagină.

Paginile pe care le răsfoise deja se aflau sub degetul mare de la mâna stângă. Încercau să se elibereze ca şi când ar fi fost vii. Nell trebuia să apese din ce în ce mai tare ca să le ţină acolo. Într-un sfârşit, foile se curbară de la mijloc şi alunecând de sub degetul ei, flop-flop-flop, se întoarseră la începutul poveştii.

— A fost odată, spuse o voce de femeie, o fetiţă pe nume Elizabeth, căreia îi plăcea să stea în chioşcul din grădina bunicului său şi să citească poveşti.

Vocea era moale şi vorbea doar pentru ea cu un puternic accent Victorian.

Nell închise cartea cu putere şi o împinse mai încolo. Obiectul alunecă pe podea şi rămase lângă canapea.

A doua zi, prietenul mamei, Tad, veni acasă într-o dispoziţie proastă. Azvârli pachetul cu şase recipiente pe masa din bucătărie, scoase o bere şi se îndreptă spre sufragerie. Nell încercă să se ferească din calea lui. Îi ridică pe Dinozaur, Răţoi, Iepurele Peter şi pe Purpuriu, bagheta magică, o pungă de hârtie, de fapt o maşină pe care copiii ei puteau s-o conducă şi o bucată de carton care era o sabie pentru omorât piraţi. Apoi fugi spre camera în care dormeau ea şi Harv, dar Tad intrase deja cu berea în mână şi începuse să caute printre lucrurile de pe canapea telecomanda mediatronului. Aruncă o mulţime de jucării pe podea şi apoi călcă pe carte cu piciorul gol.

— Au! ţipă el. Privi cartea nedumerit. Ce naiba e asta?! Ridică piciorul s-o lovească, apoi îşi aminti că este desculţ. O ridică, o cântări, privind ţintă spre Nell şi măsurând din ochi

distanţa până la ea. Tâmpită mică, de câte ori trebuie să-ţi mai spun să-ţi faci ordine?

După care se întoarse încet, îşi luă avânt aruncând cartea drept spre capul ei.

Nell rămase privind fără să-i treacă prin cap să se ferească, dar în ultimul moment, copertele se deschiseră. Paginile se răsfirară ca nişte pene când îi atinseră faţa, însă nu o duru de loc.

Cartea căzu pe podea, la picioarele ei, deschisă la o pagină cu ilustraţii.

În poză erau un bătrân mare, întunecat şi o fetiţă, într-o cameră în dezordine. Bătrânul arunca furios o carte spre capul fetiţei.

— A fost odată o fetiţă pe nume Cunt, spuse cartea.

— Numele meu este Nell.

În şirul de litere de pe pagină se produse o mică dezordine.

— Numele tău este rahat dacă nu cureţi mizeria asta, spuse Tad. Da' fă-o mai târziu că acu' vreau să rămân singur.

Mâinile lui Nell erau ocupate, aşa că târî cartea pe holul dinspre camera copiilor cu piciorul. Trânti pe saltea tot ce avea în braţe, fugi înapoi şi închise uşa. Lăsă bagheta magică şi sabia în apropiere, în caz că va avea nevoie de ele, apoi îi puse în pat, aliniaţi, pe toţi copiii ei. Îi înveli până sub bărbii.

— Acum culcă-te, culcă-te, culcă-te, culcă-te şi să faceţi linişte că aţi fost răi şi l-aţi supărat pe Tad. Ne vedem dimineaţă.

— Nell îşi culcă copiii şi se hotărî să le citească nişte poveşti, spuse vocea cărţii.

Nell privi cartea ce se deschisese iarăşi singură, de data asta la o poză a unei fetiţe ce semăna foarte tare cu Nell, doar că purta o rochie frumoasă, cu flori şi avea funde în păr. Stătea lângă un pat mititel, în care erau patru copii sub o pătură înflorată: un dinozaur, un răţoi, un iepuraş şi un bebeluş cu păr purpuriu. Fetiţa care semăna cu Nell avea o carte în poală.

— De ceva timp, Nell îi trimitea la culcare fără să le mai citească, continuă cartea, dar acum copiii nu mai erau atât de mici şi Nell hotărî că, pentru a fi crescuţi cum se cuvine, trebuie să asculte poveşti înainte de culcare.

Nell îşi puse cartea în poală.

Primele experienţe pe care Nell le are cu Abecedarul

Cartea vorbi pe un frumos ton contralto, cu accentul celor mai educaţi Vickşi. Vocea părea a unei persoane reale, totuşi nu ca a uneia pe care Nell să o fi cunoscut vreodată. Se ridica şi cobora ca un surf lent apropiindu-se de o plajă încinsă iar când Nell închise ochii, o transpuse într-un ocean de emoţii.

A fost odată ca niciodată o mică prinţesă pe nume Nell care era prizonieră într-un castel înalt, întunecat, pe o insulă din mijlocul unei mări uriaşe, împreună cu un băieţel pe nume Harv, care era prietenul şi protectorul ei. Ea mai avea patru prieteni speciali: Dinozaurul, Răţoiul, Peter Iepurele şi Purpuriul.

Prinţesa Nell şi Harv nu puteau părăsi Castelul întunecat, dar din când în când un corb venea să-i viziteze ...

— Ce este un corb? întrebă Nell.

Ilustraţia era o pictură colorată a insulei văzută de sus, din cer. Insula se roti descrescând până ieşi din imagine, devenind o umbră spre orizont. Poza se transformă într-un punct negru ce se preschimbă într-o pasăre. Dedesubt apărură litere mari.

— CORB, spuse cartea. Corb. Acum, spune după mine.

— Corb.

— Foarte bine! Nell eşti o fată deşteaptă şi ai mult talent la cuvinte. Poţi să spui *corb* pe litere?

Nell ezită. Era încă roşie la faţă din cauza laudei. După câteva secunde, prima literă începu să clipească. Nell o lovi.

Litera crescu până când împinse toate celelalte litere şi imagini în afara paginii. Pe vârful semicercului apăru un cap, iar partea de jos se transformă într-o mânuţă.

— C e de la Cap, spuse cartea. Imaginea se schimbă continuu până ce deveni imaginea lui Nell. Apoi părul fetiţei din poză se strânse în cozi. Nell are pe Cap Codiţe. Ea fuge, continuă cartea şi pe măsură ce vorbea apăreau noi cuvinte.

— De ce fuge?

— Pentru că Apare un Aligator Agresiv, explică vocea cărţii şi imaginea arătă la o distanţă oarecare un crocodil, mişcându-se caraghios, dar fără a reprezenta o ameninţare pentru Nell. Aligatorul se supără şi se încovrigă într-un cerc, care deveni o mică literă. A de la Aligator. Aligatorul Foarte Furios o Fixa pe Fermecătoarea Fecioară Nell.

Povestioara continuă şi apărură un Elf Emoţionat care Zdrobea Zgomotos nişte Nuci. Apoi imaginea Corbului reveni cu literele dedesubt.

— Corb. Poţi să spui pe litere Nell?

Pe pagină se materializa o mână ce arăta spre prima literă.

— C, spuse Nell.

— Foarte bine! Eşti o fată deşteaptă, Nell, şi cu talent la citit, spuse cartea. Ce literă este asta? şi mâna arătă spre cea de-a doua. Pe aceasta Nell o uitase. Dar cartea îi spuse o poveste despre o Oiţă pe care o chema Otilia.

Un tânăr huligan în faţa instanţei prezidate de Judecătorul Fang;
magistratul si consilierii săi au o discuţie;
Justiţia este servită

— Lanţul revolutiv al unui lunceag are o semnătură radar unică, amintind de cea a unei lame de elicopter, dar mai zgomotoasă, spuse Domnişoara Pao, ridicând privirea spre Judecătorul Fang, peste jumătăţile de lentile ale ochelarilor fenomenoscopici. Ochii ei îşi pierdură concentrarea şi ea se încruntă; fusese pierdută într-o încântătoare imagine tridimensională şi contactul cu realitatea înconjurătoare se dovedea derutant. Un mănunchi de astfel de tipare a fost recunoscut de unul dintre ochii-spaţiali ai Departamentului de Poliţie din Shanghai la zece secunde după 2351 ore.

În timp ce Domnişoara Pao trecea în revistă rezumatul, apărură imagini pe bucata mare de hârtie mediatronică pe care Judecătorul Fang o desfăşurase peste faţa de masă brodată şi o fixase cu greutăţi din jad. În acel moment, imaginea reprezenta o hartă a Teritoriilor Concesionate, numită Încântare, cu o zonă mai luminată, în apropiere de Causeway. În colţ se afla un carou conţinând imaginea standard a unui ochi-spaţial anti-crimă, care îi păruse întotdeauna Judecătorului Fang asemeni unui mingii de fotbal american proiectată de un savant ţicnit: strălucitor, în-tunecat şi plin de crampoane.

— Ochiul-spaţial, continuă Domnişoara Pao, a lansat un zbor de opt mici aerostate echipate cu camere video.

Ciudata minge de fotbal fu înlocuită de imaginea unui aparat de zbor cu forma unei lacrimi, de dimensiunile unei migdale, purtând o antenă ca o cravaşa, cu un orificiu pe nas şi un iris distonant de frumos. Judecătorul Fang nu privea cu adevărat; cel puţin trei sferturi din cazurile care ajungeau la el începeau cu un rezumat exact ca acesta. Era un punct în plus pentru seriozitatea şi hărnicia Domnişoarei Pao faptul că ea era capabilă să spună fiecare poveste altfel. Era o provocare pentru profesionalismul Judecătorului Fang să asculte fiecare caz cu aceeaşi stare de spirit

— Supraveghind zona, spuse Domnişoara Pao, au înregistrat activităţi.

Un cine-ecran înlocui harta uriaşă de pe sulul Judecătorului Fang. Figurile erau depărtate, un stol de puncte relativ întunecate îşi croiau drum peste împrejurimi gri asemeni unor grauri ce se strângeau în cârduri înainte de migraţia de iarnă. Pe măsură ce aerostatul zbura mai aproape de locul acţiunii, deveniră din ce în ce mai mari şi mai clare.

Pe stradă era ghemuit un bărbat cu braţele chircite deasupra capului. În acel moment nu mai erau folosite lunceagele şi mâinile erau ocupate să răscolească prin nenumăratele buzunare ce pot fi găsite în costumul unui gentleman. Imaginea trecu pe secvenţe derulate cu încetinitorul. Un ceas sclipi, oscilând hipnotic la capătul lanţului său din aur. Un stilou electronic din argint luci ca o rachetă, dispărând între faldurile straielor de protecţie împotriva acaridelor. Apoi, apăru altceva, greu de definit: mare, destul de întunecat, alb pe margini. Probabil o carte.

— Analiza euristică a cine-secvenţelor sugerează o posibilă crimă violentă în desfăşurare, spuse Domnişoara Pao.

Judecătorul Fang preţuia serviciile Domnişoarei Pao din numeroase motive, însă relatările ei neutre erau deosebit de valoroase pentru el.

— Aşa că ochiul-spaţial a lansat încă o serie de aerostate specializate în urmăriri izotopice.

Apăru imaginea unui dispozitiv de urmărire: mai mic şi mai îngust decât cinestatele, amintind de un bărzăune cu aripi vărgate. Nacelele, conţinând turbine subţiri de aer care ofereau acestor dispozitive capacitatea de a se propulsa singure prin aer, erau proeminente; fuseseră construite să aibă viteză.

— Agresorii suspecţi au utilizat scuturi de protecţie, continuă Domnişoara Pao, folosind iarăşi tonul neutru. Pe cine ecran criminalii se retrăgeau. Cinestatul îi urmări cu o împuşcătură. Judecătorul Fang, care urmărise sute de ore de film despre răufăcători părăsind locurile faptelor, privi imparţial. Huligani mai puţin sofisticaţi ar fi fugit pur şi simplu în panică, dar acest grup procedase metodic, doi pe o bicicletă, o persoană pedalând în timp ce a doua mânuia scutul de protecţie. Alţi doi aruncau în aer jeturi din substanţele conţinute de canistrele cu care erau echipate bicicletele, asemănătoare extinctoarelor, răsucind tuburile în toate direcţiile. Urmând o procedură ce a devenit familiară forţelor de ordine, continuă Domnişoara Pao, au dispersat o spumă adezivă înfundând orificiile de pătrundere a aerului în turbinele aerostatelor, acestea devenind inoperante.

Uriaşul mediatron începu la rândul lui să emită fascicole extraordinar de luminoase ce îl determinară pe Judecătorul Fang să închidă ochii ciupindu-şi rădăcina nasului. După câteva momente cine ecranul se stinse.

— Un alt suspect a folosit iluminaţie stroboscopică pentru a determina localizarea cinestatelor, apoi le-a dezactivat cu ajutorul laserului – pentru asta a utilizat un dispozitiv recent răspândit printre criminalii din T.C.

Mediatronul reveni la scena originală a crimei, de data asta din alt unghi. În partea de jos a sulului era trecut timpul scurs de la începutul incidentului, iar experimentatul Judecător Fang observă că imaginea sărise înapoi cu aproximativ o jumătate de minut; povestea se împărţise şi cei din sală urmăreau acum cealaltă parte a complotului. Această secvenţă descria un singur membru al bandei care încerca să se suie pe bicicletă chiar în momentele în care camarazii săi se îndepărtau în aburii spumei adezive. Dar bicicleta se defectase şi nu mai funcţiona. Tânărul o abandonă şi o rupse la fugă pe picioare.

Sus în colţ, mica diagramă a aerostatelor de urmărire se mări aproape de maximum, dezvăluind unele complicaţii interne ale dispozitivului care începuse să semene mai puţin cu bondar şi mai mult cu imaginea în secţiune a unei nave stelare. În nasul aerostatului se afla montat un mecanism care împrăştia mici săgeţi dintr-o magazie interioară de muniţii. La început acestea fuseseră înguste, aproape invizibile, dar, pe măsură ce imaginea continua să se mărească, fuzelajul aerostatelor de urmărire crescu până când aminti de curba lină a orizontului unei planete, iar săgeţile deveniră mult mai clare. În secţiune erau hexagonale, ca cioturile de creion. Când erau evacuate de aerostat, înfloreau în vârf iar spre coadă semănau cu un penaj.

— Suspectul experimentase un alt interludiu balistic ceva mai devreme în acea după-amiază, spuse Domnişoara Pao, dar care, din păcate, nu a fost filmat, eliberându-se de viteza excesivă prin intermediul unei tehnici ablative.

Domnişoara Pao se întrecea pe sine. Judecătorul Fang ridică o sprânceană spre ea, apăsând scurt butonul de oprire. Chang, celălalt asistent al Judecătorului Fang, îşi roti capul imens, aproape sferic, în direcţia acuzatului, care părea foarte mic, aşa cum stătea în faţa curţii. Chang, cu un gest caracteristic, îşi trecu palma peste părul scurt ce îi acoperea capul, parcă nevenindu-i să creadă că avea o tunsoare atât de oribilă. Îşi deschise ochii somnoroşi, ca nişte linii, şi se adresă tânărului:

— Ea spune că ai apucat pe un drum greşit.

Acuzatul, un băiat palid, astmatic, părea îngrozit de tot ce i se întâmpla. Colţurile gurii i se strâmbară. Judecătorul Fang observă aprobator că îşi controlase impulsul de a zâmbi.

— În consecinţă, spuse Domnişoara Pao, învelişul Nanobar s-a deteriorat. Un număr necunoscut de acaride de urmărire au trecut prin aceste rupturi şi s-au fixat în hainele şi carnea lui. Şi-a aruncat toate hainele şi, înainte de a reveni la domiciliu, şi-a frecat viguros pielea la duşul public, dar trei sute cinzeci de acaride au rămas în carne, fiind extrase ulterior în timpul examinării noastre. Ca de obicei, acaridele de urmărire erau echipate cu sisteme de navigaţie inerţiale care au înregistrat toate mişcările ulterioare ale suspectului.

Cine-ecranul uriaş fu înlocuit de o hartă a Teritoriilor Concesionate pe care mişcările suspectului erau trasate cu o linie roşie. Băiatul ăsta hoinărea, ajungând uneori chiar la Shanghai, însă revenea întotdeauna la acelaşi apartament.

— După stabilirea unui tipar, acaridele de urmărire s-au înmulţit automat, explică Domnişoara Pao.

Imaginea săgeţii cu penaj se altera, secţiunea transversală, cea care conţinea o bandă înregistrată a mişcărilor săgeţii, eliberându-se şi accelerând în vid.

— Câţiva spori au reuşit să ajungă la un ochi-spaţial, unde conţinutul lor a fost descărcat şi numerele lor de serie au fost confruntate cu înregistrările poliţiei. S-a determinat că suspectul petrece mult timp într-un anumit apartament. Acesta a fost pus sub supraveghere. Unul dintre cei care locuiesc acolo corespunde, în mod evident, suspectului de pe cine ecran. Suspectul a fost arestat şi în corpul său au fost descoperite acaride de urmărire adiţionale, ceea ce susţine presupunerile noastre.

— Oooh, lăsă Chang să-i scape absent, ca şi când şi-ar fi amintit ceva important.

— Ce ştim despre bărbatul atacat? întrebă Judecătorul Fang.

— Cinestatul l-a putut urmări doar până la porţile lui New Atlantis, vorbi Domnişoara Pao. Faţa sa era umflată şi acoperită de sânge, complicând identificarea. A fost şi el urmărit, conform standardelor, aerostatul de urmărire nereuşind să facă distincţia între victimă şi atacator, dar nu s-au obţinut spori; putem

presupune că toate acaridele sale de urmărire au fost detectate şi distruse de sistemul imunitar al Atlantis/Shanghai.

În acest punct, Domnişoara Pao tăcu, întorcându-şi privirea spre Chang, care stătea liniştit, cu mâinile încleştate la spate, fixând podeaua, ca şi când gâtul său subţire ar fi reuşit în sfârşit să susţină greutatea capului. Domnişoara Pao îşi drese glasul o dată, de două ori, de trei ori şi, brusc, Chang reveni la realitate.

— Scuzaţi-mă, Onorată Instanţă, spuse el făcând o plecăciune spre Judecătorul Fang. Scotoci printr-o pungă de plastic, largă, şi scoase o pălărie de gentleman, într-o stare jalnică. Asta a fost găsită la locul faptei, vorbi el într-un sfârşit, revenind la shanghaeza sa nativă.

Judecătorul Fang privi mai întâi masa, apoi ridică ochii spre Chang. Acesta înainta şi puse cu grijă pălăria în faţa Judecătorului, înghiontind-o un pic, ca şi când poziţia acesteia nu ar fi fost tocmai perfectă.

Judecătorul Fang o privi câteva momente, îşi scoase mâinile din uriaşele mâneci ale robei, o ridică şi o întoarse. Pe banda interioară era scris cu litere aurii: JOHN PERCIVAL HACKWORTH.

Judecătorul îi aruncă o privire semnificativă Domnişoarei Pao, care îşi scutură capul. Nu luaseră încă legătura cu victima. Nici aceasta nu îi contactase, ceea ce era un fapt interesant; John Percival Hackworth avea probabil ceva de ascuns. Neo-Victorienii erau inteligenţi; de ce oare atât de mulţi dintre ei erau atacaţi după o seară petrecută în bordeluri?

— Aţi recuperat bunurile furate? întrebă Judecătorul Fang.

Chang păşi iarăşi spre masă şi puse jos un ceas de buzunar bărbătesc. Apoi făcu un pas înapoi, îşi plecă iarăşi gâtul, uitându-se cum picioarele sale târşâiau paşii. Domnişoara Pao îl fixa cu privirea.

— Mai era şi altceva? O carte, poate? întrebă Judecătorul Fang.

Chang îşi drese nervos glasul, reţinându-şi nevoia de a scuipa; Judecătorul Fang interzisese acest gest în sala de judecată. Făcu un pas în lături şi unul înapoi, permiţând Judecătorului să privească pe unul dintre spectatori: o fetiţă, de vreo patru ani, ce stătea cu picioarele ridicate pe scaun în aşa fel încât genunchii îi ascundeau chipul. Judecătorul Fang auzi

zgomotul făcut de pagina întoarsă a unei cărţi şi realiză că fetiţa citeşte dintr-o carte proptită în poală. Puştoaica îşi clătina capul încoace şi încolo, vorbind cărţii cu voce subţirică.

— Îmi cer umile scuze, Judecătorule, spuse Chang în shanghaeză. Îmi dau demisia.

Judecătorul tratã problema cu seriozitate.

— De ce?

— Am fost incapabil să smulg dovada din mâinile fetiţei, explică Chang.

— Te-am văzut omorând adulţi cu mâinile goale, îi reaminti Judecătorul. Crescuse vorbind cantoneza, dar se putea face înţeles de către Chang şi într-o mandarineză guturală.

— Timpul n-a fost blând cu mine, spuse Chang.

Avea treizeci şi şase de ani.

— Vremea prânzului a trecut, remarcă Judecătorul Fang. Să mergem să mâncăm nişte pui fript Kentucky.

— Cum doriţi, Judecătorule Fang, spuse Chang.

— Cum doriţi, Judecătorule Fang, spuse Domnişoara Pao.

Judecătorul reveni la engleză.

— Cazul tău e foarte grav, se adresă el băiatului. Vom merge să consultăm anticii experţi. Tu vei rămâne aici până când ne întoarcem.

— Da, domnule, spuse acuzatul, îngrozitor de speriat. Nu era frica abstractă a primului delict; transpira şi tremura. Mai fusese închis.

Când vorbeau în chineză o numeau casa Venerabilului şi Nepătrunsului Colonel. Venerabil datorită barbişonului său, alb precum bobocii albi de floare, un simbol al credibilităţii ireproşabile în faţa ochilor confucianişti. Nepătruns pentru că plecase în mormânt fără a divulga Secretul celor Unsprezece Ierburi şi Condimente. Fusese primul fast-food franţuzesc înfiinţat în Bund, cu multe zeci de ani în urmă. Judecătorul Fang avea propria sa masă, rezervată într-un colţ. Îl adusese o dată pe Chang la o stare de totală muţenie, descriindu-i un întreg bulevard din Brooklyn care era străjuit pe kilometri întregi de localuri unde se servea pui fript Kentucky. Domnişoara Pao, crescută în Austin, Texas, era mult mai greu de impresionat de astfel de legende.

Vestea venirii lor îi precedă; castronul lor se afla deja pe masă. Micile ceşti din plastic pline cu varză, cartofi, sos şi alte

ingrediente fuseseră aranjate cu grijă. Ca de obicei, castronul fusese plasat mai aproape de locul lui Chang, pentru că el era responsabil de consumul cel mai mare. O vreme, mâncară în tăcere, comunicând din priviri sau alte gesturi, apoi schimbară câteva replici politicoase şi formale.

— Ceva mi-a trezit o amintire, spuse Judecătorul Fang, când veni timpul potrivit pentru a discuta afaceri. Numele Tequila, mama suspectului şi a fetiţei.

— Numele a mai apărut de două ori în faţa curţii noastre, spuse Domnişoara Pao şi îi împrospăta memoria cu două cazuri anterioare: unul, cu aproape cinci ani în urmă, în care iubitul femeii fusese executat şi al doilea, vechi de câteva luni, un caz destul de asemănător cu cel actual.

— A, da, spuse Judecătorul Fang, îmi amintesc al doilea caz. Acest băiat şi prietenii lui au bătut foarte rău un bărbat. Dar nu a fost furat nimic. Nu a justificat acţiunea. L-am condamnat la trei lovituri de stuf şi i-am dat drumul.

— Avem motive să credem că victima din acel caz o molestase pe sora băiatului, interveni Chang, mai ales că avea înregistrate la dosar astfel de delicte.

Judecătorul Fang pescui o pulpă de pui din castron şi o împacheta în şerveţel, îşi încrucişa braţele şi oftă.

— Băiatul are vreo rudă matură?

— Nici una, răspunse Domnişoara Pao.

— Vrea cineva să-mi dea vreun sfat?

Judecătorul Fang punea frecvent această întrebare; considera de datoria sa să-şi înveţe subordonaţii.

Domnişoara Pao fu cea care vorbi, folosind doza potrivită de precauţie.

— Maestrul spune: „Omul superior îşi pleacă atenţia asupra a ceea ce este esenţial. Acest lucru fiind stabilit, toate îşi urmează cursul firesc. Devotamentul filial şi resemnarea frăţească – nu sunt ele rădăcinile oricăror acţiuni generoase?”

— Cum aplici înţelepciunea Maestrului în acest caz?

— Băiatul nu are tată – singura sa legătură filială fiind cu Statul. Dumneavoastră, Judecătorule Fang, sunteţi singurul reprezentant al Statului pe care este de presupus că îl va întâlni. Este datoria dumneavoastră să îl pedepsiţi cu fermitate – să spunem, cu şase lovituri de stuf. Asta va ajuta la stabilirea devotamentului filial.

— Dar Maestrul a mai spus şi că: „Dacă oamenii ar fi conduşi de legi, datorită gândirii uniforme oferite lor de pedepse, ei vor încerca să evite pedepsele, dar nu vor avea simţul ruşinii. Dacă în loc de asta, vor fi conduşi de virtute şi uniformitatea gândirii le va fi oferită de regulile de proprietate, ei vor avea simţul ruşinii şi cu atât mai mult vor deveni buni.”

— Deci dumneavoastră pledaţi pentru indulgenţă în acest caz? întrebă cumva sceptic Domnişoara Pao.

Chang interveni:

— Mang Wu a întrebat ce este devotamentul filial. Maestrul a spus: „Părinţilor le este teamă să nu li se îmbolnăvească copiii.” Dar Maestrul nu a spus nimic de lovituri de stuf.

— Maestrul a mai spus şi: „Lemnul putred nu poate fi sculptat” şi „Există doar cei deştepţi, din clasele superioare, şi proştii claselor de jos, care nu se pot schimba”.

— Deci întrebarea din faţa noastră este: Băiatul e lemn putred? Tatăl lui era cu siguranţă. Despre băiat nu pot spune încă acelaşi lucru.

— Cu profund respect, eu am să vă îndrept atenţia spre fetiţă, spuse Chang, care ar trebui să reprezinte subiectul discuţiei. Băiatul s-ar putea să fie pierdut; fetiţa poate fi salvată.

— Cine o va salva? întrebă Domnişoara Pao. Noi avem puterea de a pedepsi; nu ne-a fost dată puterea de a creşte copii.

— Aceasta este dilema principală a poziţiei mele, spuse Judecătorul Fang. Dinastiei Mao îi lipseşte un sistem judiciar real. Când a apărut Republica de Coastă, a fost clădit un sistem judiciar după singurul model cunoscut vreodată de Regatul Mijlociu, adică cel Confucianist. Dar un astfel de sistem nu poate funcţiona cu adevărat într-o societate lărgită care nu aderă la preceptele confucianiste. „De la Fiul Cerului şi până la masa oamenilor de rând, cu toţii trebuie să considere cultivarea persoanei ca rădăcina a tot ce este”. Totuşi, cum să-i cultiv eu pe aceşti barbari pentru care am doar responsabilităţi?

Chang era pregătit pentru această deschidere şi o exploata rapid.

— Maestrul postulează în Marea învăţătură că extinderea cunoaşterii a fost rădăcina tuturor celorlalte virtuţi.

— Nu-l pot trimite pe băiat la şcoală, Chang.

— Dar gândiţi-vă la fetiţă, spuse Chang, şi la cartea ei.

Judecătorul Fang cugetă câteva momente la aceasta, cu toate că observase că Domnişoara Pao e nerăbdătoare să spună ceva.

— „Omul superior dă dovadă de fermitate în mod constant, nu doar de formă” spuse Judecătorul Fang. Având în vedere că victima nu a contactat poliţia pentru a încerca să-şi recupereze bunurile, voi îngădui fetiţei să-şi păstreze cartea pentru educaţia ei – aşa cum spune Maestrul: „În ce priveşte învăţătura nu trebuie să existe diferenţe între clasele sociale”. Voi condamna băiatul la şase lovituri de stuf. Dar voi suspenda toate loviturile, în afară de una, pentru că şi-a asumat responsabilităţile de frate dăruind cartea surorii lui. Aceasta ar fi fermitate constantă.

— Am completat supravegherea fenomenoscopică a cărţii, spuse Domnişoara Pao. Nu este o carte obişnuită.

— Presupuneam deja că este un gen de ractiv, aprobă Judecătorul.

— Este cu mult mai sofisticată decât implică descrierea. Cred că întruchipează un grad înalt de Pseudo-Inteligenţă.

— Crezi că acest volum incorporează tehnologie furată?

— Victima lucrează în departamentul Comandament al *Machine Phase Systems*. Este un Creator.

— Interesant, remarcă Judecătorul Fang.

— Merită o continuare a investigaţiei?

Judecătorul se gândi un moment la asta, ştergându-şi grijuliu degetele pe şerveţel.

— Cu siguranţă, decise.

Hackworth îi prezintă Abecedarul Lordului Finkle-McGraw

— Reprezintă produsul ceea ce aţi avut în minte? întrebă Hackworth.

— O, da, răspunse Lordul Finkle-McGraw. Dacă o descopeream într-un anticariat, acoperită cu praf, nici nu m-aş fi uitat a doua oară.

— Pentru că, dacă vă displace vreun detaliu, continuă Hackworth, o voi recompila. Venise cu speranţa disperată că Finkle-McGraw va obiecta ceva; astfel ar fi avut posibilitatea de a mai realiza o copie pentru Fiona. Dar până acum Lordul Echivalent se dovedise neobişnuit de mulţumit.

Continua să răsfoiască paginile cărţii aşteptând să se petreacă ceva.

— Nu va face nimic interesant acum, spuse Hackworth. Nu se activează cu adevărat până în momentul legământului.

— Legământ?

— După cum am discutat, cartea vede şi aude tot ce se află în preajmă. În acest moment caută o mică femeie. De îndată ce o fetiţă o ridică şi deschide coperta pentru prima oară, cartea îşi va imprima chipul şi vocea copilei în memorie ...

— Făcând un soi de legământ de credinţă faţă de aceasta. Da, înţeleg.

— Şi din acel moment va vedea toate evenimentele şi persoanele din jurul fetiţei, folosind-o ca subiect pentru întocmirea unei hărţi psihologice personale. Una dintre obligaţiile principale ale cărţii este menţinerea acestei hărţi. Ori de câte ori copilul foloseşte cartea, ea va realiza un gen de schiţă având ca punct de pornire baza de date personală.

— Vrei să spui baza de date folclorică.

Hackworth ezită.

— Scuzaţi-mă, dar nu chiar, domnule. Folclorul constă din câteva idei universale care au fost incluse în culturile locale. De exemplu, în numeroase culturi apare figura unui Şmecher, aşa că Şmecherul poate fi considerat ca universal; dar el apare cu diferite chipuri, fiecare adaptat mediului particular al unei anumite culturi. Indienii din America de Sud vest îl numesc Coyot, cei de pe coasta Pacificului Corb. Europenii îi spun

Reynard Vulpoiul. Africanii americani au Fratele Iepure. În literatura secolului douăzeci el apare mai întâi ca Bugs Bunny apoi ca Nepriceputul.

Finkle-McGraw chicoti.

— Când eram flăcău, cuvântul avea două înţelesuri. Fie o persoană care strica lucruri, fie un talentat codificator de programe pe computer.

— În culturile post-neolitice ambiguitatea este ceva obişnuit, spuse Hackworth. Pe măsură ce tehnologia a devenit mai importantă, Şmecherul a suferit o transformare de caracter şi a devenit zeul meseriilor, sau al tehnologiei, dacă vreţi, reţinând însă trăsăturile de bază mai aspre. Aşa avem pe Enkidu la sumerieni, pe Prometeu şi Hermes la greci, şi tot aşa.

— În orice caz, continuă Hackworth, Şmecherul/Tehnolog este doar unul dintre caracterele universale. Baza de date este plină de astfel de personaje. Este un catalog al inconştientului colectiv. În trecut, scriitorii de cărţi pentru copii erau nevoiţi să transforme aceste caractere universale în concrete simboluri familiare publicului pe care îl aveau – ca Beatrix Potter care l-a transformat pe Şmecher în Iepuraşul Peter. Este o modalitate rezonabilă şi eficientă, mai cu seamă în cazul în care societatea este omogenă şi statică, în aşa fel încât copiii împărtăşesc experienţe similare.

— Aici, eu şi echipa mea am abstractizat procesul şi am dezvoltat sisteme pentru schiţarea personajelor universale pe înţelesul psihologiei unice a unui copil, chiar dacă terenul se schimbă cu timpul. De aceea este important să nu lăsaţi cartea în mâinile unei alte fetiţe până nu o deschide Elizabeth.

— Am înţeles, spuse Lordul Alexander Chung-Sik Finkle McGraw. O împachetez chiar eu, chiar acum. Am compilat dimineaţă nişte hârtie frumoasă.

Deschise un sertar şi scoase un rol de hârtie mediatronică subţire, lucioasă, cu scene de Crăciun: Moş Crăciun coborând pe coş, anticul ren, cei trei Magi descălecând de pe dromaderi în faţa staulului. Hackworth şi Finkle-McGraw priviră aceste scene în tăcere; unul dintre riscurile celor care trăiau într-o lume plină de mediatroane era faptul că întotdeauna conversaţia se întrerupea în acest fel şi asta explica motivul pentru care atlantienii încercau să menţină comodităţile mediatronice la un nivel minim. Intrând în casa unui thetian, vedeai că toate obiectele

aveau imagini în mişcare pe ele, toată lumea era indiferentă, mutându-şi ochii ameţiţi de la figurile indecente de pe hârtia mediatronică de toaletă, la elfii cu ochi mari jucându-se de-a prinsei ea în oglinda de la baie, la ....

— O, da, spuse Lordul. Se poate scrie pe ea? Mi-ar plăcea să-i fac o dedicaţie lui Elizabeth.

— Hârtia este o sub-clasă atât a hârtiei de intrare cât şi a celei de ieşire, astfel încât posedă în întregime calităţile funcţionale ale genului de hârtie pe care se poate scrie. În mare parte, aceste calităţi nu sunt folosite decât pentru semne simple, acolo unde vârful stiloului a fost mişcat deasupra ei.

— Adică poţi scrie pe ea, traduse Finkle-McGraw destul de sec, dar nu se gândeşte la ce anume ai scris.

— Ei bine, răspunsul meu la această întrebare trebuie să fie ambiguu, spuse Hackworth. Abecedarul Ilustrat este un sistem extrem de general şi puternic, capabil de o mai mare auto-reconfigurare decât majoritatea unor astfel de sisteme. Amintiţi-vă că una dintre funcţiile sale fundamentale este de a răspunde condiţiilor mediului în care se află. Dacă proprietarul va scrie cu un stilou pe o pagină albă, această intrare va fi aruncată, împreună cu orice altceva, la reciclare.

— Pot să i-o dedic Elizabethei sau nu? întrebă Lordul încă o dată.

— Bineînţeles, domnule.

Finkle-McGraw scoase un stilou din aur masiv dintr-un suport de pe birou şi scrise o vreme pe prima pagină a cărţii.

— Aceasta fiind făcută, domnule, rămâne doar ca dumneavoastră să autorizaţi un ordin de plată pentru ractori.

— A, da, mulţumesc că mi-ai adus aminte, spuse Lordul, nu foarte sincer. Având în vedere toţi banii care au intrat în acest proiect am crezut că ...

— Că poate am rezolvat problema generatorului de voce până la capăt, domnule, spuse Hackworth. După cum ştiţi, am întreprins câteva cercetări în această direcţie, dar rezultatele erau sub nivelul de calitate cerut de dumneavoastră. În definitiv, cu toată tehnologia noastră, algoritmii de pseudo-inteligenţă, matricele extrem de vaste, monitoarele conţinute şi portante, şi alte detalii, şi nici măcar nu ne-am apropiat de generarea unei voci umane care să sune la fel de real ca aceea a unui ractor viu.

— Adevărul este că nu pot afirma că aceasta mă surprinde, spuse Finkle-McGraw. Doar că aş fi dorit să fi fost un sistem auto-conţinut în întregime.

— Un ractor se poate dovedi la fel de bun, domnule. La orice oră, peste tot în lume există milioane de ractori profesionişti, în toate zonele, indiferent de fusul orar, gata să preia acest gen de slujbă doar în urma unei scurte înştiinţări. Noi plănuim să autorizăm plata unei sume destul de ridicate, ceea ce va aduce doar adevărate talente. Nu veţi fi dezamăgit de rezultate.

A doua experienţă a lui Nell cu Abecedarul; povestea Prinţesei Nell într-o coajă de nucă

A fost odată ca niciodată o mică prinţesă pe nume Nell care era prizonieră într-un castel înalt, întunecat, pe o insulă din mijlocul unei mări uriaşe şi un băieţel pe nume Harv, care era prietenul şi protectorul ei. Ea mai avea patru prieteni speciali: Dinozaurul, Răţoiul. Peter Iepurele şi Purpuriul.

Prinţesa Nell şi Harv nu puteau părăsi Castelul întunecat, dar, din când în când, un corb venea să-i viziteze şi să le spună despre minunatele lucruri de peste mare, din ţara de Dincolo. Într-o zi, Corbul o ajută pe Prinţesa Nell să scape din castel, dar vai, săracul Harv era prea mare şi rămăsese închis în spatele marii porţi de fier a castelului, ferecată cu douăsprezece lacăte.

Prinţesa Nell îl iubea pe Harv ca pe un frate. La început, refuzase să-l părăsească, dar nu avusese de ales, aşa că ea şi prietenii ei, Dinozaurul, Răţoiul, Peter şi Purpuriul, călătoriră peste mare într-o mică barcă roşie; au avut multe aventuri până să ajungă în Tara de Dincolo. Aceasta era împărţită în douăsprezece ţinuturi, condus fiecare de un Rege Fermecat sau

de o Regină Zână. Fiecare Rege sau Regină avea un Castel minunat, şi în fiecare Castel se afla câte o Comoară de aur şi bijuterii, şi fiecare Comoară avea o Cheie din pietre preţioase, care deschidea câte unul dintre lacătele de la poarta de fier a Castelului întunecat.

Prinţesa Nell şi prietenii ei au avut multe aventuri pe când vizitau fiecare dintre cele douăsprezece ţinuturi şi colectau cele douăsprezece chei. Pe unele le-au luat cu rugăminţi, pe altele cu ajutorul inteligenţei, iar pe altele le-au câştigat în bătălii. Până la sfârşitul căutării, unii dintre cei patru prieteni ai lui Nell au murit, alţii au plecat pe alte căi. Dar Nell nu rămăsese singură pentru că în timpul aventurilor devenise o mare eroină.

Nell se întoarse pe mare la Castelul întunecat cu un vapor uriaş, însoţită de soldaţi, servitori şi oameni respectaţi. Pe când se apropia de poarta de fier, Harv o văzu din vârful unui turn şi îi spuse aspru să plece, pentru că Prinţesa Nell se schimbase atât de mult în timpul Căutării încât el n-o recunoscuse.

— Am venit să te eliberez, spuse Prinţesa Nell.

Harv îi spuse iarăşi să plece, pentru că el pretindea că are toată libertatea pe care o dorea între pereţii Castelului întunecat.

Prinţesa Nell puse cele douăsprezece chei în cele douăsprezece lacăte şi începu să le descuie unul câte unul. Când, într-un sfârşit, poarta ruginită a castelului se deschise, ea îl văzu pe Harv cu un arc în mână, întins, şi cu o săgeată pregătită, aţintită direct spre inima ei. El slobozi săgeata care o lovi pe Prinţesă drept în piept şi ar fi omorât-o dacă nu se oprea într-un medalion pe care chiar Harv i-l dăduse înainte de plecare. Săgeata lovi şi sfărmă medalionul. În acelaşi moment, pe Harv îl străpunse săgeata unuia dintre soldaţii Prinţesei Nell. Nell se repezi spre fratele ei căzut la pământ şi plânse peste trupul acestuia trei zile şi trei nopţi. Când, într-un sfârşit, lacrimile i se uscară, observă cât de glorios devenise Castelul întunecat; pentru că râurile de lacrimi scurse din ochii ei, udaseră pământul şi grădini şi păduri minunate apăruseră peste noapte, iar Castelul întunecat nu mai era întunecat ci se transformase într-un far plin cu lucruri încântătoare. Prinţesa Nell trăi în acel castel şi conduse insula tot restul zilelor sale şi în fiecare dimineaţă se plimba prin grădina unde căzuse Harv. Ea a avut multe aventuri şi a devenit o mare Regină, iar într-o

bună zi a întâlnit un Prinţ, s-au căsătorit, au avut mulţi copii şi au trăit fericiţi până la sfârşitul zilelor.

— Ce este o aventură? întrebă Nell.

Cuvântul apăru scris pe pagină. Apoi foile se umplură cu imagini în mişcare despre întâmplări glorioase: fete în armuri luptându-se cu dragoni şi folosindu-se de săbii, fete călărind unicorni albi prin păduri, fete înotând în oceanul albastru sau pilotând rachete în cosmos. Nell petrecu mult timp privind aceste poze, iar, după o vreme, fetele din imagini începură să semene cu ea, dar la o vârstă mai mare.

Judecătorul Fang îşi vizitează districtul; Domnişoara Pao aranjează o demonstraţie; cazul cărţii furate capătă o profunzime neaşteptată

Pe când Judecătorul Fang traversa peste Causeway călărindu-şi cabalina, însoţit de asistenţii săi, Chang şi Domnişoara Pao, văzu Teritoriile Concesionate învăluite într-o ceaţă rău mirositoare. Înălţimile de smarald ale Atlantis/Shanghai pluteau deasupra vijeliei. Un grup de aerostate reflectorizante înconjurau acele teritorii semeţe, protejându-le de toate felurile de intruşi; de aici, de la kilometri depărtare, lacurile singuratice nu erau vizibile, dar puteau fi observate în agregate, asemeni unor subtile sclipiri în aer. Un balon uriaş, perfect transparent, învăluia teritoriul sfânt al Anglo-americanilor, clătinându-se încoace şi încolo dar fără a se sfâşia vreodată.

Priveliştea se deteriora pe măsură ce se apropiau de Teritoriile Concesionate şi intrau în eterna lor ceaţă. De câteva ori, călărind pe străzile T.C., Judecătorul Fang făcuse un gest ciudat: îşi curbase degetele mâinii drepte într-un cilindru, ca şi când ar fi strâns o invizibilă tulpină de bambus. Punea cealaltă mână dedesubt, căuş, formând o cavitate întunecată şi închisă,

apoi trăgea cu ochiul în interiorul acesteia. Pe când privea punga de aer astfel formată, vedea în întuneric lumini ce se întretăiau – ceva în genul licuricilor dintr-o peşteră, doar că aceste lumini aveau toate culorile şi erau la fel de pure şi clare, asemeni celor ale unor bijuterii.

Oamenii care locuiau în T.C. şi care făcea deseori acest gest îşi dezvoltau un simţ a aceea ce se petrecea în lumea microscopică. Ei erau capabili să spună când se pregătea ceva. În cazul în care gestul era realizat în timpul unui război cu toner, rezultatul era spectaculos.

Astăzi atmosfera nu era de loc apropiată de nivelul celei din timpul acelor războaie dar era destul de intensă. Judecătorul Fang bănuia că trebuie să fie ceva în legătură cu scopul acestei descinderi, pe care Domnişoara Pao refuzase să o explice.

Ajunseră la un restaurant. Domnişoara Pao insistase pentru o masă afară pe terasă, cu toate că stătea să plouă. Sfârşiră privind străzile aflate la trei nivele mai jos. Chiar şi de la acea distanţă era dificil să distingi chipurile prin ceaţă.

Domnişoara Pao scoase din geantă un pachet dreptunghiular, înfăşurat în Nanobar. Îl desfăcu şi dădu la iveală două obiecte de aproximativ aceleaşi dimensiuni şi formă: o carte şi o bucată de lemn. Le puse alături pe masă. Apoi le ignoră, îndreptându-şi atenţia spre meniu. Continuă să le ignore alte câteva minute, în timp ce ea, Chang şi Judecătorul Fang sorbiră ceaiul, schimbând replici politicoase, apoi începură să mănânce.

— În funcţie de momentul pe care îl consideraţi convenabil, vă invit Onorată Instanţă, să examinaţi cele două obiecte pe care le-am pus pe masă.

Judecătorul Fang observă uimit că, în timp ce aspectul bucăţii de lemn nu se schimbase, cartea se acoperise cu un strat subţire de praf gri, ca şi când peste ea ar fi trecut pe neaşteptate câteva zeci de ani.

— Oooo, se miră Chang, înghiţind de câteva ori în sec în timp ce clătina capul, privind cu ochi mari în direcţia ciudatului obiect.

Judecătorul Fang se ridică, înconjură masa şi se aplecă pentru a vedea mai bine. Praful gri nu era uniform distribuit; stratul era mult mai subţire spre marginile copertei. Deschise cartea şi observă uimit că praful se infiltrase adânc între pagini.

— Acesta este un praf cu un ţel în viaţă, remarcă el.

Domnişoara Pao privi semnificativ bucata de lemn. Judecătorul Fang o ridică, examinând-o pe toate părţile; era curată.

— Chestia este şi discriminatoare! spuse el.

— Este toner confucian, spuse Chang, reuşind să înghită într-un sfârşit nodul din gât. Are o pasiune pentru cărţi.

Judecătorul zâmbi înţelegător şi o privi pe Domnişoara Pao, aşteptând o explicaţie.

— Să cred că ai examinat această nouă specie de acaride?

— E mult mai interesant decât atât, răspunse Domnişoara Pao. În timpul ultimelor două săptămâni nu una, ci *două* noi specii de acaride au apărut în Teritoriile Concesionate – amândouă programate să caute ceva care arată ca o carte.

Îşi deschise iarăşi geanta şi îi dădu maestrului său o bucată rulată de hârtie mediatronică.

O ospătăriţă apăru rapid, eliberând masa de vase şi ceşti. Judecătorul Fang desfăcu pagina, fixând-o cu mici obiecte din faianţă. Hârtia era împărţită în două compartimente, fiecare conţinând imaginea mărită a unui dispozitiv microscopic. Judecătorul Fang observă că amândouă erau realizate pentru a naviga prin aer, dar, dincolo de asta, nu puteau fi mai deosebite. Unul părea o lucrare a naturii; avea câteva braţe elaborate şi ciudate şi patru mecanisme enorme, teribil de complicate, asemănătoare unor dălţi, dispuse la distanţă de nouăzeci de grade unul de celălalt.

— Urechi de liliac! exclamă Chang, trasând contururile extraordinar de complexe cu vârful unui beţişor.

Judecătorul Fang nu spuse nimic, dar îşi aminti că acest gen de intuiţie era ceva la care Chang excela.

— Pare a utiliza locaţia sonică, asemeni unui liliac, admise Domnişoara Pao. Celălalt, după cum puteţi observa are un design total diferit.

A doua acaridă arăta ca o navă spaţială imaginată de Jules Verne. Avea forma unei lacrimi, o pereche de braţe mobile erau împăturite peste fuzelaj şi o cavitate cilindrică, adâncă, pe care Judecătorul Fang o presupuse a fi ochiul.

— Aceasta vede în ultraviolete, spuse Domnişoara Pao. În ciuda diferenţelor, fiecare face acelaşi lucru: caută cărţi. Când găseşte una, aterizează pe copertă şi se târăşte spre marginea

ei, apoi pătrunde între pagini şi examinează structura internă a hârtiei.

— Căutând ce?

— Nu se poate determina; e o posibilă încercare de a-i dezasambla computerul intern şi de a-i decompila programul – ceea ce este dificil, spuse Domnişoara Pao pe tonul neutru care o caracteriza. Când descoperă că a investigat o carte normală, făcută din hârtie de tip vechi, se dezactivează şi se transformă în praf.

— Deci sunt o grămadă de cărţi murdare acum în Teritoriile Concesionate, spuse Chang.

— Dar nu sunt multe cărţi cu care să începi, spuse Judecătorul.

Asistenţii săi chicotiră, dar Judecătorul nu dădu vreun semn că făcuse o glumă; era doar o observaţie.

— Ce concluzii tragi, Domnişoară Pao? întrebă el.

— Cele două acaride diferite cercetează Teritoriile Concesionate, căutând o anume carte.

Nu era necesar să afirme că ţinta căutării era, probabil, cartea furată de la gentlemanul pe nume Hackworth.

— Poţi face presupuneri despre provenienţa celor doi paraziţi?

— Bineînţeles, nici una dintre acaride nu are marca realizatorului. Cea în formă de urechi de liliac are înscris pe toată suprafaţa Dr. X. Majoritatea acaridelor par a fi dezvoltate, nu proiectate, iar Doctorul de la Circul Puricilor face eforturi continue de a colecta acaride evoluate cu trăsături utile. La prima vedere, celălalt dispozitiv ar putea proveni de la oricare dintre atelierele inginereşti asociate gintelor majore – Niponă, New Atlantis, Hindustan, suspectul principal fiind reprezentat de India Republică Răspândită. Dar la o examinare mai atentă am descoperit un nivel de eleganţă...

— Eleganţă?

— Scuzaţi-mă, Onorată Instanţă, conceptul nu este simplu de explicat – există o calitate inexprimabilă a unor tehnologii descrise de creatorii lor ca tehnologii line, sau suave – semne realizate cu mare atenţie de cineva care nu este doar motivat, ci şi inspirat. Este diferenţa dintre un inginer şi un şmecher.

— Sau dintre un inginer şi un creator? întrebă Judecătorul Fang.

O urmă de zâmbet pluti pe chipul Domnişoarei Pao.

— Mi-e teamă că am implicat-o pe acea fetiţă într-o afacere mult mai profundă decât îmi imaginam, remarcă Judecătorul.

Strânse hârtia şi i-o înapoie Domnişoarei Pao. Chang puse în faţa Judecătorului ceaşca sa de ceai şi i-o umplu. Fără să se gândească, Judecătorul îşi strânse degetele şi bătu cu ele uşurel în masă de câteva ori.

Acesta era un gest antic în China. Povestea lui era următoarea: unuia dintre primii împăraţi îi plăcea să se îmbrace în haine simple şi să se plimbe prin Imperiul Mijlociu pentru a vedea cum o duc supuşii săi. Deseori, pe când el şi suita stăteau la masă în vreun han, el turna ceai pentru toţi cei care îl însoţeau. Ei nu se puteau înclina căci ar fi dezvăluit identitatea stăpânului, aşa că făceau acest gest, imitând prin el, plecăciunea. Acum, chinezii îl foloseau pentru a-şi mulţumi unul altuia în timpul mesei. Din când în când, Judecătorul Fang se surprindea făcând gestul, cugetând la cât de ciudat era să fii chinez într-o lume fără împărat.

Câteva minute rămase tăcut, cu mâinile în mânecile largi, gândindu-se la acest subiect dar şi la altele, urmărind aburul ce se ridica din ceaşcă şi se transforma în ceaţă, condensându-se în jurul corpurilor micro-aerostatelor.

— Curând, îi vom inoportuna pe domnul Hackworth şi pe Dr. X şi vom afla mai multe observându-le reacţiile. Mă voi gândi la cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru. Între timp, să ne ocupăm de fetiţă. Chang, mergi la blocul lor şi vezi dacă s-a petrecut ceva neplăcut acolo – persoane suspecte în zonă, orice.

— Domnule, cu tot respectul, dar toată lumea care locuieşte în blocul fetiţei intră în această categorie.

— Ştii la ce mă refer, spuse Judecătorul destul de aspru. Clădirea ar trebui să aibă sisteme de filtrare a nanositurilor din aer. Dacă sistemul lucrează corect şi fetiţa nu scoate cartea afară din clădire, atunci ar trebui să treacă neobservată de aceste acaride. Judecătorul trase o dâră cu degetul prin praful de pe coperta cărţii şi frecă tonerul între degete. Vorbeşte cu proprietarul clădirii şi adu-i la cunoştinţă că sistemul de filtrare a aerului va fi supus unei inspecţii şi că asta nu reprezintă o solicitare de mită.

— Da, domnule, spuse Chang.

Împinse scaunul în spate, se ridică, făcu o plecăciune şi ieşi cu paşi mari din restaurant, oprindu-se doar pentru a lua o scobitoare în drum spre uşă. Ar fi putut aştepta să-şi termine masa, dar Chang îşi făcuse griji pentru fetiţă şi mai înainte şi se părea că nu doreşte să piardă timp.

— Domnişoară Pao, instalează dispozitive de supraveghere – înregistrare în blocul fetiţei. La început vom schimba benzile zilnic. În cazul în care cartea nu este detectată curând, le vom schimba săptămânal.

— Da, domnule, spuse asistenta.

Îşi puse lentilele fenomenoscopice. Lumini colorate i se reflectau în ochi, în timp ce ea se pierduse într-un gen de interfaţă. Judecătorul Fang îşi umplu iarăşi ceaşca, o cuprinse în palmă şi porni într-o scurtă plimbare pe terasă. Avea lucruri mult mai importante decât această fetiţă şi cartea ei la care să se gândească, dar bănuia că de acum înainte îi va fi greu să facă altceva.

Descrierea Vechiului Shanghai; situaţia Teatrului Parnasse; ocupaţia Mirandei

Înainte ca europenii să pună mâna pe el, Shanghai fusese un sat împrejmuit cu ziduri pe malul râului Huang Pu, la câţiva kilometri spre sud de confluenţa acestuia cu estuarul fluviului Yangtze. Majoritatea structurilor arhitecturale datau din timpul Dinastiei Ming. Grădini particulare pentru familiile bogate, câte o stradă cu magazine ici şi colo ascunzând mahalale interioare, o ceainărie înaltă şi şubredă înălţată în centrul unei insule din

mijlocul iazului. Mai recent, zidul fusese dărâmat şi pe fundaţia lui se construise un drum circular. Vechea concesiune franceză se afla încolăcită în zona de nord. În acel cartier, într-un colţ, cu vedere peste drumul circular spre bătrânul oraş, se înălţa Teatrul Parnasse, construit la sfârşitul secolului al optsprezecelea. Miranda lucra aici de cinci ani, însă experienţa se dovedise atât de intensă încât păruseră mai degrabă cinci zile.

Parnasse fusese construit de europeni în vremea când nu-şi elogiau excesiv originea şi erau serioşi. Faţada era clasică: un portic semicircular pe colţul străzii, susţinut de coloane corintiene, toate făcute din calcar alb. Porticul fusese încins cu un umbrar de pânză, cam din 1990, conturat cu tuburi de neon purpuriu şi roz. Ar fi fost destul de simplu să fie dărâmat şi înlocuit cu ceva mediatronic, dar le plăcea să tragă scările din bambus afară din magazie şi să pocnească literele din plastic negru la locul lor, anunţând orice se juca în seara respectivă. Câteodată coborau uriaşul ecran mediatronic şi proiectau filme, iar occidentalii veneau din toate zonele Marelui Shanghai, îmbrăcaţi în smokinguri şi rochii de seară şi se aşezau în întuneric privind *Casablanca* sau *Dansează cu lupii.* Şi de cel puţin două ori pe lună, Compania Parnasse ieşea direct pe scenă: deveneau, pentru o noapte, actori cu lumini, farduri şi costume. Partea dificilă o reprezenta dominarea audienţei; dacă nu erau împătimiţi ai teatrului, doreau întotdeauna să se urce pe scenă şi să intervină, ceea ce strica întreg spectacolul. Teatrul pe viu se dovedea un gust antic şi ciudat, similar cu ascultarea cântecelor gregoriene şi nu aducea nici un profit companiei. Facturile erau achitate cu ajutorul ractivelor.

Clădirea era înaltă şi îngustă, reprezentând cea mai preţioasă avere imobiliară a Shanghaiului, aşa că avanscena avea aproximativ aspectul unui pătrat, asemănătoare unui televizor de modă veche. Deasupra se afla bustul unei actriţe franceze, uitate de mult, susţinut de aripi aurite, flancat de îngeri suflând în trompete şi încununaţi cu lauri. Tavanul era o frescă circulară pe care Muze pictate se distrau în rochii diafane. Din centru atârna un candelabru; bulbii incandescenţi fuseseră înlocuiţi cu nişte chestii noi care nu ardeau, iar acum împrăştiau lumină până şi peste locurile înguste şi îngrămădite de la parter. Avea trei balcoane şi trei etaje de loje private, două pe partea

dreaptă şi două pe partea stângă a fiecărui nivel. Părţile din faţă erau decorate cu tablouri din mitologia clasică, culoarea predominantă fiind şi acolo un albastru superb. Teatrul era împânzit de opere sculptate, iar chipurile de heruvimi, zei romani istoviţi, troiani pătimaşi şi alte asemenea personaje apărea pe neaşteptate din coloane, arcade şi cornişe, uimindu-te. Multe dintre acestea erau ciobite de gloanţele trase de zeloşii membri ai Gărzilor Roşii în timpul Revoluţiei Culturale. Altfel, teatrul Parnasse se afla în stare bună, cu toate că în timpul secolului douăzeci uriaşe ţevi de fier negru fuseseră ancorate vertical de-a lungul lojelor şi orizontal în faţa balcoanelor pentru montarea unor spoturi luminoase. În zilele noastre, spoturile erau nişte discuri de dimensiunile unor monezi, dispozitive dispuse fazat, ce posedau baterii proprii, puteau fi amplasate oriunde şi controlate prin radio. Dar ţevile rămăseseră, necesitând o mulţime de explicaţii pentru grupurile de turişti.

Fiecare dintre cele douăsprezece boxe avea propria sa uşă şi o draperie în jurul părţii din faţă, astfel încât ocupanţii să poată avea un strop de intimitate între acte. Draperiile fuseseră apoi înlocuite cu ecrane sonore detaşabile, scaunele fuseseră scoase şi depozitate la subsol. Acum, fiecare boxă era o cameră privată, de forma unui ou cu dimensiuni potrivite pentru a servi drept capăt de scenă. Aceste douăsprezece scene generau un procent de şaptezeci şi cinci la sută din veniturile Teatrului Parnasse.

Miranda ajungea întotdeauna la scena ei cu o jumătate de oră mai devreme pentru a-şi verifica reţeaua. Siturile nu durau o veşnicie – electricitatea statică sau radiaţiile cosmice le puteau distruge şi, dacă îţi lăsai instrumentele să se degradeze din lene, nu meritai să te numeşti ractor.

Miranda împodobise pereţii morţi ai propriei scene cu postere şi poze de modele, majoritatea actriţe din pasivele secolului douăzeci. Într-un colţ avea un scaun pentru acele roluri în care trebuia să stea jos. Mai era şi o măsuţă mică de cafea pe care îşi punea ustensilele, o sticlă de doi litri de apă minerală şi o cutie cu pastile pentru gât. Apoi se dezbrăca, rămânând într-un costum strâns pe corp şi colanţi, iar hainele de stradă şi le atârna în cuierul de lângă uşă. Un alt ractor ar fi rămas gol, ar fi purtat hainele de stradă sau ar fi încercat să-şi potrivească hainele la rolul pe care îl juca, în cazul în care ar fi fost destul de

norocos pentru a-l şti dinainte. Totuşi, în acel moment Miranda nu ştia niciodată. Avusese oferte pentru rolul lui Kate din versiunea ractivă a *Îmblânzirii Scorpiei* (soluţie nu prea elegantă dar destul de populară printre un anume gen de utilizatori); Scarlett O'Hara din ractivul *Pe aripile vântului;* o agentă dublă pe nume Ilse dintr-un thriller a cărui acţiune se petrecea într-un tren care traversa Germania nazistă; şi Rhea, o domnişoară neo-Victoriană nefericită din *Drumul Mătăsii,* un ractiv ce îmbina aventurile, comedia şi romanticul, ce se petrecea în partea greşită a Shanghaiului contemporan. Câteva luni după apariţia unui articol critic favorabil („un portret remarcabil al personajului Rhea, jucat de debutanta Miranda Redpath”) jucase destul de puţin altceva, cu toate că preţul ei era atât de mare încât majoritatea utilizatorilor optaseră pentru una dintre dublurile ei sau se mulţumiseră să privească pasivi pentru o zecime din preţ. Însă distribuitorul lucrase de mântuială la stabilirea preţului când încercase distribuirea pe piaţa din Shanghai iar acum *Drumul Mătăsii* era dat uitării şi înlocuit de alte capete de afiş.

Patru roluri principale erau aproximativ maximum pe care Miranda reuşea să-l memoreze în acelaşi timp. Prompterul te ajuta să joci orice rol fără să-l fi văzut înainte, dacă nu te deranja să te faci de baftă. Dar Miranda avea acum o reputaţie şi nu putea să dea rasol. Pentru a umple spaţiile libere atunci când lucrurile mergeau încet, prelua oferte şi sub pseudonim, acceptând roluri mai simple: în majoritate naraţiuni, plus orice avea legătură cu programele pentru copii. Nu avea copii, dar păstrase legătura prin corespondenţă cu cei de care avusese grijă cât fusese guvernantă, îi plăcea teribil să joace în ractive pentru copii şi, pe lângă asta, silabisirea tuturor acelor rime prostuţe se dovedea un exerciţiu bun pentru voce.

— Exersează pentru Kate din *Scorpia,* spuse ea şi constelaţia de forma Mirandei fu înlocuită de o femeie brunetă, cu ochi verzi de felină, îmbrăcată într-un costum ce reprezenta părerea designerului despre costumaţia unei femei bogate din timpul Renaşterii Italiene. Miranda avea ochi căprui, mari, de iepure, în timp ce ochii lui Kate erau ochi de pisică, iar ochii de pisică aveau altă expresie, mai cu seamă atunci când privirile lor erau însoţite de cuvinte de duh tăioase. Carl Hollywood, fondatorul companiei şi dramaturg, care privise indiferent

Scorpiile ei, sugerase că Miranda ar trebui să repete mai des în această zonă. Nu mulţi dintre cei care plăteau se delectau privind Shakespeare sau ştiau măcar cine fusese acesta, dar cei care o făceau se aflau destul de sus pe scara veniturilor şi merita să le oferi ceea ce-şi doreau. De obicei, un astfel de argument nu avea nici un efect asupra Mirandei, dar descoperise că unii dintre aceşti gentlemani (măgari bogaţi, snobi şi sexişti) erau ractorii remarcabil de buni. Şi orice profesionist îţi putea confirma că era o adevărată plăcere să interacţionezi cu cineva care ştie ce face.

Schimbul cuprindea Principalele Fusuri Orare pentru Londra, Coasta de Est şi de Vest. În Timp Greenwich, începea în jur de nouă p.m., când londonezii îşi terminau cina şi căutau distracţii şi se termina pe la aproximativ şapte a.m., atunci când cei din California mergeau la culcare. Indiferent de zona în care locuiau din punct de vedere al timpului, ractorii încercau să lucreze între aceste ore. În zona de timp Shanghai, Schimbul cuprindea perioada dintre cinci a.m. şi mijlocul după-amiezii, iar Miranda nu avea nimic împotrivă să rămână peste program dacă vreun californian bogat dorea să prelungească ractivul târziu în noapte. Unii dintre ractorii din compania ei nu veneau la lucru decât târziu, în timpul zilei, însă Miranda nu renunţase încă la visul de a locui la Londra şi dădea o deosebită atenţie clienţilor sofisticaţi din acel oraş. Aşa că venea întotdeauna devreme la lucru.

Când îşi termină încălzirea observă că o aştepta deja o ofertă. Impresarul, care era o bucată semi-autonomă de software, alcătuise o echipă de nouă clienţi plătitori, destui pentru toate rolurile principale din *Prima clasă pentru Geneva,* un ractiv despre intrigile dintre oamenii bogaţi aflaţi într-un tren, în Franţa ocupată de nazişti, şi care reprezenta pentru ractive ceea ce reprezenta *Cursa de Şoareci* pentru teatrul pasiv. Era o bucată asamblată: nouă roluri principale ce vor fi interpretate de plătitori, în timp ce alte trei roluri, cumva mai mari şi mai fascinante, vor fi atribuite unor angajaţi asemeni Mirandei. Unul dintre personaje va fi necunoscut celorlalte, un spion aliat. Altul era un colonel SS, altul un evreu, iar altul un agent sovietic. Câteodată era şi un german care încerca să treacă de partea aliaţilor. Dar la începutul ractivului nu ştiai niciodată cine era cine; computerul schimba rolurile la întâmplare.

Era plătit bine din cauza proporţiei clienţi/ractori. Miranda acceptase oferta provizoriu. Unul dintre rolurile episodice nu fusese încă distribuit, aşa că aşteptă, făcu o ofertă şi câştigă un rol principal. Computerul o transformă într-o tânără femeie al cărei chip şi păr erau tipice pentru ce se purta la Londra în acel moment; purta o uniformă de agent de bilete al Companiei Aeriene Britanice.

— Bună seara, domnule Oremland, citi ea exuberant de pe prompter.

Computerul îi disipa vocea într-una chiar mai îngâmfată, corectându-i, în acelaşi timp, subtil, accentul.

— Bună seara, ăăă, Margaret, spuse englezul cu guşă, privind-o fix din ecranul mediatronului. Purta ochelari cu jumătăţi de lentile şi era nevoit să mijească ochii pentru a-i putea citi numele. Cravata cu nodul slăbit îi atârna pe piept, într-o mână păroasă ţinea un pahar cu gin şi tonic; îi plăcea cum arată această Margaret. Ceea ce era aproape garantat, având în vedere că Margaret fusese creată de un computer londonez care ştia mult mai multe despre gusturile acestui domn în materie de fete decât ne-ar plăcea să credem.

— Şase luni fără vacanţă?! Ce plictisitor, spuse Miranda/Margaret. Probabil că aţi făcut ceva foarte important, continuă ea, glumeaţă, fără a fi răutăcioasă.

— Da, presupun că până şi a face mulţi bani devine plictisitor după o vreme, răspunse bărbatul pe un ton destul de asemănător.

Miranda aruncă o privire rapidă peste foaia cu interpreţi pentru *Prima clasă pentru Geneva.* Dacă acest domn Oremland se va dovedi un limbut, iar ea va pierde rolul principal, va fi chiar necăjită. Cu toate astea, el părea un tip destul de inteligent.

— Ştiţi, e o perioadă grozavă pentru a vizita Africa de Vest Atlantiană, iar aeronava *Coasta de Aur* este programată să plece peste două săptămâni; să vă rezerv o cabină? Una dublă, poate?

Domnul Oremland păru contrariat.

— Poţi să crezi că sunt demodat, dar când spui Africa mă gândesc la SIDA şi la paraziţi.

— O, nu şi în Africa de Vest, domnule, nu în noile colonii. Doriţi un circuit rapid?

Domnul Oremland o privi pe Miranda/Margaret lung, cercetător, oftă, îşi consultă ceasul de la mină şi păru a-şi aduce aminte că ea era o fiinţă imaginară.

— Mulţumesc, oricum, spuse el şi închise.

Tocmai la timp; distribuţia pentru *Geneva* se întregise. Miranda avu doar câteva secunde la dispoziţie pentru a schimba contextele şi a se transforma în personajul lise înainte de a se pomeni stând într-o cuşetă de la clasa întâi al unui tren de pasageri de la mijlocul secolului douăzeci, privind fix într-o oglindă o persoană blondă, cu ochi albaştri şi pometi înalţi. Pe măsuţa de toaletă se afla o scrisoare desfăcută, scrisă în idiş.

Deci în seara asta, ea era evreul ascuns. Transformă scrisoarea în bucăţele mici pe care le aruncă pe fereastră, apoi făcu acelaşi lucru cu câteva Stele ale lui David pe care le scoase din caseta cu bijuterii. Scenariul era în întregime ractiv şi nu putea face nimic pentru a împiedica alte personaje să intre în cuşeta ei şi să-i răscolească lucrurile. Apoi îşi termină machiajul şi îşi alese hainele; merse în vagonul restaurant pentru cină. Majoritatea celorlalte personaje se aflau deja acolo. Cei nouă amatori erau rigizi şi afectaţi ca de obicei, ceilalţi doi profesionişti circulau printre ei, încercând să-i destindă, intrând în conştientul acestora şi aducându-i în pielea personajelor.

Geneva se întinse pe o perioadă de trei ore. Fusese aproape un eşec din cauza unui client care semnase doar pentru a ajunge în patul Ilsei. Acesta se dovedi a fi totodată şi colonelul SS; dar atenţia îi fusese atât de fixată pe încercarea de a se culca cu Ilse, încât aproape că nu-şi jucase personajul. Într-un sfârşit, Miranda îl ademenise în bucătăria din spatele vagonului restaurant, îi împlântase un cuţit de bucătărie uriaş în piept şi îl lăsase în frigider. Jucase rolul de câteva sute de ori şi cunoştea localizarea fiecărui obiect letal din tren.

După terminarea ractivului era considerat de bun gust să mergi în Camera Verde, un local virtual unde puteai discuta cu ceilalţi ractivi, în afara personajelor. Miranda nu îi însoţi, pentru că ştia că idiotul avea s-o aştepte acolo.

Urmă aproximativ o oră de linişte. Timpul Londrei se terminase, iar new yorkezii îşi luau încă cina. Miranda merse la baie, mâncă o gustare şi acceptă câteva ractive pentru copii.

Copiii de pe Coasta de Vest se întorseseră de la şcoală şi intrau direct în ractivele educative cu preţuri exorbitante pe

care părinţii le puseseră la dispoziţia lor. Acestea creară o suprabundenţă de roluri scurte, dar distractive; într-o succesiune rapidă, chipul Mirandei se metamorfoză într-o răţuşcă, un iepuraş, un copac vorbitor, veşnic alunecoasa Carmen Sandiego şi respingătorul Doogie Dinozaurul. Fiecare dintre aceste personaje aveau doar câteva replici, cel mult:

— Aşa! B de la balon! Îmi place să mă joc cu baloanele. Ţie nu, Matthew?

— Pronunţă-l, Victoria! Poţi!

— Furnicile soldaţi au fălci mai puternice şi mai mari decât tovarăşii lor şi joacă un rol cheie în apărarea furnicarului de prădători.

— Te rog, nu mă arunca în peticul ăla, Frate Vulpoi!

— Bună, Roberta! Cum a fost excursia la Disneyland?

— Aeronavele secolului douăzeci erau umplute cu hidrogen inflamabil, heliu sau aer cald, ineficient, însă versiunile noastre moderne sunt umplute cu nimic. Nanostructuri foarte puternice fac posibilă pomparea întregului aer din anvelopele aeronavelor şi vidarea acestora. Ai fost vreodată pe o aeronavă, Thomas?

Alte experienţe ale lui Nell cu Abecedarul; originea Prinţesei Nell

— A fost odată, ca niciodată, o mică Prinţesă pe nume Nell care era prizonieră într-un castel întunecat pe o insulă ...

— De ce?

— Nell şi Harv fuseseră întemniţaţi în Castelul întunecat de mama lor cea vitregă şi rea.

— De ce nu le dădea tatăl lor drumul din Castelul întunecat?

— Tatăl lor, care îi proteja de capriciile mamei vitrege, plecase pe mare şi nu mai venise înapoi.

— De ce nu mai venise înapoi?

— Tatăl lor era un pescar. Pleca în fiecare zi cu barca. Marea este un loc uriaş şi periculos, plin de monştri, furtuni şi alte ameninţări. Nimeni nu ştie ce soartă a avut el. Poate că a fost o prostie din partea lui să plece spre asemenea pericole, dar Nell ştia să treacă peste lucrurile pe care nu le putea schimba.

— De ce avea o mamă vitregă şi rea?

— Mama lui Nell murise într-o noapte în care un monstru ieşise din mare şi intrase în coliba lor ca să-i fure pe Nell şi Harv, care pe atunci erau doar bebeluşi. Ea s-a luptat cu monstrul şi l-a ucis, dar a fost grav rănită şi a murit a doua zi, ţinând copiii adoptaţi în braţe.

— De ce a ieşit monstrul din mare?

— Mama şi tatăl lui Nell îşi doriseră mulţi ani copii, dar n-au fost binecuvântaţi cu nici unul până într-o zi când tatăl a prins o sirenă în plasă. Sirena a spus că, dacă îi dă drumul, ea îi va îndeplini o dorinţă, aşa că el şi-a dorit doi copii, un băiat şi o fată.

A doua zi, în timp ce pescuia, sirena s-a apropiat cu un coş. În coş erau doi copii mici, aşa cum dorise el, înfăşaţi într-o cârpă aurită. Sirena l-a avertizat că el şi soţia lui nu trebuie să-i lase pe copii să plângă noaptea.

— De ce erau într-o cârpă aurită?

— Ei erau de fapt o Prinţesă şi un Prinţ, pierduţi în timpul unui naufragiu. Corabia s-a scufundat, dar coşul cu cei doi copii a plutit pe apă până i-au găsit sirenele. Ele au avut grijă de copii până le-au găsit nişte părinţi buni.

Pescarul a luat copii şi i-a dus soţiei lui, care s-a bucurat foarte tare. Au trăit o vreme fericiţi şi, ori de câte ori copiii

plângeau, unul dintre părinţi se trezea şi îi liniştea. Dar într-o noapte, tatăl n-a ajuns acasă din cauză că furtuna i-a dus bărcuţa roşie departe pe mare. Unul dintre copii a început să plângă, iar mama s-a trezit şi l-a liniştit. Dar când a început şi celălalt să plângă, ea nu a putut face nimic singură şi curând monstrul a venit.

Când pescarul s-a întors acasă a doua zi, a găsit trupul soţiei sale moarte lângă monstru şi copiii teferi. Durerea lui a fost mare. De atunci, a crescut singur copiii.

Într-o zi, la uşa lui a venit o străină. Ea i-a spus că fusese alungată de cruzii Regi şi Regine din ţara de Dincolo, că avea nevoie de un loc unde să doarmă şi că va face orice muncă pentru a răsplăti binefacerea. La început, a dormit pe podea şi gătea şi deretica pentru pescar toată ziua, dar, pe măsură ce Nell şi Harv creşteau, ea a început să-i pună să facă din ce în ce mai multe treburi, până când tatăl lor a dispărut, iar ei munceau de dimineaţa până seara, în timp ce ea nu ridica un deget.

— De ce nu locuiau pescarul şi copiii lui în castel, ca să fie apăraţi împotriva monstrului?

— Castelul era un loc întunecat şi interzis, în vârful unui munte. Pescarului îi spusese tatăl său că fusese construit cu mulţi ani în urmă, de troli, despre care se spunea că locuiesc încă acolo. Iar el nu avea cele douăsprezece chei.

— Mama vitregă avea cele douăsprezece chei?

— Le ţinea îngropate într-un loc secret când pescarul era prin preajmă, dar, după ce el a plecat şi nu s-a mai întors, i-a pus pe Nell şi pe Harv să le dezgroape, împreună cu alte bijuterii şi aurul pe care le adusese cu ea din ţara de Dincolo. Ea s-a gătit cu bijuteriile şi cu aurul, apoi a deschis porţile de fier ale Castelului întunecat şi i-a momit pe Nell şi Harv să meargă înăuntru. Când ei au intrat, ea a ferecat uşile în urma lor şi le-a închis cu cele douăsprezece lacăte. „Când o să apună soarele, trolii o să vă ronţăie pe post de gustare!” a cloncănit ea.

— Ce este un trol?

— Un monstru înfricoşător, care trăieşte în găuri în pământ şi iese după ce se lasă întunericul.

Nell începu să plângă. Închise cartea cu putere, fugi în pat, îşi luă animalele în braţe, începu să frământe pătura şi plânse un timp gândindu-se la troli.

Cartea făcu un zgomot şuierat. Nell o văzu deschizându-se cu coada ochiului şi o privi precaută, temându-se că va vedea imaginea unui trol. Dar, în loc de asta, observă două imagini. Una era a Prinţesei Nell, stând pe iarbă cu patru păpuşi în braţe. Pe pagina opusă era imaginea lui Nell înconjurată de patru creaturi: un dinozaur, un iepure, o răţuşcă şi o femeie cu păr purpuriu, îmbrăcată cu o rochie purpurie.

Cartea spuse:

— Vrei să asculţi povestea despre cum şi-a făcut Prinţesa Nell nişte prieteni în Castelul întunecat, acolo unde se aştepta mai puţin, şi cum aceştia au omorât toţi trolii şi au transformat castelul într-un loc plăcut de locuit?

— Da! spuse Nell şi se târî pe podea până ajunse deasupra cărţii.

Judecătorul Fang vizitează Regatul Celest; ceaiul servit ca în antichitate; o întâlnire „întâmplătoare” cuDr.X

Judecătorul Fang nu era supărat de incapacitatea occidentală de a pronunţa numele celui cunoscut ca Dr. X, decât în cazul în care un accent cantonez/new yorkez se dovedea un impediment în vorbire. În discuţiile pe care le avea cu oamenii săi de încredere se lăsa purtat de obiceiul de a-i spune Dr. X.

Până de curând, nu avuse de loc motive să-i pronunţe numele. Judecătorul Fang era magistratul districtual pentru Teritoriile Concesionate, care, la rândul lor, erau parte din Republica Chineză de Coastă. Dr. X nu părăsea aproape niciodată graniţele Vechiului Shanghai, care făcea parte dintr-un district separat; mai exact, era alăturat unei sub-regiuni mici, dar întortocheate, ale cărei tentacule păreau ramificate prin fiecare clădire a vechiului oraş. Pe hartă, această regiune părea asemeni rădăcinilor unui copac pitic, bătrân de o mie de ani; hotarele sale trebuie să fi fost de câţiva kilometri, cu toate că includea şi câteva pieţe. Această regiune nu făcea parte din Republica de Coastă. Era de sine stătătoare şi se numea Regatul Mijlociu, un vestigiu viu al Chinei Imperiale, cea mai veche şi mare naţiune a lumii.

Tentaculele sale mergeau chiar mai departe de atât; Judecătorul Fang ştia asta de multă vreme. Numeroşi membri ai bandelor care rătăceau prin Teritoriile Concesionate cu urmele pedepselor Judecătorului Fang pe spinările lor aveau legături pe continent, ce puteau fi urmărite în cele din urmă până înapoi la Dr. X. Însă asta avea rareori importanţă; dacă n-ar fi fost Dr. X, ar fi fost altcineva. Dr. X era neobişnuit de inteligent când era vorba de a profita de principiul imunităţii, sau de dreptul de refugiu, ceea ce în accepţia modernă însemna pur şi simplu că oficialităţile Republicii de Coastă, asemeni Judecătorului Fang, nu puteau intra în Regatul Celest pentru a aresta pe cineva ca

Dr. X. Aşa că, de obicei, când se deranjau să urmărească legăturile importante ale criminalilor, aceştia trasau o săgeată pe pagină, spre un singur personaj, notat cu un semn reprezentat de un pătrat cu o linie pe mijloc. Semnul era specificaţia Mijlociu, de la Regatul Mijlociu, care pentru Judecătorul Fang ajunsese să însemne, simplu, necazuri.

În Casa Venerabilului şi Nepătrunsului Colonel, dar şi în ale altor cunoscuţi ai Judecătorului Fang, numele lui Dr. X fusese pronunţat mai des în ultimele săptămâni. Dr. X încercase să mituiască pe toată lumea din ierarhia superioară a Judecătorului Fang, cu excepţia Judecătorului însuşi. E de la sine înţeles că demersurile au fost făcute de persoane ale căror legături cu Dr. X erau foarte rafinate şi se dovediseră atât de subtile, încât majoritatea celor abordaţi nici măcar nu realizaseră ce se petrece decât zile sau săptămâni mai târziu, când se trezeau brusc, exclamând „Încerca să mă *mituiască!* Trebuie să-i spun Judecătorului Fang!”

Dacă n-ar fi fost imunitatea, lucrurile ar fi putut continua câteva decade pentru că îşi încerca inteligenţa împotriva celei a lui Dr. X, în sfârşit un adversar pe măsură şi o schimbare binevenită faţă de javrele barbare urât mirositoare care furau. Maşinaţiile lui Dr. X se dovedeau de interes pur abstract. Dar asta nu le făcea mai puţin captivante şi multe zile, timp în care Domnişoara Pao trecuse în revistă linia tiparelor familiare despre sateliţi, materialele euristice despre detecţie şi aerostate de urmărire, Judecătorul Fang se pomenise cu atenţia îndreptată spre oraşul antic, unde se afla bârlogul lui Dr. X.

Se spunea că, frecvent, Doctorul merge dimineaţa la o veche ceainărie din acea zonă şi aşa se face că, într-o dimineaţă, se întâmplă ca Judecătorul Fang să apară în acel loc. Ceainăria fusese construită în urmă cu secole, în mijlocul unui iaz. Când Judecătorul Fang şi asistenta sa, Domnişoara Pao, traversară podul, bancuri de peşti de culoarea focului sclipeau aproape de suprafaţa kaki a apei, ca nişte cărbuni mocniţi.

Una dintre vechile credinţe chinezeşti spunea că demonilor le place să meargă doar în linii drepte. Din această cauză, podul fusese construit în zigzag, nu mai puţin de nouă unghiuri până la ceainărie. Cu alte cuvinte, podul reprezenta o protecţie împotriva demonilor şi ceainăria ar fi trebuit să nu adăpostească nici unul; efort inutil, din moment ce persoane ca

Dr. X ajungeau acolo. Dar pentru Judecătorul Fang, crescut într-un oraş cu străzi mari, largi, pline de discuţii directe, era utilă reamintirea faptului că, din punctul de vedere al unor oameni, inclusiv al lui Dr. X, orice era direct şi drept reprezenta demonismul; mai natural şi mai omenesc era un drum întortocheat, pe care nu reuşeai să vezi colţul următor, iar planul întreg nu putea fi înţeles decât după o lungă meditaţie.

Ceainăria în sine era construită din lemn nefinisat, pe care timpul îşi adăugase patina gri. Părea şubredă, însă nu era. Îngustă şi înaltă, avea două caturi deasupra cărora se înălţa un mândru acoperiş circular. Se intra printr-o uşă strâmtă, construită de şi pentru cei subnutriţi. Interiorul te întimpina cu ambianţa unei cabane rustice pe un lac, Judecătorul Fang mai fusese aici, în particular, dar astăzi îşi pusese o robă peste costumul cu dungi fine, de culoare gri – un model subtil în comparaţie cu ceea ce purtau de obicei chinezii. Purta şi o bonetă brodată cu un unicorn. În majoritatea cazurilor ar fi fost asociată curcubeului şi elfilor, dar aici va fi înţeleasă exact: un simbol antic al corectitudinii. Dr. X va pricepe cu siguranţă mesajul.

Personalul ceainăriei avusese destul timp să-i remarce sosirea în timp ce el trecea de nenumăratele coturi ale podului. Un director şi câteva ospătăriţe apărură în faţa uşii, aplecându-se adânc în faţa lui.

Judecătorul Fang crescuse cu hamburgeri şi burritos pline de carne şi mazăre. Era înalt de aproape doi metri.

Barba sa era neobişnuit de subţire şi o lăsase să crească de câţiva ani, iar părul îi trecea de umeri. Aceste elemente, plus roba şi boneta adăugate puterilor cu care statul îl investise, îi confereau o anume prestanţă de care era conştient. Încerca să nu fie foarte mulţumit de sine, pentru că asta s-ar fi dovedit împotriva tuturor preceptelor Confucianiste. Pe de altă parte, confucianismul se baza pe ierarhie şi presupunea ca cei aflaţi în poziţii înalte să se comporte cu o anume demnitate. Judecătorul Fang ştia să o pună în favoarea sa. Acum, se folosea de ea pentru a obţine cea mai bună masă de la primul etaj, într-un colţ cu ferestre spre priveliştea plăcută a unei grădini din epoca Ming. Se afla încă în Republica de Coastă, în mijlocul secolului douăzeci şi unu. Dar ar fi putut fi în Regatul Mijlociu de altădată, pentru că prin intenţiile şi scopurile sale acolo se şi situa.

Chang şi Domnişoara Pao se despărţiră de stăpânul lor cerând o masă la etajul al doilea. Urcară pe o scară îngrijorător de îngustă, lăsându-l pe Judecătorul Fang să stea liniştit, dar anunţându-şi în acest fel prezenţa lui Dr. X, aflat sus chiar în acel moment, ca în fiecare dimineaţă la acea oră, sorbind ceai şi sporovăind cu stimaţii săi asistenţi.

Când, o jumătate de oră mai târziu, Dr. X coborî, se dovedi încântat şi surprins să-l vadă pe destul de celebrul şi respectatul Judecător Fang stând singur şi admirând lacul şi peştii. Când se apropie de masă pentru a-şi prezenta omagiile, Judecătorul Fang îl invită să se aşeze şi, după câteva minute de politicoase negocieri despre intervenţia de neiertat în intimitatea magistratului, Dr. X luă loc cu o atitudine reţinută, recunoscătoare şi respectuoasă.

Cei doi schimbară cuvinte politicoase despre cât de onorat se simţea fiecare de prezenţa celuilalt; apoi discuţia trecu în revistă meritele sortimentelor de ceai servite de patronii ceainăriei, dacă ar fi sau nu potrivit ca frunzele să fie strânse la începutul sau sfârşitul lui aprilie, dacă apa ar trebui fiartă violent, aşa cum se obişnuia întotdeauna la străini sau trebuia doar adusă până la optzeci de grade celsius.

Într-un sfârşit, Dr. X trecu la complimente despre boneta Judecătorului Fang, mai cu seamă cu privire la broderia acesteia. Asta însemna că observase unicornul şi îi primise mesajul, sau cu alte cuvinte, că Judecătorul Feng înţelesese toate eforturile de mituire ale lui Dr. X.

Nu mult după aceea, Domnişoara Pao coborî şi-l informă cu regret pe Judecător că prezenţa sa era absolut necesară în locul unde se petrecuse o crimă, în Teritoriile Concesionate. Pentru a-l scuti pe Judecătorul Fang de stinghereala de a pune capăt brusc discuţiei, unul dintre asistenţii lui Dr. X se apropie câteva momente mai târziu şi îi şopti acestuia ceva la ureche. Dr. X se scuză pentru faptul că era obligat să plece, iar cei doi bărbaţi schimbară câteva remarci politicoase despre care dintre motivele fiecăruia se dovedea mai lipsit de scuze şi apoi care dintre ei trebuie să treacă mai întâi podul. Judecătorul Fang plecă primul, pentru că îndatoririle sale erau mai presante şi astfel se termină prima întâlnire între Judecător şi Dr. X. Judecătorul era destul de mulţumit; totul decursese conform planului.

Hackworth primeşte vizita neaşteptată a Inspectorului Chang

Înainte de a răspunde la uşă, doamna Hull fu nevoită să se descotorosească de şorţul de bucătărie. Hackworth, care lucra în biroul său, presupuse că este vorba despre vreo livrare până când ea apăru în uşă, uşurel, ducând o tavă cu o singură carte de vizită în mijloc: Locotenentul Chang. Organizaţia sa purta în limba chineză tradiţională denumirea de Biroul de Magistratură al Districtului Teritoriilor Concesionate New Chusan, Shanghai, Republica Chineză de Coastă.

— Ce doreşte?

— Să vă înapoieze pălăria.

— Trimite-l înăuntru, spuse Hackworth uimit.

Doamna Hull plecă încet. Hackworth aruncă o privire în oglindă şi se văzu cu mâna la gât, cercetându-şi nodul de la cravată. Îşi strânse haina, înnodând cordonul. Apoi merse în salon.

Doamna Hull îl conduse pe Locotenentul Chang în aceeaşi încăpere. Era un tip voinic, dizgraţios, cu o cicatrice urâtă. Prin plasticul pungii din mâna lui se zărea neclar pălăria lui Hackworth, destul de uzată.

— Locotenentul Chang, anunţă doamna Hull, iar Chang făcu o plecăciune spre Hackworth, zâmbind un pic mai mult decât ar fi fost de dorit. Hackworth se înclină la rândul său.

— Locotenente Chang.

— Nu vă reţin prea mult, promise musafirul într-o engleză clară, dar necizelată. În timpul unei investigaţii, detaliile nu-şi au rostul aici, am găsit asta asupra suspectului. Poartă însemnele dumneavoastră. Deşi nu prea mai este de purtat, vă rog să o primiţi.

— Bine lucrat, Locotenente, spuse Hackworth luând punga şi ridicând-o în lumină. Nu mă aşteptam să o mai văd vreodată, chiar şi în această stare.

— Eh, mi-e teamă că băieţii aceştia nu prea au respect pentru o pălărie de bună calitate, spuse Chang.

Hackworth făcu o pauză, neştiind ce trebuie să spună în acel moment. Chang stătea pur şi simplu acolo, părând mult mai în largul lui decât Hackworth. Primul contact se dovedise simplu, dar acum bariera dintre Est şi Vest căzuse între ei ca lama unui topor ruginit.

Era aceasta parte din vreo procedură oficială? Era solicitarea unui bacşiş? Sau se dovedea domnul Chang doar un tip cumsecade?

Când ai îndoieli, cel mai potrivit este să scurtezi vizita pe cât posibil.

— Ei bine, spuse Hackworth, nu ştiu şi nici nu mă interesează motivele pentru care l-aţi arestat, dar vă felicit că aţi făcut-o.

Locotenentul Chang nu înţelese aluzia şi nici nu realiză că este timpul să plece. Dimpotrivă, părea mai perplex acum, de unde înainte totul păruse atât de simplu.

— Nu mă pot abţine să nu vă întreb, spuse el, ce vă face să credeţi că l-am arestat?

Hackworth simţi un fior prin inimă.

— Sunteţi un locotenent de poliţie care are o pungă cu o dovadă, răspunse. Implicaţiile sunt clare.

Locotenentul Chang privi punga cu o uimire studiată.

— Dovadă? Este doar o pungă pentru cumpărături; ca să vă protejeze pălăria de ploaie. Şi nu mă aflu aici în calitate oficială.

Un alt fior îl străbătu pe Hackworth.

— Totuşi, continuă Chang, în cazul în care au avut loc unele activităţi criminale de care nu am cunoştinţă, poate ar trebui să revizuiesc termenii acestei vizite.

Al treilea fior; acum, inima lui Hackworth îşi mărise ritmul din cauza micii strategii a Locotenentului Chang. Engleza pe care poliţistul o vorbea devenea din ce în ce mai bună, iar Hackworth se întreba dacă nu cumva era unul dintre acei shanghaezi care îşi petrecuseră multă vreme în Vancouver, New York sau Londra.

— Eu presupusesem că pălăria domnului a fost doar înlocuită din greşeală sau poate luată de vânt. Acum, dumneavoastră afirmaţi că au existat implicaţii criminale!

Expresia lui Chang era ca şi când acesta nu bănuise până astăzi existenţa răufăcătorilor în Teritoriile Concesionate. Apoi şocul se transformă ca prin minune, în timp ce el trecea, nu foarte subtil, la a doua etapă a capcanei.

— Nu era ceva important, spuse Hackworth, încercând să devieze implacabilul tren al gândurilor lui Chang, simţind că el şi familia lui erau legaţi de şine. Chang îl ignoră, ca şi când ar fi fost atât de bucuros de modul în care mintea sa lucra, încât nu putea fi distras.

— Domnule Hackworth, mi-aţi dat o idee. Am tot încercat să rezolv un caz dificil – un atac ce a avut loc acum câteva zile. Victima era un gentleman din Atlantis, neidentificat.

— Nu aveţi acaride independente pentru astfel de cazuri?

— O, spuse Locotenentul Chang, vocea lui părând încărcată de regret, acaridele independente nu sunt foarte sigure. Făptaşii îşi iau măsuri de precauţie pentru a opri ataşarea acaridelor. Bineînţeles, câteva acaride se ataşează de victimă. Dar înainte de a-i putea lua urma, domnul plecase spre New Atlantis Clave, unde superbul dumneavoastră sistem imunitar a distrus aceste acaride. Astfel că identitatea acestuia a rămas un mister. Chang scoase din buzunarul de la piept o foaie de hârtie împăturită. Domnule Hackworth, vă rog să-mi spuneţi dacă recunoaşteţi vreuna dintre figurile din acest clip.

— De fapt, sunt destul de ocupat – spuse Hackworth, dar Chang despături foaia în faţa lui, ordonându-i ceva în shanghaeză. La început, hârtia fusese acoperită cu semne chinezeşti statice. Apoi în mijloc se deschise un ecran mare pe care rulau imagini.

A se privi pe sine în momentele jafului se dovedi unul dintre cele mai uluitoare lucruri pe care Hackworth le trăise vreodată. Nu se putea abţine să nu se uite. Secvenţele se derulau cu încetinitorul şi dintr-o dată apăru cartea. Ochii i se umplură de lacrimi, iar el făcu un efort să nu clipească şi ele să înceapă să curgă. Nu că ar fi contat, din moment ce Locotenentul Chang, care stătea destul de aproape vedea, oricum, totul.

Chang îşi clătina capul cu uimire.

— Deci dumneavoastră eraţi, domnule Hackworth. Nu făcusem legătura. Atâtea lucruri drăguţe şi o bătaie atât de cruntă. Aţi fost victima unui delict foarte grav!

Hackworth nu putea vorbi şi oricum nu avea nimic de spus.

— Ce mă uimeşte este faptul că nu aţi raportat această crimă magistratului, continuă Chang. Ne întrebăm de ceva vreme care este motivul pentru care victima, un gentleman respectabil, nu ne-a ajutat la anchetă. Atâta efort irosit! se lamenta Chang. Apoi chipul i se lumină. Dar cred că este o furtună într-un pahar cu apă. Am reţinut unul sau doi din bandă, în legătură cu un alt delict şi acum îi putem acuza şi de jefuirea dumneavoastră, însă bineînţeles că avem nevoie de mărturia dumneavoastră.

— Bineînţeles.

— Lucrurile pe care le-au luat de la dumneavoastră?

— Le-aţi văzut.

— Da. Un lanţ de ceas cu diferite pandantive, un stilou, şi ...

— Asta este tot.

Chang păru un pic nedumerit, dar mai mult satisfăcut.

— Cartea nu merită nici măcar amintită?

— Nu chiar.

— Arăta ca un obiect de anticariat. Destul de valoroasă, nu?

— Un fals. Genul acela de lucru pe care îl avem în general cu noi. O modalitate de a-ţi alcătui o bibliotecă relativ impresionantă fără a rămâne falit.

— Aha, asta e explicaţia, spuse domnul Chang, din ce în ce mai satisfăcut. Dacă Hackworth îi mai oferea multe asigurări despre carte, putea să se întindă pe canapea şi să adoarmă. Voi fi totuşi nevoit să menţionez cartea în raportul meu oficial – care va ajunge şi la autorităţile din New Atlantis, pentru că victima agresiunii aparţine acestei ginte.

— N-o faceţi, spuse Hackworth, întorcându-se în sfârşit pentru a-l privi pentru prima oară pe Chang în ochi. Nu menţionaţi cartea.

— O, nu pot înţelege motivul pentru care spuneţi asta, dar nu prea am de ales. Noi suntem strict controlaţi de supraveghetorii noştri.

— Poate le puteţi explica părerea mea.

Locotenentul Chang primi sugestia cu o privire foarte uimită.

— Domnule Hackworth, sunteţi o persoană foarte inteligentă, după cum reiese deja din poziţia şi cererea dumneavoastră foarte responsabile, dar mi-e jenă să vă spun că planul pe care mi l-aţi expus, deşi excelent, s-ar putea să nu meargă. Supraveghetorul meu este unul nemilos, fără respect faţă de sentimentele umane. Ca să fiu sincer, şi vă spun asta confidenţial, nu este cu totul imaculat din punct de vedere etic.

— Aha, remarcă Hackworth, dacă vă înţeleg bine...

— A, nu, domnule Hackworth, dacă eu vă înţeleg bine pe dumneavoastră.

— ... apelul la compătimire nu are rost şi vom fi nevoiţi să-l înduplecăm folosind o altă strategie, poate una relaţională cu pata sa etică.

— Această abordare a problemei nu mi-a trecut prin cap.

— Poate ar trebui să vă gândiţi puţin, sau chiar să faceţi nişte cercetări, despre tipul de stimulent adecvat, spuse Hackworth îndreptându-se brusc spre uşă. Locotenentul Chang îl urmă.

Hackworth deschise uşa de la intrare, permiţându-i poliţistului să-şi ia umbrela şi pălăria din cuier.

— Apoi veniţi înapoi la mine şi spuneţi-mi pe cât de simplu şi cinstit se poate rezultatul la care aţi ajuns. Noapte bună, Locotenente Chang.

În timp ce trecea cu bicicleta de poartă pe drumul de întoarcere în Teritoriile Concesionate, Locotenentul se lăsă copleşit de succesul cercetărilor din această seară. Evident, nici el, nici Judecătorul Fang nu erau interesaţi în a obţine mită de la Hackworth; dar dorinţa acestuia de a plăti servea ca dovadă că, de fapt, cartea reprezenta proprietate intelectuală furată.

Îşi domoli emoţiile, amintindu-şi cuvintele filosofului Tsang către Yang Fu din scrisoarea de numire în funcţia de procuror şef:

„Legiuitorii au eşuat în îndatoririle lor şi, în consecinţă, oamenii au fost dezorganizaţi multă vreme. Când vei descoperi adevărul unei acuzaţii, fii gata să compătimeşti şi nu te bucura de capacităţile tale.”

Nu că însuşirile lui Chang ar fi fost puse la încercare în astă seară; nu era nimic mai simplu decât să-i faci pe cei din New Atlantis să creadă că poliţia chinezească este coruptă.

Miranda devine interesată de un client anonim

Miranda cercetă balanţa ei de conturi la sfârşitul unei luni şi descoperi că principala sursă de venit nu mai era reprezentată de *Drumul Mătăsii* sau *Îmblânzirea Scorpiei,* ci de o carte de poveşti despre Prinţesa Nell. Pe de-o parte, era un fapt surprinzător pentru că, de regulă, jocurile pentru copii nu aduceau prea mult profit, dar pe de alta, nu – petrecuse o mulţime de timp în ractiv în ultima vreme.

Începuse cu destul de puţin: o poveste, de numai câteva minute, despre un castel întunecat, o mamă vitregă rea şi o poartă cu douăsprezece lacăte. Nu era ceva deosebit, excepţie făcând două aspecte: se plătea mult mai bine decât la un ractiv pentru, copii din cauză că ei căutau în mod special actriţe cunoscute şi totul era destul de ambiguu şi ciudat din punctul de vedere al standardelor literaturii pentru copii. Nu prea mai existau oameni care să dorească scene preluate în întregime din Fraţii Grimm.

Miranda adunase câţiva ucuşi pentru acea poveste uitând apoi de ea. Însă a doua zi, acelaşi număr de contract apăru pe mediatron. Acceptă slujba şi se pomeni citind iarăşi aceeaşi poveste, doar că de data asta era mai lungă şi cu mai multe implicaţii, reluând constant anumite pasaje ce se concentrau pe chestii mărunte şi se dezvoltau apoi în adevărate poveşti.

Din cauza racordării ractivului, Miranda nu primea răspunsurile direct de la dublura sa din celălalt capăt. Presupuse că este vorba despre o fetiţă. Dar nu putea auzi voce acesteia. Mirandei îi erau prezentate pe ecran textele ce trebuiau citite, iar ea le citea. Dar era convinsă că acest proces al încercărilor şi concentrării era dictat de fetiţă. Văzuse aşa ceva pe vremea când fusese guvernantă. Ştia că la celălalt capăt al legăturii se afla un copil care întreba, fără să se sature, de ce. Aşa că adăugă vocii ei o tentă de entuziasm la fiecare început de dialog, ca şi când ar fi fost încântată că întrebarea i-a fost adresată.

Când sesiunea se sfârşi, apăru ecranul obişnuit arătându-i cât câştigase, numărul de contact şi alte amănunte. Înainte de a semna, verifică anexa documentului în care scria: NOTAŢI AICI DACĂ DORIŢI O RELAŢIE CONTINUĂ CU ACEST CONTRACT.

Caseta de relaţionare, cum era numită, apărea doar în cazul ractivelor de înaltă calitate, unde continuitatea era importantă. Procesul de disipare lucra atât de bine încât vocea oricărui ractor, bărbat sau femeie, bass sau soprană, suna identic pentru utilizatorul aflat la celălalt capăt. Dar clienţii cu discernământ puteau deosebi, oricum, ractorii din cauza diferenţelor subtile de stil şi, o dată ce începeau o relaţie cu un interpret, preferau să o continue. Dacă Miranda nu semna în casetă nu mai primea ractive cu Prinţesa Nell.

Într-o săptămână o învăţa pe fetiţă să citească. Lucrau o vreme la litere, apoi treceau la mai multe poveşti despre Prinţesa Nell, se opreau în mijlocul lor pentru rapide demonstraţii practice de matematică elementară, reveneau la poveste şi după aceea urma un şir interminabil de „de ce asta?” şi „de ce ailaltă?”

Miranda petrecuse multă vreme cu ractive pentru puşti şi în copilărie şi ca guvernantă, iar superioritatea pe care i-o oferea această pregătire era evidentă – ca şi cum ai folosi o furculiţă de argint după ce ai mâncat cu ustensile din plastic douăzeci de ani sau ca şi cum ai îmbrăca o rochie de seară după ce toată ziua ai fi umblat în blugi.

Aceste asociaţii îi veneau Mirandei în minte în rarele momente când avea contacte cu ceva de Calitate şi dacă nu făcea un efort conştient să oprească astfel de gânduri, încheia amintindu-şi absolut tot ce i se întâmplase în primii ani de viaţă

– Mercedesul care o ducea la şcoala particulară, candelabrul din cristal ai cărui ţurţuri sunau ca nişte clopotele magice când ea se suia pe masiva masă de mahon şi le mângâia, dormitorul ei cu lambriuri şi pat de mijloc, cu aşternuturi din mătase. Din motive încă neştiute, Mama o luase departe de toate astea, ducând-o în ceea ce s-ar fi numit sărăcie în zilele noastre.

Miranda nu-şi amintea decât momentele în care, aflându-se fizic aproape de tatăl ei, Mama îi privea mai bănuitor decât s-ar fi părut că este necesar.

După o lună sau două de relaţie cu acest contact, Miranda semna pentru sesiuni din ce în ce mai lungi cu Prinţesa Nell şi observă cu uimire că lucrează câte opt ore fără întrerupere. Gâtul i se usca şi mergea la toaletă foarte rar. Făcuse o mulţime de bani. Ora New York-ului era aproximativ şase dimineaţa, ceea ce însemna că fetiţa nu locuia acolo. Se afla într-o zonă cu un fus orar nu foarte decalat faţă de cel al Mirandei şi probabil că se juca toată ziua cu ractivul întruchipat de cartea de poveşti, în loc să meargă la şcoală, aşa cum ar fi trebuit să facă o fetiţă bogată. Era o dovadă în plus pentru Miranda, care oricum nu avea nevoie de prea multe detalii care să-i confirme bănuielile, că şi părinţii bogaţi sunt la fel de capabili, ca oricare alţii, să-şi bată joc de minţile copiilor lor.

Alte experienţe cu Abecedarul; Prinţesa Nell şi Harv în Castelul întunecat

Harv era un băieţel deştept care ştia despre troli, aşa că, de îndată ce a aflat că fuseseră închişi în Castelul întunecat de răutăcioasa lor mamă vitregă, i-a spus lui Nell că trebuie să meargă afară şi să adune tot lemnul pentru foc pe care îl puteau găsi. Scotocind în Marele Hol al castelului, el descoperi o armură care ţinea un topor.

— Voi tăia nişte copaci cu ăsta, spuse el, iar tu trebuie să ieşi afară şi să aduni surcelele.

— Ce sunt surcelele? întrebă Nell.

Apăru o imagine a castelului. În centru se afla o clădire înaltă cu multe turnuri, înalte până la nori. În jurul lui era un spaţiu deschis unde creşteau plante şi copaci; totul era înconjurat de un zid înalt care îi ţinea prizonieri.

Imaginea se schimbă într-o zonă cu iarbă şi cu foarte multe detalii. Harv şi Nell încercau să facă un foc. Acolo era o grămadă de buşteni umezi pe care îi tăiase Harv. Harv avea şi o piatră cu care lovea lama unui cuţit. Scânteile care ieşeau erau înghiţite de buştenii umezi.

— Aprinde tu focul, Nell, spuse Harv şi o lăsă singură.

Apoi imaginea rămase nemişcată şi Nell realiză după câteva minute că se afla în contact direct cu ractivul.

Ridică piatra şi cuţitul şi începu să le frece (de fapt, îşi mişca mâinile goale în spaţiu, dar în poză Prinţesa Nell făcea efectiv acest lucru). Scânteile zburau în toate direcţiile, dar nu era nici un foc.

Nell continuă o vreme, devenind din ce în ce mai frustrată, până când ochii i se umplură de lacrimi. Una dintre scântei pluti ceva mai departe, aterizând în iarbă uscată. O mică dâră de fum se ridică, însă muri la fel de rapid.

Nell experimentă un pic, învăţând că iarba galbenă şi uscată se aprindea mai repede decât cea verde. Totuşi, focul nu dura mai mult de câteva secunde.

O pală de vânt aduse câteva frunze veştede spre ea. Nell învăţă că focul se poate întinde de la iarba uscată la frunze. Codiţa unei frunze era de fapt o mică rămurică uscată şi aşa îi veni ideea de a explora un tufiş, în căutare de crenguţe. Tufişul era des, dar Nell găsi ce căuta sub un tufiş bătrân şi mort.

— Bine! spuse Harv când se întoarse şi o găsi cu braţul plin de mici beţe uscate. Ai găsit nişte surcele. Eşti o fată deşteaptă şi harnică.

Curând, aprinseră un foc zdravăn. Harv tăiase destui copaci ca să se asigure că aveau cu ce să întreţină focul până la răsăritul soarelui, iar apoi el şi Nell adormiră, ştiind că trolii nu vor îndrăzni să se apropie de foc. Totuşi, Nell nu dormi foarte bine, pentru auzea în întuneric mormăielile trolilor şi vedea scânteierea roşie a ochilor lor. Avea impresia că aude şi un alt sunet: voci înăbuşite cerând ajutor.

Când soarele se ridică pe cer, Nell explora Castelul întunecat căutând locul de unde auzise vocile, dar nu descoperi

nimic. Harv îşi petrecu toată ziua tăind lemne. Cu o zi înainte tăiase o treime dintre copaci, iar astăzi mai tăie o treime.

În acea noapte, Nell auzi iarăşi vocile, dar de data asta păreau să strige: „Uită-te în copaci! Uită-te în copaci!” Dimineaţa următoare, Nell merse până la restul de copaci şi îi cercetă chiar atunci când Harv îl tăia pe ultimul dintre ei. Iarăşi nu descoperi nimic.

Nici unul dintre ei nu dormi bine în acea noapte, pentru că ştiau că ardeau ultimele lemne şi că în noaptea următoare nu mai aveau cu ce să se apere de troli. Nell auzi din nou vocile care de data asta păreau să strige: „Caută sub pământ! Caută sub pământ!”

Mai târziu, după ce soarele răsărise, cercetă şi descoperi o peşteră a cărei intrare fusese astupată de troli. Când o deschise, Nell găsi patru jucării: un dinozaur, un răţoi, un iepure şi o păpuşă cu păr lung, purpuriu. Dar nu văzu nimic viu care ar fi putut striga.

În acea noapte, Nell şi Harv merseră în Castelul întunecat şi se închiseră într-o cameră dintr-un turn înalt. Blocară uşa cu mobilă, sperând că aşa îi vor opri pe troli să intre. Camera avea o fereastră micuţă, iar Nell se aşeză lângă ea privind cum coboară soarele, întrebându-se dacă îl va mai vedea răsărind. Chiar în clipa în care ultima licărire roşie de lumină dispărea dincolo de orizont, simţi o mişcare în spatele ei. Se întoarse şi privi uimită: animalele din pluş se transformaseră în creaturi reale!

Erau un dinozaur mare şi înspăimântător, o răţuşcă, un iepuraş mic şi deştept şi o femeie cu păr purpuriu, într-o rochie purpurie. Ei îi explicară Prinţesei Nell că mama vitregă era o vrăjitoare rea din Tărâmul de Dincolo şi că ei patru juraseră cu mult timp în urmă să-i zădărnicească planurile mizerabile. Ea îi vrăjise, aşa că în timpul zilei erau păpuşi, dar noaptea reveneau la starea lor normală. Îi întemniţase în acest castel, iar trolii îi închiseseră în peşteră. Îi mulţumiră lui Nell că îi eliberase.

Apoi Nell le spuse povestea ei şi a lui Harv. Când pomeni cum fuseseră pescuiţi din apa oceanului înfăşuraţi într-o cârpă aurită, femeia care se numea Purpuria spuse:

— Asta înseamnă că eşti o prinţesă adevărată aşa că noi îţi jurăm credinţă nepieritoare.

Şi toţi patru plecară câte un genunchi în faţa ei, jurând să o apere pe Prinţesa Nell până la moarte.

Dinozaurul, care era cel mai înfocat dintre cei patru, porni o campanie de alungare a trolilor şi în câteva zile toţi aceştia dispăruseră. De atunci încolo, Nell adormea fără probleme pentru că ştia că înspăimântătorii troli care îi dădeau coşmaruri fuseseră înlocuiţi de cei patru prieteni ai ei.

Camera de tortură a Judecătorului Fang; cum este interogat un barbar; evenimente întunecate în interiorul Chinei; o convocare de neignorat

Judecătorul Fang nu tortura oamenii în mod frecvent. Din mai multe motive. În lumina noului sistem judiciar confucianist, nu mai era necesar ca fiecare criminal să semneze o mărturie înainte de aplicarea sentinţei; era de ajuns ca magistratul să îl găsească vinovat pe baza dovezilor. Doar asta şi Judecătorul Fang nu mai avea nevoie să tortureze o mulţime dintre cei care apăreau pe banca acuzaţilor, cu toate că deseori era tentat să scoată cu forţa confesiuni de la thetieni, obraznicii occidentali, care refuzau să-şi asume responsabilitatea faptelor săvârşite. Mai mult chiar, echipamentul modern de supraveghere făcea posibilă obţinerea informaţiilor fără a mai fi nevoie de mărturiile martorilor, uneori reticenţi, aşa cum li se întâmpla magistraţilor de altădată.

Dar bărbatul cu plete roşii era un martor de-a dreptul îndărătnic şi, din nefericire, informaţia din mintea lui era unică. Nici un cine-aerostat sau acaridă microscopică de supraveghere nu înregistrase datele căutate de Judecătorul Fang. Aşa se face că magistratul hotărî să revină la anticele metode utilizate de venerabilii săi predecesori.

Chang îl legase pe prizonier, care se identificase doar cu numele de domnul VulpedeFoc, de un rastel în formă de X, folosit în mod obişnuit pentru bătăi. Era un gest pur umanitar; în acest fel VulpedeFoc nu se va învârti prin cameră, rănindu-se. Chang legase prizonierul şi peste mijloc şi pusese sub el o găleată pentru necesităţile naturale.

În timpul acestei operaţiuni, observă, întâmplător, singura vătămare pe care prizonierul o suferise cu adevărat în timpul întregii proceduri: o crustă micuţă, curată, la baza coloanei vertebrale, acolo unde medicul curţii realizase în după-amiaza anterioară o minusculă incizie, introducând în măduva spinării un set de nanosituri, paraziţi nano-tehnologici, sub directa supraveghere a Domnişoarei Pao. În următoarele douăsprezece ore, siturile migraseră pe toată suprafaţa coloanei vertebrale a prizonierului, plutind leneş prin fluidul cerebrospinal şi oprindu-

se în toţi nervii aferenţi peste care dădeau. Aceşti nervi, utilizaţi de corp pentru a transmite informaţii, posedau o structură şi o înfăţişare pe care siturile erau destul de inteligente pentru a le recunoaşte. Este probabil de prisos menţionarea faptului că aceste situri mai aveau şi altă caracteristică cheie, anume capacitatea de a transmite informaţii fictive de-a lungul acestor nervi.

Acea crustă subţire, aflată chiar deasupra feselor, îi atrăgea întotdeauna atenţia Judecătorului Fang în timp ce prezida astfel de proceduri, care, din fericire, nu se efectuau decât de puţine ori pe an. Din cauză că VulpedeFoc era roşcat, epiderma lui era teribil de palidă.

— Grozav! exclamă prizonierul pe neaşteptate, răsucindu-şi capul într-o mare de plete, încercând din răsputeri să privească în jos, peste umărul pistruiat. Am senzaţia asta de … ceva ca … ca o blană moale sau ceva prin corp, în coapsa stângă. E aşa de fain! Mai fă odată, omule! Uau, stai puţin! Acuma se simte la fel, dar e chiar în talpa piciorului drept!

— Ataşarea nanositurilor la nervi reprezintă un proces aleator – nu ştim niciodată care nanosit va sfârşi acolo sus. Senzaţiile pe care le încerci acum sunt o modalitate prin care noi realizăm un inventar. Bineînţeles, nimic nu se petrece în coapsa ta stângă sau în talpă; totul are loc în coloana vertebrală şi ai fi simţit la fel chiar dacă ai fi avut picioarele amputate.

— Asta-i chiar ciudat, exclamă VulpedeFoc în timp ce ochii lui de un verde pal se măreau de uimire. Deci aţi putea tortura şi un lemn. Pe o parte a chipului său, ochiul şi obrazul porniră să se zbată. La naiba! Parcă cineva mă gâdilă pe faţă acum. Hei, termină! Un rânjet i se lăţi pe faţă. O, nu! Vă spun tot! Nu mă mai gâdila! Te rog!

La început, Chang a fost mirat, apoi furios de lipsa de bună cuviinţă a prizonierului şi făcu o mişcare spre rastelul fixat pe perete. Judecătorul Fang îşi tempera asistentul cu o mână pe umăr; Chang îşi înghiţi mânia, inspiră adânc şi se înclină.

— Ştii, VulpedeFoc, spuse Judecătorul, chiar apreciez momentele de neseriozitate, ba şi pe cele de copilărească uimire pe care le adaugi acestui proces. De cele mai multe ori, când legăm pe cineva de rastelul de tortură, persoana respectivă este neplăcut de tensionată şi nu prea se prea se bucură că se afla aici.

— Hei, omule, sunt în mijlocul unei noi experienţe. Câştig o grămadă de puncte de experienţă din asta, nu?

— Puncte de experienţă?

— E o glumă. Din ractivele spade-şi-vrăjitorie. Vezi, cu cât personajul câştigă mai multe astfel de puncte, cu atât are mai multă putere.

Judecătorul Fang îşi plesni dosul unei mâini de palma celeilalte, scoţând un fluierat prelung.

— Amănuntul ăsta îmi scapă, le explică el asistenţilor săi, care nu recunoscuseră gestul.

— Parcă mă gâdilă ceva în timpanul urechii din dreapta, spuse prizonierul, scuturându-şi capul înainte şi înapoi.

— Bun! Asta înseamnă că nanositul s-a ataşat de un nerv care leagă timpanul de creier. Întotdeauna când se întâmplă, noi o considerăm ca pe o premoniţie favorabilă, spuse Judecătorul Fang, pentru că impulsurile dureroase din acest nerv produc o deosebit de profundă impresie asupra subiectului. Acum îi voi cere Domnişoarei Pao să oprească procesul pentru câteva minute pentru ca dumneata să poţi fi atent la ce îţi voi spune.

— Grozav, răspunse prizonierul.

— Să vedem ce ştim până aici. Ai treizeci şi şapte de ani. În urmă cu aproximativ douăzeci de ani ai fost co-fondator al sectei CryptNet în Oakland, California. Era una dintre primele secte tehnologizate, numărul 178. Bineînţeles că în acest moment există zeci de mii de astfel de grupări.

Prizonierul zâmbi vag.

— Aproape că m-ai avut la asta, spuse el. Nici gând să-ţi spun câte sunt. Însă, oricum nu ştie nimeni.

— Foarte bine, aprobă Judecătorul Fang. Îi făcu un semn cu capul lui Chang, care notă ceva pe o hârtie. Vom lăsa această întrebare pentru o altă etapă a interogatoriului care va începe în câteva minute.

— Asemeni altor membrii ai CryptNet, continuă Judecătorul, ai început cu primul nivel şi ţi-ai croit ascensiunea de acolo până la nivelul actual de – cât?

VulpedeFoc surise afectat, scuturându-şi înţelegător capul.

— Îmi pare rău, Judecătorule Fang, dar am trecut prin asta. Nu pot nega că am pornit de la nivelul unu, adică asta e evident, dar orice altceva dincolo de punctul ăsta este pură speculaţie.

— E doar speculaţie dacă nu ne spui, îşi controla Judecătorul Fang iritarea momentană. Eu te văd ca făcând parte cel puţin din nivelul douăzeci şi cinci.

VulpedeFoc luă o expresie serioasă şi îşi scutură capul, zăngănindu-şi fragmentele de sticlă şi metal strălucitoare şi colorate prinse în şuviţele de păr.

— Asta e o închipuire. Ar trebui să ştii că cel mai înalt nivel este zece. Orice dincolo de asta este o poveste. Doar teroriştii conspiratori cred în nivele mai mari de zece. Omule, CryptNet este doar o colectivitate de prelucrare a cauciucului, simplă şi inofensivă.

— Asta este numai o parte a activităţii, acceptată de cei complet idioţi, spuse Judecătorul Fang. În orice caz, revenind la declaraţia ta anterioară, am stabilit că în următorii opt ani, Secta 178 a avut o afacere prosperă – prelucrând cauciuc, aşa cum ai spus. În acest timp ţi-ai croit drum spre al zecelea nivel ierarhic. Apoi ai pretins că ai examinat legătura cu CryptNet şi ai trecut în afaceri pe cont propriu, ca mediagrapher. De atunci, te-ai specializat în zone de război. Colajele tale foto, cine şi sonore realizate în războaiele de pe teritoriul Chinei au câştigat premii şi au fost accesate de sute de mii de consumatori media. Cu toate astea, munca ta este atât de provocatoare şi de neliniştitoare încât marea majoritate nu te mai acceptă.

— E părerea ta, omule.

Chang făcu un pas înainte, încleştându-şi nenumăraţii muşchi încolăciţi în jurul capului său uriaş, osos şi tuns scurt.

— Te vei adresa magistratului cu Onorată Instanţă! şuieră el.

— Calmează-te, omule, spuse VulpedeFoc. Uau, cine pe cine tortureează aici?

Judecătorul Fang schimbă o privire cu Chang care, aflat în afara razei vizuale a prizonierului, ridică un deget în aer, făcând un semn: Un punct pentru VulpedeFoc.

— Mulţi dintre noi, cei care nu facem parte din CryptNet găsim greu de înţeles cum poate supravieţui organizaţia la nivelul extrem de ridicat de uzură. O spun din nou, novicii de nivel unu ai CryptNet muncesc din greu pentru a ajunge în nivelul superior zece, presupus ca fiind cel mai înalt, apoi decad şi îşi caută altceva de lucru sau revin pur şi simplu la gintele din care provin.

VulpedeFoc încercă să ridice din umeri inocent, însă legăturile erau prea rigide pentru acest gest. Judecătorul Fang continuă:

— Acest tipar a fost observat frecvent şi a condus la presupunerea conform căreia CryptNet conţine mult mai multe nivele peste zece şi că toate acele persoane ce pretind a fi fost membri sunt de fapt, în secret, în legătură cu vechea reţea; comunică în secret cu toate celelalte diviziuni ale grupării; muncesc în secret pentru a ajunge în nivelele tot mai înalte din interiorul CryptNet chiar în timp ce se infiltrează în structurile puterii altor ginte şi organizaţii. Că secta numită CryptNet este o societate secretă extrem de puternică care şi-a întins tentaculele în fiecare gintă şi corporaţie din lume.

— Asta sună de-a dreptul paranoic.

— În mod normal, noi nu ne-am preocupa de aceste probleme, dar presupusa paranoia este, de fapt, confirmarea delirului tău. Există cei care ar pretinde că Republica Chineză de Coastă, în slujba căreia mă aflu, este împânzită de membri secreţi ai CryptNet. Eu, unul, sunt sceptic în faţa acestei presupuneri. Chiar dacă ar fi adevărat, ar conta pentru mine doar în cazul în care aceştia ar comite crime în jurisdicţia mea.

Şi cu greu ar putea face vreo diferenţă, adăugă Judecătorul Fang în gând, dat fiind că Republica de Coastă este în întregime măcinată de corupţie şi intrigi, chiar şi în cele mai bune circumstanţe. Cea mai întunecată şi puternică conspiraţie din lume ar fi mestecată şi scuipată de urzelile corporaţiilor războinice din Republica de Coastă.

Judecătorul Fang realiză că toată lumea îl priveşte aşteptând să continue.

— Visaţi, Onorată Instanţă, spuse VulpedeFoc.

Judecătorul Fang visa deseori în ultima vreme, de obicei în timp ce cugeta chiar la acest subiect. Guvernarea coruptă şi incompetentă nu era ceva nou în China şi însuşi Maestrul dedicase numeroase părţi din *Analecte* sfaturilor pentru urmaşii săi despre cum ar trebui să se poarte atunci când lucrează în slujba unor lorzi corupţi.

— Chu Po-Yu este cu adevărat un om superior! Când în statul său predomină o guvernare bună, el este de găsit la birou. Când predomină o guvernare proastă, îşi poate înregistra principiile şi le poate ţine la piept. Una dintre marile virtuţi ale

confucianismului era flexibilitatea sa. Gândirea politică occidentală tindea să fie mai degrabă fragilă; de îndată ce statul devenea corupt, totul înceta să mai aibă sens. Confucianismul îşi recâştiga întotdeauna echilibrul, asemeni unei plute care putea naviga la fel de bine pe apa liniştită a unui izvor sau pe aceea a unui canal.

În orice caz, Judecătorul Fang fusese încolţit recent de îndoiala: viaţa sa avea vreun sens în contextul Republicii de Coastă, o naţiune aproape în întregime lipsită de virtute?

Aici se împotmolea. Problema nu era dacă Republica de Coastă era bine guvernată. Problema era negoţul cu copii.

— În urmă cu trei luni, spuse Judecătorul, ai sosit în Shanghai cu avionul şi, după o scurtă escală, ai pătruns în interior zburând peste Yangtze. Misiunea ta declarată era de a aduna material pentru un documentar mediagraphic cu privire la o nouă bandă criminală – aici Judecătorul îşi consultă notiţele – numită Pumnii Dreptei Armonii.

— Nu este o triadă[1] efemeră, spuse VulpedeFoc, zâmbind exuberant. Reprezintă sămânţa unei rebeliuni dinastice, omule.

— Am revăzut ştirea pe care ai transmis-o înapoi în lumea de afară despre acest subiect, spuse Judecătorul Fang, şi voi judeca singur aspectul. Perspectivele Pumnilor nu reprezintă subiectul acestui interogatoriu.

VulpedeFoc nu era de loc convins; îşi ridică fruntea şi deschise gura pentru a-i explica Judecătorului cât de tare se înşeală, apoi se gândi mai bine, clătină capul cu regret şi rămase tăcut.

— Acum două zile, continuă Judecătorul Fang, ai revenit în Shanghai într-un vas supraîncărcat de pasageri, majoritatea lor fiind ţărani care fugeau de foamete şi luptele interne. Judecătorul citea acum dintr-un document al Căpităniei din Shanghai care detalia inspecţia făcută vasului cu pricina. Am observat că unii dintre pasageri erau femei care aveau cu ele copii de sex feminin, sub vârsta de trei luni. Vasul a fost percheziţionat pentru contrabandă şi admis în port. Judecătorul Fang nu avea nevoie să precizeze că asta nu însemna de fapt nimic; inspectori de acest fel erau vestiţi pentru lipsa simţului de observaţie, mai cu seamă în prezenţa unor portofele pline cu bani, cartuşe de ţigări sau a unor pasageri tineri, deosebit de

[1] Triadă – denumire folosită pentru societăţile secrete chinezeşti

amabili din punct de vedere fizic. Dar cu cât era mai coruptă o societate, cu atât erau mai apte oficialităţile sale să compună astfel de documente interne patetice, de genul celui în cauză, ca şi când ar fi fost vorba despre vreo scriere sfântă, iar Judecătorul Fang nu făcea excepţie de la această regulă când ea servea unui scop înalt. Toţi pasagerii, inclusiv copii, au fost înregistraţi în mod normal, cu ajutorul tiparelor retinelor, amprentelor, etc. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar stimaţii mei colegi de la Căpitănie nu au examinat aceste fişe cu destulă atenţie, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi putut observa uriaşele discrepanţe dintre caracteristicile biologice ale tinerelor femei şi cele ale pretinselor fiice, care sugerează că nici una dintre ele nu erau înrudite cu celelalte. Dar poate că alte probleme mai presante i-au împiedicat să observe aceste aspecte. Judecătorul Fang lăsă acuzaţia nerostită în aer: autorităţile din Shanghai nu erau imune la influenţa CryptNet. VulpedeFoc încerca vizibil să pară neştiutor.

— O zi mai târziu, în timpul unei investigaţii de rutină a activităţilor crimei organizate din Teritoriile Concesionate, am amplasat un dispozitiv de supraveghere într-un pretins apartament vacant dar care era folosit pentru activităţi ilegale, şi am fost uimiţi să auzim plânsetele unor copii mici. Ofiţerii au efectuat imediat un raid la locul respectiv şi au descoperit douăzeci şi patru de copii de sex feminin, aparţinând grupului rasial Han, îngrijiţi de opt tinere ţărănci, recent sosite de la sate. La interogatoriu, femeile au afirmat că fuseseră recrutate pentru această slujbă de un gentleman Han a cărei identitate nu a fost încă stabilită şi care nu a fost găsit. Copiii au fost examinaţi. Cinci dintre ei se aflaseră pe barca dumitale, VulpedeFoc – caracteristicile biologice se potrivesc perfect.

— Dacă a existat o operaţiune de contrabandă cu copii asociată vasului respectiv, spuse prizonierul, eu nu am nici un amestec.

— I-am interogat pe proprietarul bărcii, care este şi căpitanul ei, continuă Judecătorul. El a mărturisit că acea călătorie a fost plătită de la început până la sfârşit de dumneata.

— Trebuia să ajung cumva înapoi la Shanghai, aşa că am angajat barca. Femeile doreau şi ele să ajungă la Shanghai iar eu am fost amabil şi le-am lăsat să vină cu noi.

— Domnule VulpedeFoc, înainte să începem să te torturăm, haide să-ţi explic părerea mea, spuse Judecătorul Fang, apropiindu-se de prizonier pentru a-l privi în ochi. Am examinat aceşti copii îndeaproape. Se pare că sunt foarte bine îngrijiţi; nu au fost descoperite semne de malnutriţie sau de abuz. Atunci care să fie motivul pentru care sunt atât de interesat de acest caz? Răspunsul nu are, de fapt, nimic de-a face cu îndatoririle mele ca magistrat districtual. Nici măcar cu filosofia confucianistă. Este o chestie rasială, domnule VulpedeFoc. Faptul că un european face contrabandă cu copii Han prin Teritoriile Concesionate – şi de acolo, presupun, afară, în lumea largă – iscă emoţii profunde, ba aş spune chiar primare, în sufletul meu şi în cele ale altor chinezi.

În timpul Rebeliunii Boxerilor, se răspândise zvonul conform căruia orfelinatele conduse de misionari europeni erau de fapt abatoare unde doctorii rasei albe scoteau globii oculari ai copiilor Han pentru a produce medicamente destinate pieţei de consum europene. Faptul că numeroşi membri ai comunităţii Han au crezut aceste zvonuri este atestat de violenţa la care au fost supuşi europenii în timpul acelei revolte. Dar mai reflectă şi o regretabilă predispoziţie spre ura şi teama rasială care zace latentă în piepturile tuturor oamenilor din toate triburile.

Cu operaţiunea dumitale de contrabandă cu copii ai călcat în acel teritoriu, extrem de periculos. Poate că aceste fetiţe sunt destinate unor cămine confortabile şi iubitoare, în alte ginte decât cele Han. Asta ar fi cea mai avantajoasă presupunere pentru dumneata, căci vei fi pedepsit, dar vei trăi. Dar din câte ştiu, ei sunt folosiţi pentru transplanturi de organe, cu alte cu-vinte, zvonurile nefondate care au instigat ţăranii să distrugă orfelinatele în timpul Rebeliunii Boxerilor se pot dovedi, în cazul dumitale, adevărate. Ajută ceea ce am spus până acum la clarificarea motivelor micii întâlniri de astă seară?

La începutul expunerii, VulpedeFoc avusese întipărită pe chip expresia lui obişnuită – o enervantă jumătate de zâmbet arogant, pe care Judecătorul Fang o considera mai degrabă o postură de amuzament detaşat. De îndată ce Judecătorul pomenise de globii oculari, prizonierul îşi desprinsese privirea din cea a Judecătorului şi devenise mai gânditor până când, la sfârşit, ajunsese să clatine capul aprobator.

Pentru un minut continuă cu acest gest, fixând podeaua. Apoi se însenină şi ridică privirea spre Judecător.

— Înainte de a vă da un răspuns, torturaţi-mă.

Judecătorul Fang făcu un efort de voinţă ca să rămână impasibil. VulpedeFoc îşi întoarse capul până când o văzu pe Domnişoara Pao.

— Haide, spuse prizonierul încurajator, zdruncinaţi-mă.

Judecătorul Fang ridică din umeri şi făcu un semn cu capul spre Domnişoara Pao, care îşi ridică pensula desenând câteva caractere pe hârtia mediatronică întinsă pe masă, în faţa ei. Când se apropie de sfârşitul operaţiunii, încetini şi ridică privirea spre Judecător, apoi, în timp ce trasa ultima linie, spre VulpedeFoc.

În acest punct, VulpedeFoc ar fi trebuit să izbucnească în răcnete din toţi rărunchii, împotrivindu-se legăturilor, încercând să se elibereze, apoi să intre în stare de şoc (dacă avea o constituţie slabă) sau să implore milă (dacă avea una puternică). În loc de asta, el închise ochii, ca şi când s-ar fi gândit intens la ceva, îşi încorda pentru câteva momente toţi muşchii din corp, apoi se relaxa treptat, respirând profund şi rar. Deschise ochii şi îl privi pe Judecătorul Fang.

— Cum vi se pare? întrebă prizonierul. Mai doriţi o demonstraţie?

— Cred că am înţeles ideea, răspunse Judecătorul Fang. Presupun că anihilarea efectelor se datorează unuia dintre nivelele înalte ale CryptNet. Nanositurile implantate în creierul dumitale îşi mediază interschimbările cu sistemul nervos periferic. Tot ce se poate să posezi un sistem telaestestetic avansat, instalat permanent. Un sistem capabil să-ţi păcălească nervii, determinându-i să creadă că sunt altceva, poate şi să să-i determine să creadă că nu simt durerea.

— Ce a fost instalat poate fi demontat, observă Domnişoara Pao.

— Nu va fi necesar, spuse Judecătorul Fang, înclinând capul spre Chang. Acesta făcu un pas spre prizonier, trăgând din teacă o sabie scurtă. Vom începe cu degetele şi vom continua.

— Uiţi ceva. Am fost deja de acord să dau un răspuns.

— Aici sunt, spuse Judecătorul. Nu aud nici un răspuns. Există vreun motiv pentru ca el să întârzie?

— Copiii nu sunt traficaţi nicăieri, spuse VulpedeFoc. Rămân chiar aici. Scopul operaţiunii este de a le salva viaţa.

— Şi ce anume le-o primejduieşte?

— Propriii lor părinţi, răspunse prizonierul. În interior, lucrurile stau prost, Onorată Instanţă. Reţeaua de apă a dispărut. Practica infanticidului este mai înfloritoare ca oricând.

— Următorul dumitale scop în viaţă va fi demonstrarea acestor lucruri pentru propria mea satisfacţie, spuse Judecătorul Fang.

Uşa se deschise. Unul dintre ofiţerii judecătorului intră în încăpere şi se înclină adânc, scuzându-se pentru această întrerupere, apoi înainta şi îi înmână stăpânului său un sul. Judecătorul Fang examina sigiliul: purta pecetea lui Dr. X.

Merse la el în birou şi îl desfăcu pe masă. Era o scrisoare adevărată, scrisă cu cerneală adevărată pe hârtie de orez, nu un mesaj mediatronic.

Înainte chiar de a citi documentul, Judecătorul Fang fu încredinţat că îl poate duce unui anticar de pe Strada Nanking unde să obţină în schimbul lui salariul pe un an. Dr. X, presupunând că el fusese cel care pictase caracterele, era cel mai impresionant caligraf pe care Judecătorul Fang îl văzuse vreodată. Mâna sa trăda o temeinică învăţătură confucianistă – multe zeci de ani, mai mult studiu decât ar fi putut vreodată spera Judecătorul însuşi – dar pe aceste baze, Doctorul îşi dezvoltase un stil distinct, extrem de expresiv. Era mâna unui bătrân care înţelegea, înainte de toate, importanţa aspectului şi care, o dată stabilit acest aspect, transmitea majoritatea mesajului cu ajutorul nuanţelor. Dincolo de asta, structura inscripţiei era perfect dreaptă, un echilibru perfect între caractere mari şi cele mici, notate pe aproximativ o pagină, ca şi când ar fi reprezentat o invitaţie la analiză, adresată viitorilor studenţi.

Judecătorul Fang ştia că Dr. X controlează o legiune de criminali de la mici delicvenţi la lorzii crimei internaţionale; că avea în buzunar jumătate din oficialităţile Republicii de Coastă; că în limitele graniţelor Regatului Celest el era o figură de considerabilă importanţă, probabil Mandarin albastru de gradul trei sau patru; că legăturile afacerilor sale se întindeau pe aproape toate continentele şi conduceau aproape toate gintele din lume şi că acumulase o avere imensă. Toate aceste lucruri păleau în

faţa puterii reprezentate de acest sul. *Pot ridica o pensulă, oricând,* spunea Dr. X, *şi pot să creez o operă de artă ce ar putea sta pe perete alături de cele mai fine caligrafii ale Dinastiei Ming.*

Mesajul lui Dr. X făcea apel la moştenirea cea mai respectată de Judecătorul Fang. Era ca şi când ar fi primit o scrisoare de la Maestrul însuşi. Doctorul îl considera pe Judecător egalul său. Şi cu toate că Dr. X aparţinea de facto altei ginte – Regatului Celest – şi că aici, în Republica de Coastă, nu era decât un criminal, Judecătorul Fang nu putea ignora un mesaj, scris în acest fel, fără a abdica de la tot ce respecta mai mult – acele principii pe care îşi reconstruise viaţa după ce cariera sa de huligan din Manhattanul de Jos ajunsese într-o fundătură. Era asemeni unei convocări trimise peste secole de strămoşii săi.

Continuă să admire caligrafia preţ de câteva momente. Apoi înfăşură sulul la loc cu mare grijă, îl închise într-un sertar şi reveni în camera de interogatorii.

— Am primit o invitaţie din partea lui Dr. X să iau masa la el pe corabie, spuse. Duceţi prizonierul înapoi în celulă. Am terminat pentru astăzi.

O scenă domestică; Nell vizitează o cameră dejoacă; Comportamentul necuviincios al celorlalţi copii; Abecedarul manifestă noi capacităţi; Dinozaurul spune o poveste

Dimineaţă, Mama îşi va pune uniforma de servitoare şi va pleca la muncă, Tad se va trezi mai târziu şi va pune stăpânire pe canapeaua din faţa uriaşului mediatron din sufragerie. Harv se va furişa prin marginile apartamentului, căutând ceva pentru micul dejun, şi îi va aduce şi lui Nell. Apoi, ca de obicei, Harv va

ieşi şi nu se va întoarce decât după ce Tad va pleca, în general după-amiaza târziu, să se dezmorţească cu nişte prieteni. Mama se va întoarce acasă aducând o punguţă de plastic cu salată luată de la muncă şi un injector micuţ; după ce va alege salata îşi va pune pentru un moment injectorul pe braţ şi după aceea va petrece restul serii privind pasive vechi pe mediatron. Harv va veni şi va pleca însoţit de câţiva dintre prietenii lui. De obicei, el nu era acolo când Nell se hotăra să se culce, dar era acolo când ea se trezea. Tad putea veni acasă la orice oră din noapte şi se înfuria dacă n-o găsea trează pe Mama.

Într-o sâmbătă, Mama şi Tad erau amândoi acasă în acelaşi timp; stăteau pe canapea ţinându-se în braţe, iar Tad se juca un joc prostesc cu Mama, care o făcea să ţipe şi să geamă. Nell o tot ruga pe Mama să-i citească o poveste din cartea fermecată, iar Tad o tot gonea, ameninţând-o că o s-o biciuiască; într-un sfârşit, mama spusese:

— Pleacă naibii de pe capul meu, Nell! şi o îmbrâncise afară pe uşă, spunându-i să se ducă să stea vreo două ore în camera de joacă.

Nell se rătăci pe coridoare şi începu să plângă, dar cartea ei îi spuse o poveste despre Prinţesa Nell care se pierduse pe holurile Castelului întunecat şi cum îşi găsise ea drumul folosindu-şi inteligenţa, iar asta o făcu pe Nell să se simtă în siguranţă – se gândea că nu se putea rătăci niciodată cu adevărat dacă avea cartea cu ea. Într-un sfârşit, Nell găsi camera de joacă. Se afla la primul etaj al clădirii. Ca de obicei, acolo erau mulţi copii şi nici un părinte. Într-o parte a încăperii exista un spaţiu special unde copiii mici puteau sta în ţarcuri şi se puteau târî pe podea. Acolo erau câteva mămici dar ele îi spuseseră că ea este prea mare ca să se joace în acel spaţiu. Nell se întoarse în marea cameră de joacă, plină de copii mult mai mari decât Nell.

Ea îi cunoştea pe aceşti copii; ştiau să împingă, să lovească şi să zgârie. Merse într-un colţ al camerei şi se aşeză cu cartea fermecată în poală, aşteptând ca unul dintre copii să elibereze un leagăn. Când acest lucru se întâmplă în sfârşit, Nell puse cartea în colţ, se sui în leagăn şi încercă să-şi facă vânt cu picioarele cum făceau copiii mai mari, dar fără să reuşească. Apoi veni un copil mai mare şi îi spuse că nu are voie să folosească leagănul pentru că era prea mică. Pentru că Nell nu

coborî imediat, copilul o împinse. Nell căzu pe nisip, zgâriindu-şi palmele şi genunchii şi fugi înapoi spre colţ, plângând.

Dar alţi câţiva copii descoperiseră cartea ei fermecată şi începuseră să o lovească, făcând-o să alunece de colo colo pe podea ca un puc de hochei. Nell se repezi spre ei, încercând să ridice cartea de pe jos, însă aceasta aluneca prea repede. Doi puşti începură să o trimită de la unul la altul aruncând-o într-un sfârşit prin aer. Nell alergă înainte şi înapoi, încercând să prindă cartea. Curând, erau patru copii care aruncau obiectul de la unul la altul şi alţi şase care priveau de pe margine, râzând de Nell. Nell nu vedea prea bine, pentru că ochii îi erau plini de lacrimi, nasul îi curgea şi, din cauza efortului, respiraţia i se transformase într-un şuierat.

Apoi, unul dintre copii ţipă şi scăpă cartea. Rapid, un altul se repezi să o apuce, dar ţipă şi el. Apoi un al treilea. Brusc, toţi copii tăcură înfricoşaţi. Nell îşi şterse lacrimile, repezindu-se iarăşi spre carte, iar de data asta copii n-o mai aruncară departe de ea; Nell o ridică şi o strânse la piept. Copiii care îi luaseră cartea erau şi ei în aceeaşi poziţie, cu braţele la piept, cu mâinile chircite, sărind şi strigând după mămicile lor.

Nell se aşeză într-un colţ, deschise cartea şi începu să citească. Cunoştea unele cuvinte, nu pe toate, dar atunci când obosea cartea o ajuta să le pronunţe sau chiar îi citea întreaga poveste sau i-o spunea prin imagini care se mişcau asemeni unui film.

După ce toţi trolii au fost goniţi, curtea castelului nu era o privelişte frumoasă. Era neîngrijită şi plină de buruieni. Harv fusese nevoit să taie toţi copacii, iar în timpul marii bătălii purtată de Dinozaur împotriva trolilor, multe dintre plantele rămase fuseseră distruse.

Dinozaurul o privea în lumina lunii.

— Locul ăsta îmi reaminteşte de Dispariţie, când noi eram nevoiţi să hoinărim zile întregi doar ca să găsim ceva de mâncare, spuse el.

POVESTEA DINOZAURULUI

Eram patru care călătoream printr-un peisaj destul de asemănător cu acesta, doar că, în loc să fi fost tăiaţi, toţi copacii arseseră. Anumite părţi ale planetei deveniseră întunecate şi reci după ciocnirea cu cometa, aşa că multe plante şi copaci

muriseră; după ce au murit s-au uscat şi a fost doar o problemă de timp până ce un fulger a provocat un incendiu uriaş. Noi patru călătoream prin acest mare ţinut ars de foc, în căutare de mâncare, şi poţi să-ţi dai seama că ne era foarte foame. Nu întreba de ce; pe atunci, dacă lucrurile mergeau prost acolo unde te aflai, plecai pur şi simplu şi mergeai până ce lucrurile deveneau mai bune.

Lângă mine se afla Utahraptor, care era mai scund ca mine, dar foarte rapid, cu gheare mari şi curbate la picioare; cu o singură lovitură putea despica un alt dinozaur ca pe un fruct. Pe urmă era Ankylosaurus, un mâncător de plante, încet dar periculos; era protejat peste tot de o carapace osoasă ca aceea a unei ţestoase şi care avea în capătul cozii o bucată mare de os cu care ar fi putut zdrobi capul unui dinozaur mâncător de carne care s-ar fi apropiat prea mult. În sfârşit, mai era Pteranodon, care putea să zboare. Cu toţii călătoream într-un grup. Ca să fiu foarte exact, banda noastră fusese formată din câteva sute de dinozauri, majoritatea ornitorinci mâncători de iarbă, dar Utahraptor şi cu mine fuseserăm nevoiţi să-i sacrificăm pe mulţi dintre ei, doar câţiva pe zi, aşa că la început nu observaseră, pentru că nu erau foarte inteligenţi.

Într-un sfârşit, numărul lor se redusese la unu, un tip prăpădit şi schilod pe nume Everett, pe care am încercat să-l cruţăm cât de mult am putut. În timpul acestor ultime zile, Everett îşi căuta tot timpul tovarăşii în jur. Ca toţi mâncătorii de plante, avea ochii dispuşi pe părţile capului şi reuşea să vadă în aproape toate direcţiile. Everett părea a crede că dacă îşi întoarce capul în direcţia potrivită va vedea un cârd de ornitorinci sănătoşi, dar până la urmă cred că Everett şi-a dat seama de situaţie; l-am văzut clipind surprins o dată, ca şi când mintea i s-ar fi luminat, iar restul zilei a rămas tăcut, ca şi când micul său creier ar fi fost ocupat, cântărind implicaţiile. După asta, în timp ce ne continuam drumul prin ţara incendiată unde Everett nu avea nimic de mâncare, el a devenit din ce în ce mai apatic până când Utahraptor şi-a pierdut răbdarea, a întins o labă şi măruntaiele lui Everett zăceau pe pământ ca un morman de carne. Nu rămăsese altceva de făcut decât să-l mâncăm.

Cea mai mare parte mi-a revenit, ca de obicei, mie, deşi Utahraptor se tot repezea printre gleznele mele înhăţând bucăţile cele mai frumoase şi Pteranodon plana din când în când

furând câte o bucată de intestin. Ankylosaurus stătea deoparte şi privea. Multă vreme îl luaserăm drept idiot, pentru că stătuse la fel de impasibil, privindu-ne cum sfâşiam ornitorincii, rumegând ca un prost sprijinit în coadă, fără a spune prea multe. Acum, dacă mă gândesc bine, poate că era doar un taciturn. Probabil că îşi dăduse seama că ne-ar fi plăcut tare mult să-l mâncăm şi pe el, dacă am fi reuşit să descoperim un punct slab în carapacea lui.

Măcar dacă am fi găsit! Multe zile după ce Everett se transformase în oase şi ciolane, Utahraptor, Pteranodon şi cu mine ne-am târât prin ţinutul mort, cu ochii la Ankylosaurus, înghiţind în sec la gândul muşchilor fragezi care trebuiau să se ascundă sub acea armură de solzi. Şi lui cred că îi era foame, şi nu încape îndoială că muşchii îi deveneau mai slabi şi mai aţoşi pe zi ce trecea. Uneori, descopeream mlădiţele firave şi verzi ale unor plante necunoscute şi îl încurajam pe Ankylosaurus să se oprească şi să mănânce după pofta inimii.

— Zău! Nu ne deranjează să te aşteptăm!

El ne fixa întotdeauna cu ochii săi mici dispuşi lateral, privindu-ne neîncrezător.

— Cum a fost cina, Anky? întrebam noi.

— Cu gust de iridiu, ca de obicei, bombănea el, şi iar mergeam ceva vreme fără a scoate o vorbă.

Într-o zi am ajuns la marginea mării. Apa sărată stropea o plajă neînsufleţită, presărată cu oasele creaturilor mării, de la mici trilobiţi[1] până la plesiozauri. În spatele nostru era deşertul pe care tocmai îl străbătusem. Spre sud era un şir de munţi de netrecut, chiar dacă jumătate dintre ei nu ar fi fost vulcani activi. La nord de noi se vedea zăpada de pe vârful dealurilor şi ştiam cu toţii ce însemna asta: a merge în acea direcţie ar fi însemnat să murim îngheţaţi.

Aşa că ne împotmoliserăm aici, toţi patru, şi cu toate că nu aveam mediatroane şi aerostate în acele zile, ştiam destul de bine cum stăteau lucrurile: noi eram ultimii patru dinozauri de pe pământ. Foarte curând vor rămâne doar trei, apoi doi, unul şi pe urmă nici unul, iar singura întrebare care rămânea de pus era în ce ordine vom dispărea. Ai putea crede că asta era un lucru îngrozitor şi depresiv, dar de fapt nu era chiar atât de rău; fiind dinozauri, nu petreceam prea multă vreme cântărind lucrurile,

[1] Trilobiţi – artropode fosile din Paleozoic

dacă înţelegi ce vreau să spun, şi într-un fel era chiar distractiv să aşteptăm ca să vedem ce se va petrece. Presupunerea tuturor cred că începea cu Ankylosaurus, însă eu şi Utahraptor ne-am fi omorât unul pe celălalt într-o clipă.

Aşa că stăteam cu faţa unul spre celălalt, eu, Ankylosaurus şi Utahraptor făcând un triunghi şi Pteranodon plutind deasupra noastră.

După ce am stat aşa câteva ore bune, am observat cu coada ochiului că bancurile din nord şi sud par să se mişte ca şi când ar fi fost însufleţite.

Pe neaşteptate, se auzi un zgomot puternic peste tot în jurul nostru şi nu m-am putut abţine să nu ridic ochii, fără însă a renunţa la atenţia acordată lui Utahraptor. Lumea fusese un loc atât de tăcut şi de mort atâta timp, încât sesizam orice mişcare sau sunet, iar acum se părea că aerul şi pământul reveniseră la viaţă încă o dată, ca în zilele bune de dinainte de cometă.

Zgomotul din aer era făcut de un imens cârd de mici Pteranodoni, cu toate că, în loc de pielea netedă de reptile, aripile lor erau acoperite cu solzi supradimensionau şi aveau pliscuri osoase în loc de o gură normală. Aceste chestii mizerabile – aceste firimituri aeropurtate – colcăiau în jurul lui Pteranodon, intrându-i în ochi, ciupindu-l de aripi, iar el abia dacă mai putea zbura.

După cum am mai spus, eram cu un ochi la Utahraptor, ca întotdeauna, şi, spre surprinderea mea, el s-a întors brusc şi a rupt-o la fugă spre nord, cu o energie ce putea fi explicată doar prin apariţia hranei. Eu l-am urmat, normal, dar m-am oprit rapid. Ceva nu era în regulă. Pământul din nord era acoperit cu un covor mişcător ce se foia lângă picioarele lui Utahraptor. Concentrându-mi privirea, care nu este foarte bună, am văzut că de fapt covorul acesta era alcătuit din mii de dinozauri subţirei ale căror solzi crescuseră foarte lungi şi subţiri – pe scurt, erau nişte dinozauri îmblăniţi. În ultimele câteva milioane de ani văd aceste patrupede mişcându-se pe sub buşteni şi stânci şi le-am considerat întotdeauna o mutaţie concepută greşit. Dar pe neaşteptate se iviseră mii de astfel de fiinţe în acea vreme în care nu mai eram decât patru dinozauri pe lume. Şi păreau a lucra împreună. Erau atât de subţiri, încât Utahraptor nu reuşea să-i apuce cu gura şi ori de câte ori el se oprea din mişcare, chestiile acelea i se căţărau pe picioare şi pe

coadă şi îl muşcau. Nişte adevărate scorpii. Eram atât de confuz încât m-am oprit.

Asta s-a dovedit o greşeală pentru că, foarte curând am simţit în picioare şi în coadă milioane de înţepături. Întorcându-mă am văzut că panta dinspre sud era acoperită cu furnici, milioane, şi se părea că erau hotărâte să mă devoreze. Între timp, Ankylosaurus îşi rotea coada puternică, dar fără efect pentru că furnicile îl năpădiseră.

Nu după multă vreme, scorpiile, furnicile şi păsările se înfruntară unele cu celelalte până când, la un moment dat, încheiară un armistiţiu. Regele Păsărilor, Regele Scorpiilor şi Regina Furnicilor se adunară în vârful unei stânci ca să discute. Pe noi, dinozaurii, ne lăsaseră deocamdată în pace, pentru că oricum eram prinşi în capcană.

Situaţia mi se părea nedreaptă, aşa că m-am apropiat de locul unde flecăreau aceşti micro-monarhi vrednici de dispreţ şi le-am spus:

— Voi! Nu aveţi de gând să-l invitaţi şi pe Regele Reptilelor?

Ei mă priviră de parcă aş fi fost nebun.

— Reptilele sunt demodate, a zis Regele Scorpiilor.

— Reptilele sunt doar păsări întârziate, zise Regele Păsărilor, aşa că eu sunt Regele vostru, mulţumesc frumos.

— Voi sunteţi zero, spuse Regina Furnicilor. În matematica furnicilor există numai două numere: zero, care înseamnă oricât mai puţin de un milion şi ceva. Nu poţi coopera, deci, chiar dacă ai fi Rege, titlul tău ar fi lipsit de importanţă.

— Pe lângă asta, adăugă Regele Scorpiilor, scopul acestei adunări este de a decide ce dinozaur va mânca fiecare regat şi nu credem că Regele Dinozaurilor, chiar dacă ar exista aşa ceva, ar fi capabil să participe constructiv. Mamiferele vorbesc întotdeauna în felul ăsta ca să se laude cu creierul lor cel mare – care este de fapt tot cât al nostru, dar are în vârf o grămadă de lucruri suplimentare, inutile – inutile, dar teribil de gustoase.

— Dar sunt trei regate şi patru dinozauri, am subliniat eu. Bineînţeles că în aritmetică asta nu era adevărat, aşa că Regina Furnicilor s-a pus pe vociferat, într-un sfârşit, am fost nevoit să merg printre furnici şi să zdrobesc cu coada câteva milioane dintre ele; era singura cale să fiu luat în serios.

— Dar cu siguranţă că trei dinozauri ar fi destul ca să aveţi cu toţii parte de o masă copioasă, am spus. Vă sugerez ca păsările să-l ciugulească pe Pteradonon, scorpiile să-l sfâşie pe Utahraptor, iar furnicile să se înfrupte din Ankylosaurus.

Cei trei monarhi păreau a cântări această sugestie când Utahraptor se apropie în grabă.

— Scuzaţi-mă, înălţimile Voastre, dar cine l-a desemnat pe ăsta rege? Şi eu sunt la fel de bun ca el. Curând sosiră lângă noi şi Pteradanon şi Ankylosaurus, spunând la fel.

Regele Scorpiilor, Regele Păsărilor şi Regina Furnicilor ne-au ordonat să facem linişte, apoi discutară între ei câteva minute. Într-un sfârşit, Regele Scorpiilor făcu un pas înainte.

— Am luat o hotărâre, spuse el. Trei dinozauri vor fi mâncaţi şi unul, Regele Reptilelor, va fi cruţat; nu rămâne decât ca voi să demonstraţi că sunteţi superiori celorlalţi trei şi că meritaţi să purtaţi coroana.

— Foarte bine! am spus eu, întorcându-mă spre Utahraptor, care începu să se dea înapoi, agitându-şi ghearele uriaşe în aer. Dacă reuşeam să-l dobor pe Utahraptor printr-un atac frontal, Pteradonon se va repezi să fure din festin şi l-aş fi putut prinde şi pe el; întremat din carnea lor aş fi avut destulă putere să-l înving şi pe Ankylosaurus.

— Nu, nu, nu! răcni Regele Scorpiilor. Exact la asta mă refeream când spuneam că reptilele sunt demodate. Nu mai e vorba despre care e mai mare şi mai tare.

— Este vorba despre cooperare, organizare, ordine, spuse Regina Furnicilor.

— Despre creier, adăugă Regele Scorpiilor.

— Este despre frumuseţe, glorie şi sclipiri uluitoare de inteligenţă! spuse şi Regele Păsărilor.

Aceasta iscă o altă discuţie aprinsă între Regi şi Regină. Toţi erau iuţi la mânie şi probabil că am fi avut probleme serioase dacă nu venea fluxul, aducând la mal câteva carcase de balene şi de elemosauri. După cum îţi poţi închipui, ne-am repezit la aceste daruri, iar, în timp ce mâncam, am reuşit şi să înghit nenumărate păsări, scorpii şi furnici, aşa că aveam parte de un festin adevărat.

După ce toată lumea şi-a umplut burţile şi ne-am mai calmat, Regii şi Regina şi-au reluat discuţia. Într-un final, Regele

Scorpiilor, care părea desemnat purtătorul de cuvânt, ne anunţă:

— Nu reuşim să cădem de acord despre care dintre voi ar trebui să fie regele Reptilelor, aşa că fiecare dintre naţiunile noastre, Păsări, Mamifere şi Furnici, vă vom pune la încercare pe fiecare iar când ne vom aduna iarăşi vom supune la vot. Dacă votul va fi egal, vă vom mânca pe toţi patru şi se va sfârşi cu Regatul Reptilelor.

S-a tras la sorţi, iar eu am fost ales să merg printre furnici pentru prima rundă. Am urmat-o pe Regină în mijlocul armatei sale, păşind încet până când Regina spuse:

— Păşeşte bine! Timpul înseamnă mâncare! Nu te îngrijora de furnicile de sub tălpile tale – nu poţi omorî mai mult de zero!
Aşa că de atunci am mers normal, cu toate că ghearele mi se încleiaseră de la furnicile zdrobite.

Am călătorit spre sud o zi sau două, apoi ne-am oprit la un pârâu.

— La sud de aici se întinde teritoriul Regelui Gândacilor. Prima ta încercare este de a-mi aduce capul lui.

Privind peste râu, vedeam că întreg ţinutul colcăia de un număr infinit de gândaci, mai mulţi decât aş fi reuşit vreodată să zdrobesc cu piciorul; şi chiar dacă aş fi reuşit să-i zdrobesc pe toţi, tot nu aş fi reuşit să ajung sub pământ acolo unde, fără îndoială, locuia Regele.

Am trecut peste râu şi am mers trei zile până când am traversat un alt râu şi am intrat în Regatul Albinelor. Locul era mai verde decât orice văzusem până atunci, cu multe flori de câmp, iar albinele se foiau peste tot, cărând nectarul înapoi la stupi, care erau mari cât nişte case.

Asta mi-a dat o idee. Am doborât câţiva copaci plini de miere, i-am târât înapoi în Regatul Gândacilor, i-am despicat şi am lăsat mierea lipicioasă să curgă spre ocean. Gândacii au urmat dârele până la marginea apei, unde au fost înghiţiţi de valuri. Trei zile am pândit plaja, privind cum numărul gândacilor scade, iar în a treia zi, Regele Gândacilor a plecat de pe tron ca să vadă unde dispăruse toată lumea. L-am legat cu o frunză şi l-am dus spre nord, peste râu, în Regatul Furnicilor, spre marea uimire a Reginei.

Apoi am fost dat în grija Regelui Păsărilor. El şi armata lui ciripitoare m-au condus sus, în munţi, deasupra zăpezii, şi eram

sigur că o să mor îngheţat. Dar pe măsură ce urcam, mă încălzeam tot mai tare, până când am înţeles că ne apropiam de un vulcan activ. Ne-am oprit, într-un sfârşit, la marginea unui râu de lavă roşie, incandescentă. În mijlocul râului se ridica o stâncă neagră, ca o insulă.

Regele Păsărilor şi-a smuls o pană de aur din coadă şi i-a dat-o unui supus care a zburat cu ea la stâncă unde a lăsat-o jos. Zburând înapoi, pasărea a fost aproape prăjită de căldura radiată de lavă – şi să nu crezi că nu-mi lăsa gura apă!

— Sarcina ta este să-mi aduci pana înapoi, spuse regele.

Acum, era o nedreptate evidentă, iar eu am protestat că păsările încearcă să-l favorizeze pe Pteradonon. Dar un argument de felul ăsta ar fi mers cu furnicile sau cu scorpiile; Regele Păsărilor nici n-a vrut să asculte. Pentru ele, virtutea însemna să fi asemeni lor, iar dreptatea nu intra în calcul.

Şi am stat eu pe marginea râului încins până când pielea mi s-a afumat, dar nu vedeam nici o cale să ajung la pană. Hotărâsem să renunţ. Mergeam şi pietrele mă tăiau la tălpi şi brusc am înţeles: piatra pe care stătusem tot timpul nu era altceva decât lavă răcită care se întărise.

Deasupra mea erau gheţarii şi zăpada, ca pereţii unui palat. M-am căţărat într-o crevasă şi am început să dau zăpada în jos cu coada până am iscat o avalanşă. Milioane de tone de zăpadă şi gheaţă au căzut în râul de lavă, ridicând nori de aburi. Trei zile şi trei nopţi nu mi-am zărit nici ghearele din cauza aburilor, dar în cea de-a treia zi atmosfera s-a limpezit şi am văzut un pod de lavă solidă ce ducea drept spre stânca neagră. Am zburdat înapoi (atât cât poate zburda un dinozaur), am înşfăcat pana şi m-am grăbit să ajung înapoi în zăpadă ca să-mi răcoresc picioarele. Pe urmă m-am dus la Regele Păsărilor, care a fost uimit.

După aceea am fost dat în grija mamiferelor, în majoritate scorpii. Ele m-au condus sus, spre dealuri, la gura unei peşteri.

— Sarcina ta, a spus Regele Scorpiilor, este să-l aştepţi aici pe Dojo şi să-l înfrângi într-o singură luptă. Apoi toate scorpiile au plecat şi m-au lăsat singur.

Am aşteptat în faţa peşterii trei zile şi trei nopţi, timp destul să inspectez locul. La început am fost sigur pe mine pentru că aceasta părea cea mai simplă sarcină dintre toate; deşi nu aveam nici cea mai vagă idee cine sau ce era Dojo,

eram sigur că nimeni pe lume nu era egal cu mine când era vorba despre luptă. Dar în prima zi, stând pe coadă şi aşteptându-l pe Dojo, am observat nişte obiecte mici licărind pe pământ; le-am examinat cu atenţie şi am realizat că sunt solzi. Ca să fiu sincer, erau solzi de dinozaur, ca cei ai lui Pteradonon, Ankylosaurus şi Utahraptor. Păreau smulse din corp în urma unui puternic impact.

În a doua zi, am dat târcoale prin împrejurimi şi am descoperit nişte imense tăieturi în trunchiurile copacilor care, fără îndoială, fuseseră făcute de Utahraptor şi lărgite de Dojo; alţi copaci fuseseră sfărmaţi în întregime de bila din capătul cozii lui Ankylozaurus, iar în pământ erau lungi zgârieturi de la ghearele lui Pteradonon care se împotrivise cu tărie sorţii. Atunci m-am îngrijorat. Era clar că toţi cei trei oponenţi ai mei se luptaseră cu Dojo şi pierduseră, deci, dacă pierdeam şi eu (ceea ce ar fi fost destul de neplăcut), aş fi fost egal cu ceilalţi; dar regulile competiţiei stabiliseră că dacă toţi cei patru dinozauri pierdeau, urmau să fie mâncaţi, iar Regatul Reptilelor ar fi dispărut. Am petrecut o noapte frământându-mă cine sau ce era Dojo.

Nici în a treia zi nu s-a petrecut nimic şi începusem să mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să intru în peşteră şi să-l caut pe Dojo. Până atunci, singura fiinţă vie pe care o văzusem fusese un şoarece negru care scotea capul din când în când printre stâncile de la intrarea în peşteră, căutând mâncare. Când am văzut iarăşi şoarecele l-am întrebat pe un ton coborât ca să nu-l sperii:

— Hei, şoarece! E ceva în peştera aia?

Şoarecele cel negru se ridică pe labele din spate în timp ce cu lăbuţele din faţă ţinea o afină.

— Nimic special, răspunse el, doar mica mea locuinţă. O vatră, nişte vase şi tingiri mititele, câteva ouă uscate, iar restul e plin de schelete.

— Schelete? m-am mirat eu. Ale altor şoareci?

— Sunt şi câteva schelete de şoareci, dar majoritatea sunt ale dinozaurilor de tot felul, mâncători de carne.

— Care au fost exterminaţi de impactul cu cometa, am presupus eu.

— O, scuzaţi-mă, domnule, dar cu respect trebuie să vă informez că morţile acelor dinozauri nu au nici o legătură cu cometa.

— Atunci, cum au murit?

— Îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar eu i-am omorât pe toţi în legitimă apărare.

— A, am spus, nu foarte încrezător, atunci tu trebuie să fii ...

— Şoarecele Dojo, răspunse el, în slujba dumneavoastră.

— Îmi pare teribil de rău că v-am deranjat, domnule, am spus folosind manierele mele cele mai bune, pentru că acest Dojo era neobişnuit de politicos, dar faima dumneavoastră de războinic s-a răspândit în lung şi-n lat, iar eu am venit aici umil ca să cer sfatul vostru despre cum să ajung un luptător la fel de bun; pentru că nu pot să nu observ că în mediul care a urmat cometei, lamele colţilor şi şase tone de muşchi pot fi, din unele puncte de vedere, depăşite.

Ce a urmat este mai degrabă o poveste lungă, pentru că Dojo a avut multe să mă înveţe şi mă învăţa încet. Cândva, Nell, te voi învăţa tot ce m-a învăţat pe mine Dojo; nu trebuie decât să mă întrebi. Însă în a treia zi a uceniciei mele, când încă mai aveam să învăţ umilinţa, bunele maniere şi cum să curăţ o peşteră, l-am întrebat pe Dojo dacă n-ar vrea să joace un joc de „X şi 0". Acesta era un sport obişnuit printre dinozauri, îl jucam zgâriind în noroi. (Mulţi paleontologi au fost uimiţi să descopere tabele de „X şi 0" în săpăturile preistorice şi au dat vina pe muncitorii angajaţi să-i ajute.)

În orice caz, i-am explicat regulile lui Dojo iar el a fost de acord să încerce. Am mers la cel mai apropiat loc unde era noroi şi acolo, în ochii a numeroase scorpii, am jucat un „X şi 0" cu Dojo şi am câştigat, cu toate că nu mai jucasem de multă vreme. Se terminase; îl învinsesem pe Dojo într-o singură înfruntare.

A doua zi dimineaţă m-am scuzat în faţa lui Dojo, am părăsit peştera şi m-am întors pe plajă unde ceilalţi trei dinozauri se adunaseră deja, arătând jalnic, aşa cum îţi poţi imagina. Regele Scorpiilor, Regele Păsărilor şi Regina Furnicilor ne-au înconjurat cu cele trei armate şi m-au încoronat pe mine ca Rege al Reptilelor, sau Tyrannosaurus Rex. Apoi i-au mâncat pe ceilalţi trei dinozauri, după cum fusese înţelegerea, în afară

de mine, singurele reptile rămase erau câţiva şerpi, şopârle şi broaşte ţestoase, care au rămas ascultătorii mei supuşi.

Aş fi putut trăi o viaţă luxoasă ca Rege, dar acum Dojo mă învăţase umilinţa, iar eu m-am întors imediat la peştera lui şi am petrecut următoarele câteva milioane de ani studiindu-i învăţăturile. Nu e nevoie decât să-mi ceri, Nell, şi eu îţi voi transmite aceste cunoştinţe.

Judecătorul Fang merge într-o croazieră pentru o cină cu Mandarinul; ei vizitează un vas misterios; o descoperire uimitoare; declanşarea unei capcane

Barca lui Dr. X nu era doar o barcă tradiţională destinată călătoriilor de plăcere, potrivită pentru canalele şi lacurile puţin adânci ale deltei umede a fluviului Yangtze; era un iaht pentru ocean, construit după modelul celor occidentale. Judecând după delicatesele care începuseră să apară pe punte la scurt timp după ce Judecătorul Fang sosise la bord, vesela bucătăriei de vapor fusese îmbunătăţită cu toate accesoriile unei bucătării chinezeşti profesionale: tigăi de dimensiunile unor umbrele, arzătoare de gaz asemeni unor turbojeturi şi o magazie uriaşă pentru nenumărate feluri de ciuperci şi cuiburi de păsări, rechini, picioare de găină, pui de şobolani, măruntaie ale unor specii rare sau obişnuite. Porţiile erau mici, multe şi servite cu o precizie uimitoare, într-o etalare de porţelanuri ce ar fi putut umple câteva dintre camerele Muzeului Victoria şi Albert, aduse cu o precizie chirurgicală de echipa de ospătari.

Judecătorul Fang era nevoit să mănânce în acest fel doar atunci când cineva cu adevărat important încerca să-l mituiască şi, cu toate că nu permisese niciodată cu bună ştiinţă ca deciziile sale judecătoreşti să fie influenţate, îi plăcea să mănânce.

Începuseră cu ceai şi câteva plimbări pe puntea iahtului, în timp ce acesta plutea spre Huang Pu, cu vechile clădiri europene ale Bundului în partea stângă, strălucind de la valul de lumină colorată ce iradia din exploatarea Pudongului, înălţată abrupt din malul drept La un moment dat, Dr. X se scuză şi dispăru câteva minute sub punte. Judecătorul Fang merse cu paşi mari direct spre prora vasului, se opri în unghiul format de balustrade şi lăsă vântul să-i fluture barba, bucurându-se de privelişte. Cele mai înalte clădiri ale Pudongului erau susţinute

de aerostate imense – elipse vidate atârnând la sute de metri deasupra nivelului străzii, mult mai mari decât însăşi clădirile pe care le susţineau şi, de obicei, acoperite de lumini. Unele dintre acestea se extindeau chiar şi deasupra râului. Judecătorul Fang îşi sprijini coatele, cu grijă, de balustradă ca să-şi menţină echilibrul, apoi îşi dădu capul pe spate pentru a privi direct spre partea de dedesubt a unui aerostat ce pulsa suprasaturat de lumini colorate. Licărirea constantă îl ameţi, aşa că îşi coborî rapid privirea. Ceva izbi cu un sunet surd carena corăbiei şi el observă în apă un corp uman înfăşurat într-o cârpă albă, plutind la câţiva metri de suprafaţă, strălucind vag în lumina clădirii de deasupra.

Între timp, iahtul intrase în estuarul Yangtze, la doar câţiva kilometri de Marea Chinezească de Sud. O zonă largă, mult mai colorată şi agitată. Judecătorul Fang şi Dr. X reveniră pentru cină într-o cabină de sub punte, cu ferestre panoramice ce reflectau mai ales lumina lumânărilor şi a lampioanelor din jurul mesei. Nu mult după ce ei se aşezaseră, iahtul îşi mări viteza, năpustindu-se mai întâi înainte, iar apoi sărind din apă înainte de a-şi relua mişcarea liniştită. Judecătorul Fang realiză că iahtul era de fapt un hidrostat[1] ce plutise pe carenă în timp ce ei se bucuraseră de priveliştea oraşului, dar care acum ieşise din apă.

Până atunci conversaţia fusese aproape în întregime un schimb de replici politicoase şi formale. Asta îi condusese într-un sfârşit spre discutarea filosofiei confucianiste şi a culturii tradiţionale, subiecte care, evident, îi interesau pe amândoi. Judecătorul Fang îl complimentase pe Doctor pentru sublima sa caligrafie şi o vreme vorbiseră despre artă. Apoi, returnând obligatoriu complimentul, Dr. X îi spusese Judecătorului cât de minunat îşi îndeplinea îndatoririle de magistrat, cu atât mai mult cu cât era nevoit să aibă de-a face cu barbari.

— Modul în care aţi tratat povestea cu fetiţa şi cu cartea s-a dovedit o dată în plus o confirmare a capacităţilor dumneavoastră, spuse Dr. X solemn.

Judecătorului i se păru interesant faptul că puştiul care furase de fapt cartea nu era amintit Presupuse că Dr. X se

---

[1] Hidrostat – vas care pluteşte normal, dar a cărui carenă se ridică deasupra apei când ambarcaţiunea prinde viteză.

referea nu atât la infracţiune în sine, cât la eforturile depuse de Judecător pentru protejarea fetiţei.

— Această persoană este recunoscătoare, însă toată cinstea îi revine Maestrului, spuse Judecătorul Fang. Urmărirea judiciară a cazului s-a bazat în întregime pe principiile sale, după cum aţi fi observat dacă ne-aţi fi făcut onoarea de vă alătura discuţiei noastre despre problemă în Casa Venerabilului şi Nepătrunsului Colonel.

— O, este cu adevărat un nenoroc că nu am reuşit să fiu prezent, spuse Doctorul, pentru că, dacă aş fi reuşit, m-ar fi ajutat, fără îndoială, să-mi îmbunătăţesc înţelegerea atât de imperfectă a principiilor Maestrului.

— Nu am insinuat aşa ceva – mai degrabă, mă refeream la faptul că Doctorul m-ar fi sfătuit pe mine şi pe asistenţii mei pentru obţinerea unei rezolvări mai potrivite pentru afacerea în cauză decât cea plănuită de noi.

— Poate că ar fi reprezentat un noroc pentru amândoi prezenţa mea în acea zi în casa Colonelului, spuse Dr. X, restabilind echilibrul politeţurilor. Câteva minute rămaseră amândoi tăcuţi, în timp ce un ospătar le turna vin. Apoi, Dr. X continuă: Unul dintre aspectele cazului în legătură cu care aş fi fost nerăbdător să consult înţelepciunea dumneavoastră îl reprezintă dispoziţiile despre carte.

Deci era încă preocupat de carte. Cu toate că trecuseră săptămâni de când Dr. X nu mai eliberase acaride de urmărire a cărţii în spaţiul Teritoriilor Concesionate, Judecătorul Fang ştia că încă oferă o frumoasă recompensă oricui îi putea da detalii despre localizarea obiectului ce îl preocupa. Judecătorul Fang începea să se întrebe dacă nu cumva această obsesie cu privire la carte reprezintă un simptom al declinului general al capacităţilor mintale ale Doctorului.

— Sfatul dumneavoastră despre acest subiect ar fi fost de nepreţuit pentru mine, spuse Judecătorul, pentru că acest aspect al cazului s-a dovedit teribil de anevoios pentru un judecător confucianist. In cazul în care obiectul ce reprezenta proprietatea furată ar fi fost orice altceva în afară de o carte, ar fi fost confiscat. Dar o carte este diferită – nu e doar o posesiune materială, ci şi o cale către o minte luminată şi totodată, aşa cum Maestrul a afirmat de numeroase ori, o cale spre o societate bine orânduită.

— Înţeleg, spuse Dr. X, luat uşor prin surprindere. Părea că se gândeşte profund în timp ce îşi mângâia barba şi privea fix flacăra unei luminări, care începu pe neaşteptate să licărească şi să se învârtă haotic. După toate aparenţele, Judecătorul Fang subliniase un nou aspect al problemei care merita o atenţie deosebită. E mult mai bine să lăsăm cartea în mâinile cuiva care poate profita de pe urma înţelepciunii sale, decât să zacă, inertă, în depozitul poliţiei.

— Aceasta a fost, fără îndoială, şi concluzia mea imperfectă şi destul de grăbită, spuse Judecătorul.

Dr. X continuă să cântărească preţ de câteva minute problema.

— Este o dovadă a integrităţii dumneavoastră profesionale faptul că aţi fost capabil să vă concentraţi atât de clar asupra cazului unei persoane minore.

— După cum, fără îndoială că veţi aprecia, dumneavoastră fiind un savant mult mai complet decât mine, interesele societăţii sunt pe primul loc. Pe lângă asta, soarta unei fetiţe este nimic. Dar alte aspecte fiind egale, este mai bine pentru societate ca fetiţa să fie educată decât să rămână ignorantă.

Dr. X ridică sprâncenele, clătinând aprobator capul la aceste ultime cuvinte. Subiectul nu mai reveni în discuţie până la terminarea mesei. Judecătorul presupuse că vasul se ridicase într-un cerc leneş ce îi va duce până la urmă înapoi la gura lui Huang Pu.

Dar când motoarele îşi reluară ritmul normal iar ambarcaţiunea pluti iarăşi pe valuri, Judecătorul Fang nu văzu nici o lumină pe fereastră. Din câte îşi dădea seama nu se aflau în apropiere de Pudong şi nici de vreun alt ţinut locuit.

Dr. X flutură mâna spre fereastră şi spuse:

— Mi-am luat libertatea de a aranja această vizită pentru dumneavoastră. Este în legătură cu un caz ce v-a fost recent supus atenţiei dar şi unui subiect ce pare a vă interesa în mod particular şi despre care am discutat mai devreme.

Când Judecătorul Fang îşi urmă gazda pe punte, reuşi să vadă împrejurimile. Se aflau în apele oceanului, departe de uscat, cu toate că Marele Shanghai se vedea clar spre vest. Era o noapte senină, cu lună aproape plină ce lumina carena unei enorme corăbii aflate în apropiere. Chiar şi fără lumina lunii,

vasul nu ar fi trecut neobservat pentru că acoperea toate stelele pe o suprafaţă întinsă.

Judecătorul nu ştia nimic despre acest vas. În tinereţe, făcuse turul unei aeronave ce acostase câteva zile în Manhattan. Nava pe care o avea acum în faţa ochilor îi părea chiar mai mare. Aproape în întregime neagră, cu puncte de lumină roşie ici şi colo care îi sugerau forma şi mărimea şi câteva linii de lumină galbenă strălucind pe ferestrele suprastructurii, se ridica la câteva zeci de metri deasupra capetelor lor.

Dr. X şi Judecătorul Fang au fost transportaţi la bordul acestui vas de un echipaj restrâns ieşit în întimpinarea lor. Mergând pe lângă balustrada iahtului, Judecătorul realiză cu uimire că echipajul era alcătuit doar din femei tinere. Accentul lor dovedea că fac parte dintr-o subgrupare etnică, obişnuită în părţile sudice, care îşi ducea existenţa aproape în întregime pe apă; dar chiar dacă n-ar fi scos nici un cuvânt, Judecătorul şi-ar fi dat seama de asta din îndemânarea cu care manevrau vasul.

În câteva minute, Judecătorul şi gazda sa trecură la bordul navei gigant cu o găoace fixată în carena navei, aproape de nivelul apei. Judecătorul observă că nu era o navă obişnuită, din oţel; era realizată din substanţe nanotehnologice, infinit mai puternice şi mai uşoare.

Nici un compilator din lume n-ar fi fost destul de mare pentru a compila un vapor, aşa că şantierele de nave din Hong Kong compilaseră bucăţile, una câte una, le sudaseră şi dăduse nava la apă urmând o tehnologie asemănătoare folosită de predecesorii Erei de Diamant.

Judecătorul Fang se aşteptase ca vasul să fie unul de cărăuşie, alcătuit aproape în întregime din compartimente uriaşe, dar primul lucru pe care îl văzu a fost un coridor lung, paralel cu chila, ce părea să ţină cât întreaga navă. Tinere femei îmbrăcate în alb, roz şi, uneori, în albastru, cu pantofi uşori în picioare, circulau pe acest coridor, intrând şi ieşind pe nenumă-ratele uşi dispuse de-a lungul lui.

Nu existase un comitet de primire, cu căpitan sau alţi ofiţeri. De îndată ce musafirii ajunseseră pe punte, fetele făcuseră câte o plecăciune, apoi plecaseră. Dr. X intră pe coridor, urmat de Judecător. Când ei se apropiau, tinerele femei îmbrăcate în alb făceau câte o plecăciune, apoi îşi vedeau mai

departe de treburi, fără a avea timp de alte formalităţi. Judecătorul Fang simţea că ele sunt ţărănci, cu toate că nici una dintre ele nu avea bronzul adânc ce marca în mod obişnuit straturile inferioare ale societăţii chinezeşti. Fetele de pe punte purtau haine albastre, aşa că presupuse că acea culoare îi identifica pe cei cu îndatoriri marinăreşti sau inginereşti. În general, cele în rochii roz erau mai tinere şi mai delicate decât cele în alb. Croiala hainelor era diferită la rândul ei; cele roz se încheiau pe mijlocul spatelui, în timp ce rochiile albe avea două fermoare dispuse simetric pe piept.

Dr. X alese o uşă, aparent la întâmplare, o deschise cu un gest brusc şi o ţinu pentru Judecător. Acesta înclină puţin capul, păşind peste prag în camera de dimensiunile unui teren de baschet, deşi avea tavanul jos. Aerul era aproape cald şi umed, iar lumina difuză. Mai întâi, văzu mai multe tinere în alb care îi făcură plecăciuni. Apoi realiză că încăperea era plină cu pătuţuri de copii, sute de pătuţuri, şi în fiecare se afla câte un bebeluş de sex feminin. Tinere femei în roz se agitau încoace şi încolo cu scutece în mâini. Din loc în loc, o femeie stătea în dreptul câte unui pătuţ, alăptând câte un sugar.

Judecătorul Fang se simţi ameţit Nu dorea să creadă ceea ce vedea. Se pregătise sufleteşte pentru întâlnirea din această seară cu Dr. X, repetându-şi că Doctorul este capabil de orice şiretlic şi că nu poate lua de bun orice vede. Însă, oricât ar fi încercat proaspeţii taţi când aşteptau în anticamere să realizeze ce li se întâmplă, vederea unui copil era cu totul altceva. În lumea abstracţiilor, nimic nu e mai concret decât un copil.

Judecătorul Fang se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră ca o furtună, trecând nepoliticos pe lângă Dr. X. Alese o direcţie la întâmplare, porni cu paşi mari, apoi alergă pe coridor, trecu de cinci uşi, zece, cincisprezece, apoi se opri fără vreun motiv anume şi dădu buzna în altă încăpere.

Ar fi putut fi aceeaşi cameră în care intrase prima oară.

Se simţi rău şi încercă din răsputeri să-şi reţină lacrimile care îi invadau ochii. Ieşi în fugă din cameră, străbătu vasul în grabă, urcă nişte trepte, spre o punte superioară. Păşi într-o altă încăpere, aleasă la întâmplare, şi descoperi podeaua acoperită cu pătuţuri de copii, unele dispuse în şiruri şi coloane, fiecare adăpostind câte un copil de un an, adormit, îmbrăcat în pijamale roz, cu câte o căciulită cu urechi de şoarece, fiecare învelit cu o

pături identice albe, şi cu o jucărie din pluş în braţe. Ici şi colo, câte o tânără femeie îmbrăcată în roz şedea pe podea pe o rogojină din bambus, citind o carte sau tricotând.

Una dintre aceste femei, aflată în apropierea Judecătorului Fang, lăsă lucrul jos, îşi aranja ţinuta şi făcu o plecăciune în faţa lui. Judecătorul îi făcu şi el o plecăciune superficială, apoi se aplecă peste cel mai apropiat pătuţ. Acolo dormea adânc o fetiţă cu gene teribil de subţiri, respirând regulat, cu urechile de şoarece ale bonetei ieşind printre zăbrelele patului. În timp ce Judecătorul Fang o privea, îşi imagină că poate auzi răsuflările tuturor copiilor de pe acest vas, combinate într-un suspin blând care îi linişti inima. Toţi aceşti copii, dormind atât de liniştiţi; totul probabil că este în regulă. Totul va fi bine.

Se întoarse şi văzu că tânăra îi zâmbea. Nu era un zâmbet de flirt sau unul prostesc, ci un zâmbet calm şi încrezător. Judecătorul Fang era convins că, oriunde s-ar fi aflat Dr. X pe navă, zâmbea acum, probabil, în acelaşi fel.

Când Dr. X porni cine-ecranul, Judecătorul Fang îl recunoscu imediat: era opera mediagraphică a lui VulpedeFoc care, din câte ştia el, lâncezea încă într-o celulă din Shanghai. Acţiunea se petrecea într-un mic semicerc din pietre cenuşii, pe o întindere prăfoasă, undeva în interiorul Chinei. Camera de luat vederi trecea peste deşertul din jur, iar Judecătorul ştia că acolo fuseseră cândva câmpii fertile, înainte ca pânza de apă freatică să fie secătuită.

Nişte oameni apărură în cadru, ridicând nori de praf în timp ce păşeau, cărând o mică boccea. Pe măsură ce se apropiau, Judecătorul observă că erau înfiorători de slabi, îmbrăcaţi în cârpe murdare. Ei înaintară spre centrul semicercului, unde lăsară bocceaua pe pământ, apoi plecară. Judecătorul Fang întoarse spatele mediatronului, concediindu-l cu o fluturare de mână; nu avea nevoie să vadă că în boccea se afla un bebeluş, probabil de sex feminin.

— Această scenă s-ar fi putut petrece oricând în istoria Chinei, spuse Dr. X. Se aflau într-o cabină aproape spartană. Aşa s-a întâmplat mereu cu noi. Marea Rebeliune din 1800 a fost alimentată de hoarde de tineri furioşi din cauză că nu-şi găseau neveste. În zilele întunecate ale Dinastiei Mao, din pricina politicii de control a naşterilor, două sute de mii de micuţi au fost expuşi în acest fel, în fiecare an, făcu un gest Doctorul spre

mediatronul îngheţat. Recent, o dată cu venirea războiului civil şi secarea apelor Regatului Celest, aceasta a devenit o obişnuinţă. Diferenţa este că acum, sugarii sunt adunaţi. Facem acest lucru de trei ani.

— Cât de mulţi? întrebă Judecătorul Fang.

— Un sfert de milion până acum, spuse Dr. X. Cincizeci de mii doar pe acest vapor.

Judecătorul Fang simţi nevoia să lase ceaşca de ceai pe masă în timp ce cugeta la aceste cuvinte. Cincizeci de mii de suflete doar pe acest vapor.

— N-o să ţină, spuse Judecătorul într-un sfârşit. Îi puteţi creşte în acest fel până când vor merge de-a buşilea, poate – dar ce se va întâmpla când vor fi mai mari şi vor avea nevoie de educaţie şi de spaţiu unde să se joace şi să fugă?

— Asta reprezintă cu adevărat un risc, spuse Dr. X grav, dar sunt convins că veţi purta în inimă cuvintele Maestrului: „Lasă fiecare om să considere virtute tot ce ia asupra sa. Poate că el nu va recunoaşte performanţa nici măcar în faţa învăţătorului său.” Îţi doresc succes, Magistrate.

Dacă Dr. X l-ar fi lovit cu o scândură în cap pe Judecătorul Fang, lovitura ar fi avut acelaşi efect ca afirmaţia pe care tocmai o rostise: năucitor, da, însă impactul era cumva întârziat.

— Mi-e teamă că nu înţeleg, Doctore.

Dr. X încrucişa încheieturile mâinilor şi le ridică în aer.

— Mă predau. Mă puteţi aresta. Tortura nu va fi necesară; am pregătit deja o declaraţie semnată.

Judecătorul Fang nu realizase până acum ce simţ al umorului bine dezvoltat avea Dr. X. Hotărî să-i facă jocul.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să vă aduc în faţa justiţiei, Doctore, mi-e teamă că nu pot accepta o predare, pentru că nu ne aflăm în jurisdicţia mea.

Doctorul făcu un semn cu capul spre ospătar, care deschise uşa cabinei pentru ca briza să răcorească aerul – dar şi pentru că la doar câţiva kilometri în faţa navei se vedea hotarul Teritoriilor Concesionate.

— După cum puteţi observa, am comandat ca vasul să ajungă în jurisdicţia dumneavoastră, Onorată Instanţă, spuse Dr. X.

Făcu un gest spre uşă.

Judecătorul Fang ieşi pe coridor şi privi peste balustradă pentru a vedea patru nave uriaşe care o urmau pe cea pe care se aflau.

Prin uşa cabinei se auzi vocea subţire a Doctorului:

— Acum, aveţi posibilitatea de a mă aresta pe mine şi echipajele navelor pentru crima de contrabandă cu copii. Puteţi lua şi vasele în custodie, cu sfertul de milion de şoricei de la bordul lor. Sunt încredinţat că puteţi găsi cumva îngrijirea necesară pentru ei în jurisdicţia dumneavoastră.

Judecătorul Fang încleşta mâinile pe balustradă plecând fruntea. Era foarte aproape de un şoc clinic. Ar fi de-a dreptul o sinucidere acceptarea propunerii Doctorului. Ideea de a avea răspunderea personală pentru atât de multe vieţi era destul de îngrozitoare. Dar gândindu-se la ce ar fi devenit până la urmă toate aceste fetiţe în mâinile oficialităţilor corupte ale Republicii de Coastă ...

Dr. X continuă:

— Nu am nici o îndoială că veţi găsi o modalitate de a îngriji aceste suflete. După cum aţi demonstrat în cazul fetiţei şi al cărţii, sunteţi un magistrat prea înţelept pentru a nu înţelege importanţa unei educaţii adecvate. Fără îndoială că veţi da dovadă de aceeaşi grijă pentru acest sfert de milion de bebeluşi ca şi în cazul unei fetiţe barbare.

Judecătorul Fang îşi îndreptă spatele, se răsuci pe călcâie şi se întoarse în cabină cu paşi mari.

— Ieşi şi închide uşa, îi ordonă ospătarului.

Când rămase singur cu Doctorul, Judecătorul îl privi în ochi, se lăsă în genunchi, făcu o plecăciune şi îşi lovi fruntea de punte, de trei ori.

— Vă rog, Onorată Instanţă! exclamă Dr. X. Eu sunt cel care ar trebui să vă onorez în acest fel.

— De ceva timp mă gândesc la schimbarea carierei mele, spuse Judecătorul Fang, înălţând capul, dar rămânând în genunchi. Înainte de a continua, se opri şi se mai gândi o dată. Dar Dr. X nu îi lăsase nici o cale de ieşire. Doctorul nu întindea niciodată o capcană din care să se poată scăpa.

După cum spusese şi Maestrul: *Mecanicul care vrea să-ţi facă bine treaba trebuie să îţi ascută mai întâi uneltele. În orice ţară ai trăi, lucrează alături de cei mai merituoşi ofiţeri ai săi şi împrieteneşte-te cu cei mai virtuoşi savanţi.*

— De fapt, sunt mulţumit de cariera mea, dar nemulţumit de apartenenţa mea tribală. Sunt dezgustat de Republica de Coastă şi am ajuns la concluzia că adevărata mea casă este în Regatul Celest. M-am întrebat deseori dacă nu cumva în Regatul Celest este nevoie de magistraţi, chiar aşa slab pregătiţi ca mine.

— Aceasta este o întrebare pe care trebuie să o transmit superiorilor mei, spuse Dr. X. Oricum, având în vedere că Regatul Celest nu are proprii săi magistraţi, deci nici sistem juridic, consider că este foarte probabil să poată fi găsit un rol pentru cineva cu superba dumneavoastră calificare.

— Înţeleg acum motivul pentru care doreaţi atât de mult cartea fetiţei, spuse Judecătorul Fang. Aceste tinere trebuiesc educate.

— Nu doresc atât de mult cartea în sine pe cât îl doresc pe cel care a proiectat-o – Creatorul Hackworth, spuse Dr. X. Atâta timp cât cartea se afla undeva în Teritoriile Concesionate, exista speranţa că Hackworth o va putea găsi – este lucrul pe care şi-l doreşte cel mai puternic. Dacă ar fi găsit cartea, eu aş fi putut face ca această speranţă să dispară şi atunci Hackworth ar fi fost nevoit să se apropie de mine, fie pentru a lua cartea înapoi, fie pentru a compila o altă copie.

— Doriţi un serviciu de la Hackworth?

— El face cât o mie de ingineri de mai mică importanţă. Şi datorită grelelor încercări din ultimele decade, Regatul Celest nu are nici măcar ingineri de mai mică importanţă; au fost cu toţii atraşi de promisiunile de înavuţire din Republica de Coastă.

— Îl voi aborda mâine pe Hackworth, spuse Judecătorul Fang. Îl voi informa că cel cunoscut barbarilor sub numele de Dr. X a găsit copia pierdută a cărţii.

— Bine, răspunse Dr. X. Voi aştepta să mă contacteze.

Dilema lui Hackworth; o întoarcere neaşteptată la laboratorul lui Dr. X; ramificaţii nevăzute până acum ale principiilor lui Dr. X; un criminal este adus în faţa justiţiei

Stând în faţa camerei lui Dr. X, Hackworth avu timp să mai treacă o dată prin filtrul logicii întâmplarea. Aştepta ca bătrânul să termine ceea ce, după sunete, părea o cine-conferinţă. La prima vizită pe care o făcuse aici fusese prea nervos pentru a observa ceva, însă astăzi, aşezat confortabil în fotoliul îmbrăcat în piele din colţul încăperii, îi ceruse un ceai asistentului şi răsfoia cărţile lui Dr. X. Era o uşurare că nu mai avea nimic de pierdut.

De când cu alarmanta vizită a lui Chang, nervii lui Hackworth fuseseră întinşi la maximum. Făcuse o imensă

tragedie din acel episod. Mai devreme sau mai târziu crima sa va fi dată în vileag, iar familia îi va fi discreditată, indiferent dacă îi va da sau nu bani lui Chang. Chiar dacă ar fi reuşit cumva să ia înapoi Abecedarul, viaţa lui era distrusă.

Când primise înştiinţarea că Dr. X reuşise să depisteze exemplarul pierdut din Abecedar, situaţia se transformase din rea în ridicolă. Îşi luase o zi liberă şi plecase într-o lungă plimbare prin Conservatorul Ecologic Regal, înainte de a reveni acasă, ars de soare şi epuizat, starea sa sufletească se îmbunătăţise. Faptul că Dr. X avea Abecedarul îi limpezea situaţia.

În schimbul Abecedarului era de presupus că Doctorul avea să dorească ceva de la Hackworth. În acest caz, n-avea să fie vorba de o simplă mită, aşa cum făcuse aluzie Chang; toţi banii pe care Hackworth îi avea sau pe care i-ar fi putut obţine nu reprezentau interes pentru Dr. X. Era mult mai probabil că Doctorul va dori un anume gen de favoare – i-ar putea cere lui Hackworth să proiecteze ceva sau să presteze muncă de consultanţă. Hackworth îşi dorea atât de mult să creadă acest lucru încât, în timpul plimbării, alimentase ipoteza cu dovezi, reale şi ireale. Era bine ştiut că Regatul Celest era disperat de înapoiat în privinţa cursei înarmării nanotehnologice; dovada era că însuşi Dr. X îşi dedicase preţiosul său timp scotocind printre rămăşiţele sistemului imunitar din New Atlantis. Îndemânarea lui Hackworth putea fi de o incomensurabilă valoare pentru ei.

Dacă acesta era adevărul, atunci Hackworth găsise o portiţă de scăpare. Va lucra câte ceva pentru Doctor. În schimb va primi înapoi ce îşi dorea mai mult decât orice: Abecedarul. Fără îndoială că Dr. X, ca parte a înţelegerii, va găsi o modalitate de a-l îndepărta pe Chang de pe lista de griji a lui Hackworth; crima lui nu va fi niciodată cunoscută Gintei din care făcea parte.

Victorienii şi confucianiştii au descoperit aceleaşi noi utilizări pentru foaier, anticameră sau oricare ar fi numele respectivei încăperi, dar şi pentru vechea etichetă a cărţilor de vizită. Din această cauză, toate triburile sofisticate în domeniul nanotehnologiei au înţeles că vizitatorii trebuiesc examinaţi cu atenţie înainte de a li se permite intrarea în interior, iar o astfel de examinare, realizată cu asiduitate de sute de acaride, lua

timp. Eticheta camerelor de aşteptare înflorise minuţios, iar oamenii sofisticaţi din întreaga lume înţeleseseră că atunci când mergeau în vizită la cineva, chiar şi la un foarte bun prieten, trebuiau să aştepte ceva vreme sorbind ceai şi răsfoind reviste în prima încăpere infestată cu un modest echipament de supraveghere.

Pe un întreg perete din anticamera lui Dr. X se afla un mediatron. Pe un astfel de perete puteau fi afişate digital cine secvenţe sau graphicsuri staţionare, la fel cum în vechile timpuri erau atârnate postere sau diverse bilete. Cu vremea, dacă nu erau îndepărtate, aveau tendinţa de a se acoperi unele pe altele într-un colaj animat.

În mijlocul cine peretelui lui Dr. X, în parte acoperit cu clipsuri mai noi, era un cine-clip la fel de omniprezent în nordul Chinei precum fusese chipul lui Mao, geamănul demonic al lui Buddha, în secolul anterior. Hackworth nu îl vizionase niciodată în întregime, însă îl văzuse de nenumărate ori în taxiurile din Pudong şi pe pereţii clădirilor din Teritoriile Concesionate, încât îl ştia pe dinafară. Occidentalii îl numeau *Zhang la Shang.*

Acţiunea se petrecea în faţa unui hotel de lux, unul dintre arhipelagurile Shangri-Las înşiruite pe autostrada Kowloon-Guangzhou. Drumul în formă de potcoavă era pavat cu blocuri de piatră întrepătrunse, mânerele din alamă ale uşilor străluceau, iar holul era împânzit de imense vase cu tufe de plante tropicale. Bărbaţi în costume de afaceri vorbeau la telefoane celulare şi îşi priveau ceasurile, băieţi de serviciu cu mănuşi albe sprintau spre drum, dădeau jos geamantane din portbagajele taxi-urilor roşii, curăţându-le apoi cu cârpe moi şi curate.

Drumul în formă de potcoavă era în legătură cu un alt drum cu opt benzi, nu autostradă, ci un drum frontal, prevăzut cu un gard din fier ascuţit pentru a-i opri pe pietoni să traverseze. Asfaltul, nou însă deja sfărmat, era brăzdat de praf roşu adus de ultimul taifun de pe colinele devastate ale Guangdong-ului.

Pe neaşteptate traficul se subţie, iar imaginea urcă: câteva benzi ale drumului fuseseră blocate de o ceată de biciclişti. Din când în când, câte un taxi roşu sau câte un Mercedes Benz se strecura pe lângă gardul din fier eliberându-se din coloană, în timp ce şoferul apăsa butonul claxonului cu

atâta furie, încât ar fi putut detona punga de aer. Hackworth nu auzea sunetul claxonului, dar pe măsură ce camera de luat vederi se apropia de locul acţiunii, reuşea să vadă un şofer de taxi luându-şi mâna de pe butonul acestuia şi întorcându-se pentru a face un gest vulgar spre gloata de biciclişti.

Văzând cine pedala prima bicicletă, se întorcea îngrozit, iar mâna îi cădea moale, în poală.

Conducătorul grupului era un bărbat îndesat, cu părul alb, de vreo şaizeci de ani dar care se mişca viguros pe bicicleta obişnuită, neagră, îmbrăcat în haine de muncitor, gri-cafenii. Se angaja pe stradă cu viteză mică şi opri pe drumul în formă de potcoavă. Un blocaj de biciclişti se formă pe stradă în timp ce câteva sute dintre aceştia încercau să se îngrămădească în intrarea strimtă. Iar acum urma un alt moment clasic: şeful băieţilor de serviciu sărea de la biroul lui şi se îndrepta în fugă spre biciclist, fluturând braţele spre acesta şi urlând înjurături în cantoneză – până când ajungea la câţiva metri distanţă şi realiza că îl priveşte pe Zhang Han Hua.

În acel moment Zhang nu avea nici o funcţie, pentru că era pensionat – o îngâmfare pe care, probabil, premierii chinezi ai sfârşitului de secol douăzeci şi început de secol douăzeci şi unu o împrumutaseră de la capii Mafiei americane. Poate că îşi dăduseră seama că titulaturile funcţiilor erau sub demnitatea celui mai puternic om de pe pământ. Persoanele care ajungeau atât de aproape de Zhang pretindeau că nu se gândiseră nici un moment la puterea lui efectivă – armatele, armele nucleare, poliţia secretă. Singurul lucru la care erau capabili să se gândească era faptul că în timpul Marii Revoluţii Culturale, la vârsta de optsprezece ani, Zhang Han Hua îşi condusese celula de Gărzi Roşii în luptă alături de o altă celulă pe care o considerase ca fiind insuficient de combativă şi că, la sfârşitul luptei, Zhang se ospătase cu carnea crudă a adversarilor. Nimeni nu putea să stea în faţa lui fără să-şi imagineze sângele curgându-i pe bărbie.

Băiatul de serviciu cade în genunchi şi începe să se izbească cu fruntea de pământ. Zhang pare dezgustat, îşi propteşte un picior încălţat cu sanda sub clavicula băiatului şi îl ridică, apoi vorbeşte ceva cu el în dialectul Fu-jien. Băiatul de serviciu face cu greu destule plecăciuni până să ajungă înapoi în holul hotelului; pe chipul lui Zhang se citeşte în continuare

nemulţumirea – nu doreşte decât să fie servit rapid. În minutele următoare, personalul hotelului dă buzna afară pe uşă pentru a se prosterna în faţa lui Zhang, care îi ignoră, părând plictisit. În acest moment al existenţei sale, nimeni nu ştie cu adevărat dacă Zhang este confucianist sau maoist însă, oricum, nu ar fi nici o diferenţă: pentru că în părerea confucianistă despre societate, ca şi în cea comunistă, ţăranii sunt clasa privilegiată, iar comercianţii clasa cea mai de jos. Acest hotel nu este pentru ţărani.

În cele din urmă, din hotel iese un bărbat în costum negru, înconjurat de gărzi de corp. Pare mai furios decât Zhang, crezând că este victima unei glume de un prost gust de neiertat. Acesta este comerciantul comercianţilor: al paisprezecelea om din lume pe scara averilor, al treilea din China. Este proprietarul a tot ce înconjoară hotelul pe o distanţă de câţiva kilometri. Nu încetineşte în timp ce merge cu paşi mari spre stradă şi îl recunoaşte pe Zhang; se îndreaptă direct spre acesta şi îl întreabă ce doreşte, care este motivul pentru care bătrânul s-a deranjat să vină de la Beijing pe bicicleta sa ridicolă şi să se amestece în afacerile lui.

Zhang face doar un pas înainte şi îi spune bogătaşului ceva la ureche.

Bogătaşul se dă înapoi un pas, ca şi când Zhang l-ar fi lovit în piept. Gura i se deschide şi se văd dinţii albi, ochii au o privire rătăcită. După câteva momente, face alţi doi paşi în spate, ca să aibă loc pentru mişcarea următoare. Se opreşte, pune un genunchi jos, apoi pe celălalt, se aşează în patru labe, după care se întinde cât este de lung cu faţa la pământ. Îşi lipeşte faţa de asfalt. I se prosternează lui Zhang Han Hua.

***

Una câte una, vocile din camera alăturată îşi luară la revedere până când rămaseră doar Dr. X şi un alt domn, flecărind, respirând îndelung între fraze, trăgând din pipe, sorbind ceai sau făcând tot ceea ce fac oamenii atunci când pretind că se ignoră. Discuţia luă sfârşit în termeni amiabili, spre dezamăgirea lui Hackworth, şi apoi un tânăr trase draperia într-o parte spunând:

— Dr. X vă poate primi acum.

Dr. X era într-o dispoziţie bună, probabil datorată impresiei că ştiuse mereu că Hackworth se va întoarce. Se ridică, strânse cu căldură mâna inginerului şi îl invită la cină „într-un local din apropiere” adăugind uimitoarea precizare: este un loc „foarte discret”.

Era discret din cauză că unul dintre confortabilele separeuri se afla în directă legătură cu locuinţa lui Dr. X, aşa că se putea ajunge la el mergând printr-un tub umflat de Nanobar care s-ar fi întins pe o jumătate de kilometru lungime dacă l-ai fi scos din Shanghai, l-ai fi dus în Kansas şi ai fi tras de ambele capete. Privind pe furiş prin pereţii translucizi ai tubului în timpul deplasării, Hackworth observă ca prin ceaţă câteva duzini de persoane ce îndeplineau diverse treburi în clădiri diferite, în beneficiul lui Dr. X. Într-un sfârşit, tubul îi evacua într-o încăpere frumos mobilată, care fusese prevăzută cu o uşă batantă, de modă veche. Uşa se deschise chiar în momentul în care erau aşezaţi pe sol, iar Hackworth aproape că se dezechilibra în timp ce tubul sufla vânt nanofiltrat; o ospătăriţă, nu mai înaltă de un metru jumătate, stătea în prag, închizând ochii şi aplecându-se un pic din cauza curentului iscat de tub. Într-o engleză perfectă, din Valea San Fernando, ea îi întrebă:

— Doriţi să aflaţi care sunt specialităţile?

Dr. X se strădui să-l asigure din nou pe Hackworh de înţelegerea şi simpatia sa în ce privea situaţia creată; se strădui atât de mult, încât Hackworth reflectă ceva timp, întrebându-se dacă nu cumva Dr. X ştie deja mai multe.

— Nu spuneţi mai mult, îl rugă Dr. X, întrerupându-l pe Hackworth în mijlocul explicaţiilor, iar după aceea inginerul nu reuşise să-şi mai atragă gazda spre acel subiect. Era liniştitor, însă nu putea îndepărta sentimentul că fusese cumva de acord cu o înţelegere ai cărei termeni nu fuseseră negociaţi, sau măcar pomeniţi. Dar întreaga atitudine a lui Dr. X părea a transmite mesajul că, dacă eşti gata să semnezi un pact faustian cu bătrânul şi impenetrabil reprezentant al mafiei shanghaeze, cu greu ai fi reuşit să te descurci mai bine decât cu unchiul Dr. X, care era atât de generos încât probabil va uita toată povestea sau poate o va încuia într-una dintre cutiile galbene din cabinetul său. Până la sfârşitul cinei extrem de lungi, Hackworth se liniştise într-atât, încât aproape că uitase cu totul de Locotenentul Chang şi de Abecedar.

Până în clipa în care uşa se deschise şi apăru însuşi Locotenentul în persoană.

La început, Hackworth aproape că nu-l recunoscu din cauza costumului tradiţional pe care acesta îl purta: un chimono lăbărţat, indigo, sandale şi o bonetă din piele neagră care îi acoperea şaptezeci şi cinci la sută din ţeastă. De asemenea, îşi lăsase favoriţii să crească. Însă cel mai alarmant amănunt era o teacă fixată la centură, o teacă ce ascundea o sabie.

Chang intră în cameră, făcu o plecăciune superficială spre Dr. X apoi se întoarse spre Hackworth.

— Locotenente Chang? spuse inginerul cu glas pierdut.

— Conetabilul Chang, spuse acesta, al tribunalului districtului Shanghai. Apoi adăugă cuvintele chinezeşti care însemnau Regatul Mijlociu.

— Credeam că aparţineţi Republicii de Coastă.

— L-am urmat pe stăpânul meu într-un alt ţinut, preciza Conetabilul Chang. Cu regret sunt nevoit să vă arestez, John Percival Hackworth.

— Sub ce acuzaţie? întrebă inginerul, străduindu-se să chicotească ca şi când toate acestea ar fi reprezentat o glumă între amici.

— Aceea că – în ziua de – douăzeci şi unu – aţi introdus în Regatul Celest o proprietate intelectuală furată – în speţă – la laboratorul lui Dr. X – şi aţi folosit acea proprietate pentru a compila o copie ilegală a unui anume dispozitiv cunoscut ca *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare.*

Nu avea rost să nege.

— Dar am venit aici în astă seară tocmai pentru a recupera acest dispozitiv, aflat în mâinile distinsei mele gazde, aici de faţă, spuse Hackworth. Cu siguranţă că nu aveţi intenţia de a-l aresta pe distinsul Dr. X pentru traficare de proprietate furată.

Conetabilul Chang aruncă o privire întrebătoare spre Dr. X. Doctorul îşi aranja roba şi arboră un zâmbet părintesc, radios.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că, după cât se pare, o persoană demnă de dispreţ v-a pus la dispoziţie o informaţie eronată, spuse el. De fapt, nu am nici cea mai vagă idee despre locul unde s-ar putea afla Abecedarul.

Dimensiunile capcanei erau atât de vaste încât mintea lui Hackworth încă şovăia să o accepte, când ajunse în faţa

magistratului districtual, douăzeci de minute mai târziu. O sală de judecată fusese amenajată într-o imensă grădină antică din interiorul Vechiului Shanghai. Era un pătrat deschis, pavat cu pietre plate, gri. La unul dintre capete se afla o clădire deschisă spre pătrat, cu acoperiş din ţiglă cu colţuri ridicate în aer şi ale cărei muchii erau ornate cu o friză din lut reprezentând doi dragoni faţă în faţă, cu o perlă între ei. Hackworth realiză vag că este de fapt scena unui teatru în aer liber, creându-i impresia că e singurul spectator al unei piese scrise şi jucate doar pentru el. În centrul scenei, în faţa unei mese joase, acoperită cu brocart, se afla un judecător ce purta o robă impresionantă şi o pălărie cu boruri, decorată cu un unicorn. Într-o parte stătea o femeie mititică purtând ceea ce Hackworth presupunea a fi o pereche de fenomenoscoape. Conetabilul Chang arătă spre un punct al pavajului gri unde inginerul trebuia să îngenuncheze, apoi urcă pe scenă şi se aşeză în cealaltă parte a judecătorului. Alţi câţiva funcţionari erau aranjaţi în pătrat, majoritatea fiind şi membri ai suitei lui Dr. X, formând un tunel din două linii paralele, între Hackworth şi Judecător.

Sentimentul de teroare pe care Hackworth îl încercase la început dispăruse. Intrase acum într-o stare de morbidă fascinaţie faţă de incredibila oroare a situaţiei în care se afla şi faţă de uimitorul spectacol pus la punct de Dr. X pentru a o celebra. Îngenunche în tăcere şi aşteptă într-o stare de uimire şi totală relaxare, asemeni unei broaşte aflate pe masa de disecţie.

Se derulară formalităţile. Anunţaseră că numele Judecătorului este Fang; evident un new yorkez. Se repetă acuzaţia, într-o formulă mai elaborată. Femeia făcu un pas înainte prezentând dovada: o cine-înregistrare proiectată pe un mediatron uriaş ce acoperea peretele din spatele scenei. Era un film în care suspectul, John Percival Hackworth, îşi tăia o bucăţică de piele şi i-o dădea (inocentului) Dr. X, care (neştiind că fusese atras în comiterea unei hoţii) extrăgea un terabit de date dintr-o acaridă de forma unui păduche şi aşa mai departe.

— Singurul lucru ce rămâne de făcut este dovedirea faptului că într-adevăr această informaţie a fost furată – cu toate că întregul comportament al suspectului conduce spre această concluzie, spuse Judecătorul Fang.

Pentru a susţine aserţiunea precedentă, Conetabilul Chang veni mai în faţă şi relată vizita la apartamentul lui Hackworth.

— Domnule Hackworth, spuse Judecătorul Fang, doriţi să contestaţi afirmaţia conform căreia era vorba despre o proprietate furată? Pentru că în acest caz, vă vom reţine aici până când o copie a informaţiei va fi predată Politiei Majestăţii Sale; ei pot discuta cu patronul dumneavoastră pentru a stabili dacă aţi făcut sau nu ceva incorect. Doriţi să facem aceasta?

— Nu, Onorată Instanţă, răspunse inginerul.

— Deci nu contestaţi faptul că proprietate era furată şi că aţi indus în eroare un supus al Regatului Celest pentru a-l coopta la acţiunea dumneavoastră infracţională?

— Sunt vinovat, Onorată Instanţă, spuse Hackworth, şi mă las în mâinile acestui distins tribunal.

— Foarte bine, spuse Judecătorul. Acuzatul este vinovat. Sentinţa este de şaisprezece lovituri de stuf şi zece ani de temniţă.

— Dumnezeule mare! murmură Hackworth. Aşa nepotrivite cum erau aceste cuvinte, erau singurele care îi veneau în minte.

— În ce priveşte loviturile de stuf, având în vedere că acuzatul a fost motivat de responsabilitatea de părinte faţă de fiica sa, le voi suspenda pe toate în afară de una, cu o condiţie.

— Onorate, voi încerca să mă supun, oricare ar fi condiţia pe care doriţi să o impuneţi.

— Va trebui să puneţi la dispoziţia lui Dr. X cheia de decodare a datelor în chestiune, astfel încât copii multiplicate ale cărţii să poată fi distribuite copiilor mici din orfelinatele noastre.

— Aş îndeplini bucuros condiţia, spuse Hackworth, însă există unele complicaţii.

— Aştept, spuse Judecătorul Fang, nu foarte mulţumit.

Hackworth avea sentimentul că toată această tevatură cu stuful şi Abecedarul reprezintă de fapt preludiul pentru ceva mult mai important şi că Judecătorul dorea doar să depăşească momentul.

— Pentru ca eu să pot calcula complexitatea problemelor despre care pomeneam, este necesar să ştiu aproximativ câte copii intenţionează Onorata Instanţă să fie realizate.

— Câteva sute de mii.

Sute de mii!

— Vă rog să mă scuzaţi, dar Onorata Instanţă înţelege că această carte este făcută pentru fetiţe aflate în jurul vârstei de patru ani?

— Da.

Hackworth fu năucit de răspuns. Sute de mii de copii de ambele sexe nu era ceva greu de imaginat. Sute de mii de fetiţe de patru ani era ceva greu de conceput pentru mintea sa. Doar una şi era greu de educat. Dar, în definitiv, se afla în China.

— Magistratul aşteaptă, spuse Conetabilul Chang.

— Onorată Instanţă, trebuie să vă explic foarte clar că Abecedarul este în bună parte un ractiv – necesită participarea unui ractor adult. În timp ce una sau două copii ar putea trece neobservate, un număr mare de astfel de dispozitive ar copleşi sistemul construit pentru plata unor astfel de servicii.

— Atunci, va fi o responsabilitate a dumneavoastră să realizaţi modificările necesare pentru ca Abecedarul să corespundă cerinţelor noastre – putem să ne descurcăm fără acele părţi ale cărţii care depind în mare măsură de ractori din afară şi îi putem înlocui cu proprii noştri ractori, spuse Judecătorul Fang.

—Această soluţie ar putea fi realizată. Pot construi un generator automat de voce – nu va fi la fel de bun, dar va putea fi utilizat. În acest moment, John Percival Hackworth, aproape fără să se gândească şi fără să cântărească implicaţiile a ceea ce făcea, inventă un truc pe care îl strecură sub radarul lui Dr. X şi al Judecătorului, care erau cei mai buni descoperitori de trucuri din lume. În timp ce voi lucra la asta, aş mai putea face nişte schimbări de conţinut, astfel încât Abecedarele să fie mai potrivite cerinţelor culturale unice ale cititorilor Han. Dar va dura ceva.

— Foarte bine, spuse Judecătorul Fang, toate loviturile de stuf, mai puţin una, sunt suspendate pentru realizarea acestor modificări. Sunt jenat să spun, dar acest district fiind foarte mic şi neavând închisoare deocamdată, suspectul va fi eliberat după aplicarea primei părţi a sentinţei. Însă trebuie să fiţi convins domnule Hackworth că, într-un fel sau altul, şi cea de-a doua parte a sentinţei va fi dusă la îndeplinire.

Revelaţia faptului că în acea seară avea să se întoarcă acasă avu asupra lui Hackworth efectul inhalării de opium. Biciuirea a fost rapidă şi eficientă; nu avusese timp să-şi facă griji din pricina ei, ceea ce se dovedi de ajutor. Durerea îl adusese în stare de şoc. Chang îi dezlegase trupul inert de pe rastel şi îl întinsese pe o rogojină dură, unde inginerul zăcuse câteva minute în stare de semiinconştienţă. Îi aduseseră ceai – Keemun, cu o aromă deosebită.

Fără alte tergiversări fusese escortat în afara graniţelor Regatului Mijlociu, pe străzile Republicii de Coastă, care nu se afla la mai mult de o azvârlitură de piatră în timpul acestor proceduri, dar care ar fi putut la fel de bine să fie la mii de kilometri şi ani distanţă. Hackworth se târî până la primul compilator public de materii, mişcându-se cu greutate, cu paşi mici. Compila nişte analgezice şi nişte homocule care ar fi trebuit să ajute la închiderea rănilor.

Gândurile despre a doua parte a sentinţei şi a modului în care va fi îndeplinită nu revenîră decât în momentul în care ajunsese deja la jumătatea drumului peste Causeway. Mergea cu o pereche de auto patine şi vântul sufla prin ţesătura pantalonilor, lipind materialul de pielea rănită. De data asta fu înconjurat de un stol de aerostate plutind în jurul său în formaţie elipsoidală, şuierând blând şi invizibil în noapte, aşteptând un motiv ca să se îmbulzească.

Acest sistem defensiv, care i se păruse formidabil atunci când îl compilase, părea acum ceva jalnic. Ar fi putut opri o bandă de tineri. Însă el trecuse pe nesimţite din planul micilor infractori într-un nou ţinut, condus de puteri ascunse aproape în întregime cunoaşterii sale şi care nu se arătau celor ca John Percival Hackworth decât în măsura în care perturbau traiectoriile persoanelor şi puterilor nesemnificative ce se întâmpla să se afle în preajmă. El nu putea face altceva decât să-şi continue căderea de-a lungul unei orbite destinate lui. Gândul îl relaxa mai mult decât tot ceea ce învăţase în mulţi ani, iar când reveni acasă, o sărută pe Fiona care dormea, îşi trată rănile cu tehnologie terapeutică, se îmbrăcă în pijama şi se întinse sub pături. Atras de căldura întunecată radiată de Gwendolyn, adormi înainte de a apuca să-şi spună rugăciunea.

Mai multe basme din Abecedar; povestea Dinozaurului şi a lui Dojo;
Nell învaţă câteva lucruri despre arta auto-apărării; câştigurile şi pierderile mamei lui Nell, un pretendent care merită;
Nell îşi afirmă poziţia faţă de un tânăr huligan

Nell îi iubea pe toţi cei patru prieteni, dar favoritul era Dinozaurul. La început, i se păruse niţel înfricoşător însă după aceea înţelesese că, în ciuda faptului că era un războinic de temut, el o iubea şi era de partea ei. Îi plăcea la nebunie să-l roage să-i spună poveşti despre timpurile dinainte de Dispariţie şi despre zilele în care Dinozaurul studiase cu şoarecele Dojo.

Acolo mai erau şi alţi elevi...

spuse cartea, vorbind cu glasul Dinozaurului, în timp ce Nell stătea singură într-un colţ al camerei de joacă.

... În zilele acelea nu existau oameni, dar erau maimuţe şi, într-o zi, o mică maimuţică apăru la intrarea în peşteră. Părea destul de singură. Dojo i-a urat bun venit, ceea ce m-a surprins, pentru că eu crezusem că lui Dojo îi plac doar războinicii. Când mica maimuţică a dat cu ochii de mine, a încremenit, îngrozită, dar Dojo m-a aruncat peste umăr şi m-a izbit de pereţii peşterii de câteva ori, ca să-i demonstreze că nu reprezentam un pericol. El i-a pregătit un castron de supă şi a întrebat-o de ce hoinărea prin pădure de una singură. Maimuţa, al cărei nume

era Belle, i-a explicat că mama ei şi prietenul acesteia au gonit-o din pomul familiei trimiţând-o să se legene câteva ore pe liane. Însă toate lianele erau ocupate de maimuţe mai mari care n-o lăsaseră şi pe Belle să se joace, aşa că ea a hoinărit prin pădure în căutare de companie şi s-a rătăcit, ajungând până la urmă la intrarea peşterii lui Dojo.

— Poţi sta cu noi cât doreşti, spuse Dojo. Tot ce facem aici este să ne jucăm diferite jocuri iar tu eşti invitată să ni te alături, dacă doreşti.

— Dar trebuie să ajung acasă, se plânse Belle. Altfel prietenul mamei mele mă va biciui.

— Atunci îţi voi arăta drumul de la copacul familiei tale la peştera mea şi înapoi, spuse Dojo, ca să poţi veni aici şi să te joci cu noi ori de câte ori mama ta te dă afară.

Dojo şi cu mine am ajutat-o pe Belle să găsească drumul înapoi spre copacul familiei. Pe drumul de întoarcere am spus:

— Maestre, nu înţeleg.

— Care e problema?

— Tu eşti un mare războinic iar eu studiez cu tine să devin şi eu la fel. E loc în peştera ta pentru o fetiţă care vrea doar să se joace?

— Eu voi fi cel care hotărăşte cine devine sau nu războinic, spuse Dojo.

— Dar noi suntem foarte ocupaţi cu instrucţia şi exerciţiile, am spus eu. Avem timp să ne jucăm cu copilul aşa cum ai promis?

— Ce este un joc dacă nu o instruire deghizată în haine colorate? spuse Dojo. Pe lângă asta, chiar şi fără instrucţia mea, tu cântăreşti zece tone şi ai o gură uriaşă plină de dinţi ascuţiţi şi toate fiinţele, în afară de mine, se îngrozesc doar când îţi aud paşii. Nu cred că este cazul să invidiezi o fetiţă singură pentru un strop de timp în care se joacă.

Pentru că din cauza acestor cuvinte m-am simţit foarte ruşinat, când am ajuns acasă am măturat peştera de câteva ori, fără ca cineva să mi-o ceară. Câteva zile după asta, când Belle a venit înapoi la peştera noastră, părând tristă şi singură, ne-am străduit amândoi să o facem să se simtă binevenită. Dojo a jucat câteva jocuri speciale cu ea iar lui Belle i-au plăcut atât de mult, încât a continuat să ne viziteze şi, crezi sau nu, după câţiva ani, Belle a reuşit să mă arunce peste umăr la fel de bine ca Dojo.

La gândul că o maimuţică îl putea arunca peste umăr pe uriaşul Dinozaur, Nell se amuză teribil. Reveni la acea pagină şi reciti ultima parte cu mai multă atenţie:

Câteva zile după asta, când Belle a venit înapoi la peştera noastră, părând tristă şi singură, ne-am străduit amândoi să o facem să se simtă binevenită. Dojo a pregătit o mâncare specială din orez, peşte şi legume şi s-a asigurat că Belle a mâncat-o pe toată. Apoi, au început să joace un joc special, pe care el l-a numit tumbe.

Pe pagina cărţii se materializa o ilustraţie. Nell recunoscu spaţiul din faţa peşterii lui Dojo. Dojo stătea pe o piatră înaltă şi le dădea indicaţii lui Belle şi Dinozaurului. Dinozaurul încercă să execute o tumbă, însă braţele lui nu reuşiseră să susţină greutatea capului imens, iar el căzuse, cât era de mare, pe burtă. Apoi, încercă şi Belle, iar ea făcu o tumbă perfectă.

Încercă şi Nell. La început, era destul de derutant pentru că lumea continua să se tot învârtă în jurul ei. Privi ilustraţia din carte şi observă că Belle făcuse exact aceleaşi greşeli ca şi Nell. Dojo coborî de pe piatră şi îi explică lui Belle cum să-şi ţină capul şi corpul drepte. Nell urmă sfatul şi, de data asta, se simţi mai bine. Înainte ca timpul de joacă să se termine, Nell executa tumbe perfecte. Când s-a întors la apartament, Mama n-a lăsat-o să intre de la început, aşa că a mai făcut câteva tumbe pe coridor. Până la urmă, Mama i-a deschis uşa iar când a văzut că Nell are nisip în păr şi în pantofi de la terenul de joacă, i-a dat o palmă la fund şi a trimis-o la culcare nemâncată.

Dar a doua zi dimineaţă, ea merse la C.M. şi ceru mâncarea specială pe care Dojo i-o pregătise lui Belle. C.M.-ul i-a răspuns că nu poate face peşte adevărat, dar poate realiza nanosuirimi[1], care era tot un fel de peşte. Putea face şi orez. Legumele erau o problemă. Dar în locul lor îi dădu o pastă vede ce se putea mânca cu lingura. Nell îi explică CM.-ului că aceasta era mâncarea lui Belle şi că ea o va mânca mereu de acum în colo, iar după asta C.M.-ul ştia întotdeauna ce dorea Nell.

---

[1] Suirimi – pastă de peşte, specialitate chinezească numită şi picioare de mare.

Nell nu-şi mai numea cartea „fermecată”. Îi spunea pe numele tipărit pe prima pagină, pe care reuşise de curând să-l citească corect.

ABECEDARUL TINEREI DOMNIŞOARE
Un manual introductiv
în care este spusă povestea
Prinţesei Nell
şi a diferiţilor ei prieteni, amici, asociaţi şi alţii

Abecedarul nu-i mai vorbea la fel de mult ca la început. Nell descoperise că, deseori, poate citi cuvintele mai repede decât le spunea cartea şi, de obicei, îi spunea să tacă. De multe ori o punea sub pernă şi îi cerea să-i spună poveşti înainte de culcare, iar alteori se trezea în puterea nopţii şi o auzea şoptindu-i lucruri despre care ea tocmai visase.

Tad dispăruse de mult din casa lor, dar nu înainte de a-i sparge nasul Tequilei. Fusese înlocuit de Shemp, care fusese înlocuit de Todd, care lăsase locul liber pentru Tony. Într-o zi venise Poliţia din Shanghai să-l aresteze pe Toni, iar el îl împuşcă pe unul dintre ofiţeri chiar în sufragerie, cu pistoalele-cap, făcând o gaură atât de mare în stomacul omului, încât intestinele îi atârnau între picioare. Celălalt trase în Toni cu Şapte Minute Speciale, apoi îl trase pe colegul său în hol în timp ce Toni, clătinându-se ca un animal hăituit, fugise în bucătărie şi apucase un cuţit scobindu-şi pieptul acolo unde credea că cele Şapte Minute Speciale îi intraseră în corp. Până să treacă cele şapte minute şi poliţiştii teferi să năvălească înapoi în casă, Toni îşi făcu o gaură imensă în muşchii pectorali până la brâu. Îi ameninţă pe poliţişti cu lama plină de sânge a cuţitului, iar şeful poliţiştilor apăsă butoanele unei cutiuţe negre. Toni se contorsionase, urlând, în timp ce o singură tăietură-care-arde exploda în interiorul său. Scăpase cuţitul. Poliţiştii îl împroşcaseră cu ceva lipicios, apoi se strânseseră în jurul corpului mumificat în plastic, trăgându-i picioare câteva minute bune. Într-un sfârşit, tăiară o gaură în plastic, pentru ca Toni să poată respira. Îndesară nişte mânere în substanţa care îl înfăşură, îl ridicară şi părăsiră apartamentul, lăsând-o pe Nell să cureţe sângele din bucătărie şi sufragerie. Ea nu se pricepea prea bine la curăţenie; reuşi, totuşi, să ordoneze puţin lucrurile.

Când Mama sosise acasă, ţipase şi plânsese o vreme şi pe urmă o plesnise pe Nell pentru că făcuse mizerie. Asta o întrista pe Nell, aşa că se duse în camera ei, luă Abecedarul şi inventă o poveste despre ea însăşi, despre cum mama vitregă cea rea o forţase pe Nell să cureţe prin casă şi apoi o bătuse pentru că nu făcuse lucrurile cum trebuie. Abecedarul crea imagini în timp ce ea povestea. Până când termină povestea uită de realitate şi-şi aminti doar basmul inventat.

După asta, Mama renunţase o vreme la bărbaţi. Dar două luni mai târziu îl întâlnise pe Brad, care era chiar drăguţ. Avea o meserie adevărată. Era fierar în New Atlantis Clave. Într-o zi o luase pe Nell cu el la muncă şi îi arătase cum punea potcoavele pe copitele cailor. Asta era prima oară când Nell vedea un cal, aşa că nu-i dădu prea mare importanţă lui Brad, nici ciocanelor şi cuielor. Patronii lui Brad aveau o casă uriaşă, cu mari câmpuri verzi. Aveau patru copii, toţi mai mari decât Nell, care veneau îmbrăcaţi în haine frumoase şi călăreau caii.

Dar Mama se despărţise de Brad; spunea că nu-i plac meşteşugarii pentru că seamănă prea tare cu victorienii, pălăvrăgind mereu că unele lucruri sunt mai bune decât altele, ceea ce ducea la părerea că unii oameni sunt mai buni decât alţii. Apoi, Mama se înhăitase cu un tip pe nume Burt, care s-a mutat la ei. Burt le-a explicat lui Nell şi lui Harv că o casă are nevoie de disciplină şi că el avea de gând să le-o impună, iar după asta începuse să îi plesnească pe ei mai tot timpul, câteodată peste faţă, câteodată la fund. O plesnea şi pe Mama destul de des.

Nell petrecea o grămadă de timp pe terenul de joacă unde îi era mai simplu să execute toate exerciţiile pe care Belle le învăţa de la Dojo. Dar, uneori, se juca şi cu ceilalţi copii. Într-o zi se amuza cu o prietenă jucând tenis la perete şi câştigând mereu. Apăru un băiat, mai mare decât Nell şi prietena ei, care insistase să-l lase şi pe el să se joace cu ele. Prietena lui Nell îi cedă locul, iar Nell se întrecu cu băiatul al cărui nume era Kevin. Kevin era solid şi foarte mândru de asta. Credea cu tărie că la jocul ăsta trebuie să învingi prin intimidare. Apuca mingea, o arunca în sus cu mişcări teatrale, strângând din dinţi şi înroşindu-se la faţă, apoi lovea mingea cu putere însoţind mişcarea cu efecte sonore care împroşcau mereu mingea cu salivă. Execuţia era atât de impresionantă încât mulţi copii

rămâneau cu ochii aţintiţi la Kevin, plini de groază, temându-se ca nu cumva să ajungă în raza de acţiune a mingii. Kevin continua să pocnească mingea din ce în ce mai repede, înjurându-şi la fiecare lovitură adversarul. Nell ştia că mama lui Kevin trăise cu o mulţime dintre bărbaţii cu care trăise şi Mama ei; băiatul avea deseori ochii învineţiţi, iar asta nu i se întâmpla în nici un caz la terenul de joacă.

Nell se temuse întotdeauna de Kevin. Dar astăzi, dându-se în spectacol cu teribilele lui lovituri, îi părea numai caraghios; cam la fel cum păţea uneori Dinozaurul când o înfrunta pe Belle. Mingea veni spre ea, plină de salivă, fără să zboare prea repede. Kevin îi striga lucruri urâte, insultând-o, dar Nell nici măcar nu-l auzea şi nici nu-i păsa. Se întinse numai spre minge şi o lovi cu putere, încordând întregul trup într-o singură direcţie, aşa cum o învăţase Dojo. Lovise mingea atât de tare, încât nici măcar nu simţise; mingea realiză un arc pe deasupra capului lui Kevin, iar după asta tot ce mai avea Nell de făcut era să o lovească de câteva ori şi câştiga meciul.

— Două din trei, spuse Kevin.

Jucară iarăşi, cu acelaşi rezultat. Acum, copiii râdeau de Kevin iar el se înfurie, se înroşi şi se repezi spre Nell.

Dar ea îl văzuse aplicând această tactică altor copii şi ştia că are efect doar din cauză că cei atacaţi erau prea înspăimântaţi ca să se mişte. Dojo îi explicase lui Belle că cea mai bună tactică pentru a-l înfrânge pe Dinozaur era de a se da la o parte din calea lui, lăsând propria lui putere să-l înfrângă. Aşa procedă şi Nell cu Kevin: se dădu într-o parte în ultimul moment, îi puse piedică şi îl prinse în capcană. Kevin căzu pe burtă, apoi se ridică şi încercă a doua oară. Nell îl păcăli iarăşi.

— Bine, spuse Kevin, ai câştigat.

Se apropie de Nell cu mâna dreaptă întinsă. Dar Nell văzuse şi tactica asta şi ştia că este un truc. Întinse la rândul ei mâna dreaptă ca şi când ar fi vrut să apuce mâna lui. Dar, în timp ce pe chipul băiatului se citea deja mulţumirea, crezând că o păcălise şi încordând fiecare muşchi al braţului, Nell îşi întoarse palma spre podea, lăsă braţul în jos, apoi îl ridică de-a curmezişul corpului. În timp ce făcea aceste mişcări îl privi pe Kevin şi văzu că ochii lui îi urmăreau mişcările ca hipnotizaţi. Continuă să-şi mişte mâna într-o elipsă prelungă, întorcând

palma în sus, şi, cu un gest brusc şi scurt, înfipse două degete în ochii lui Kevin.

El îşi puse mâinile pe faţă, iar Nell îl lovi între picioare cu toată puterea, fără să se grăbească şi ţintind cu grijă. În timp ce el se apleca, ea îl apucă de păr şi îl lovi cu genunchiul în faţă, apoi îl trânti în fund şi îl lăsă acolo, prea uimit pentru moment pentru a începe să se văicărească.

Hackworth ia prânzul într-o companie distinsă; o discuţie despre ipocrizie; situaţia lui Hackworth se complică

Hackworth ajunse primul la local. Îşi comandă nişte bere brună de la bar, marfă îmbuteliată în comunitatea Dovetail, aflată în apropiere, şi se învârti cu paşi mari câteva minute, aşteptând. Toată dimineaţa se frământase la birou, iar acum se bucura de ocazia de a-şi dezmorţi picioarele. Locul fusese amenajat în stilul localurilor vechi londoneze din perioada celui de-al doilea război mondial, completat cu imitaţia unei avarii făcută de o bombă, într-un colţ al structurii, cu X-uri mari de hârtie pe geamuri, care îl duceau pe Hackworth cu gândul la Dr. X. Ici şi colo, pe pereţi, erau atârnate autografe ale piloţilor englezi şi americani, alături de alte colecţii amintind primele zile ale cooperării Anglo-Americane:

TRIMITEŢI
o armă
CA SĂ APĂRAŢI
O CASĂ BRITANICĂ
Civilii britanici, confruntaţi cu pericolul invaziei,
au nevoie disperată de arme pentru
a-şi apăra casele.
PUTEŢI AJUTA
Comitetul American
pentru Apărarea Caselor Britanice

Peste tot în cameră atârnau gambete prinse în ţăruşi şi cârlige, asemeni unor uriaşe grămezi de grepfruturi negre. Se părea că o mulţime de ingineri şi creatori veneau aici. Se aplecau peste halbele de bere la bar şi devorau plăcintele cu rinichi şi carne aşezaţi la mese, flecărind şi chicotind. Nici localul, nici patronii nu ieşeau cu ceva în evidenţă, însă Hackworth ştia că ciudăţeniile şi scopurile ştiinţei nanotehnologice adunate în capetele acestor artizani de clasă mijlocie erau cele care menţineau, în ultimă instanţă, siguranţa şi bunăstarea în New Atlantis. Se întreba deseori de ce nu se mulţumea să fie doar unul dintre ei. John Percival Hackworth îşi pusese această problemă şi o făcuse mult mai bine decât alţii. Simţise, însă, că are nevoie să meargă mai departe – dorea să ajungă la fondul dilemei şi în sufletul cuiva.

Acum, fie că dorea sau nu, va ajunge la sute de mii de suflete.

Bărbaţii de la mese îl priveau curioşi, apoi, ferindu-şi ochii atunci când el le prindea privirea, înclinau capul politicoşi. Hackworth observase lunga limuzină Rolls-Royce parcată în faţa localului. Cineva important era aici, undeva într-unul dintre separeurile din spate. Şi Hackworth şi restul persoanelor prezente o ştiau; de aceea se şi aflau în stare de alertă, întrebând-se ce se petrece.

Maiorul Napier opri cabalina standard de cavalerie în faţa localului şi intră la douăsprezece fix. Îşi scoase pălăria, schimbând un salut surâzător cu barmanul. Hackworth îl recunoscuse pe Maior, pentru că acesta era un erou, iar acesta îl recunoscuse pe Hackworth din motive nespecificate, intenţionat.

Hackworth îşi mută halba în mâna stingă şi strânse cu putere mâna Maiorului. Se îndreptară împreună cu paşi mari spre partea din spate a localului, schimbând fraze nesemnificative, neutre şi neimportante. Napier păşi în faţa inginerului deschizând o uşă micuţă în perete. Trei trepte coborau spre un separeu confortabil, cu ferestre cu cercevele pe trei pereţi şi o singură masă acoperită cu alamă în mijloc. La masă se afla un singur bărbat, iar Hackworth realiză, coborând treptele, că era Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw, care se ridică, îi întoarse plecăciunea şi îl întimpină cu o caldă strângere de mână, încercând în acest fel să-l facă pe inginer să

se simtă în largul său. Însă nu reuşi decât să obţină o reacţie contrară.

Continuată flecăreala, un pic mai reţinut. Intră un ospătar; Hackworth comandă un sandviş cu friptură, specialitatea zilei, iar Napier înclină doar capul pentru a aproba alegerea, gest pe care inginerul îl consideră prietenesc. Finkle-McGraw nu comandă nimic de mâncare.

De fapt, lui Hackworth nu-i mai era foame. Era evident că cei de la Comandamentul Forţelor Unite Regale înţeleseră, măcar în parte, ce se petrecuse şi că Finkle McGraw ştia câte ceva despre subiect. Hotărâseră să-l abordeze în particular, în loc să-l izgonească pur şi simplu din cadrul gintei. Aceasta ar fi trebuit să-l liniştească, dar lucrurile nu stăteau aşa. După judecarea lui în Regatul Celest, totul păruse simplu. Acum, presupunea Hackworth, situaţia se va complica mult mai tare.

— Domnule Hackworth, spuse Finkle-McGraw pe un alt ton, folosit de obicei în timpul şedinţelor de chemare la ordine, după ce politeţurile se epuizaseră, te rog, onorează-mă cu părerea dumnitale despre ipocrizie.

— Scuzaţi-mă. Ipocrizie, Alteţă?

— Da. Ştii dumneata ...

— Cred că este un viciu.

— Unul mic sau unul major? Gândeşte-te bine – de răspuns depind multe.

— Cred că depinde de circumstanţe particulare.

— Acest răspuns va fi mereu unul neutru, domnule Hackworth, replică pe un ton de reproş Lordul Egal.

Maiorul Napier râse, cumva forţat, neştiind cum să aprecieze această linie de anchetă.

— Evenimente recente din viaţa mea mi-au reînnoit aprecierea pentru calitatea lucrurilor executate prudent, spuse Hackworth.

Ceilalţi interlocutori chicotiră cunoscători.

— Ştii, în tinereţea mea, ipocrizia era considerată cel mai rău viciu, spuse Finkle-McGraw. Datorită relativităţii moralei. Vezi dumneata, în acel gen de climat, nu îţi este permis să-i critici pe alţii – în definitiv, din moment ce nu există bine sau rău absolut, atunci ce bază are criticismul?

Finkle-McGraw făcu o pauză, ştiind că are întreaga atenţie a interlocutorilor săi. Scoase din buzunar o pipă şi diverse

accesorii. O umplu cu foi de tutun al căror miros îi făcu pe Hackworth să-i lase gura apă. Îl tenta să ia câteva foi şi să le mestece.

— Acum, asta duce la un grad oarecare de frustrare pentru aceia care sunt cusurgii din fire şi cărora nu le place nimic mai mult decât criticarea cusururilor altora. Aşa se face că au transformat omniprezenta minoră ipocrizie în regele tuturor viciilor. Pentru că, vezi dumneata, chiar dacă nu există bine sau rău, poţi descoperi motive pentru a critica o altă persoană, opunând ceea ce aceasta a spus, cu ceea ce a înfăptuit în realitate. De fapt, nu realizezi o judecată despre corectitudinea părerilor acesteia sau a moralităţii comportamentului – în realitate, scoţi în evidenţă faptul că a spus una şi a făcut alta. Toate discursurile politice din vremea tinereţii mele erau dedicate descoperirii ipocriziei.

— Nu v-ar veni să credeţi lucrurile ce se spuneau despre primii victorieni. În acele zile, a numi pe cineva Victorian era echivalent cu a-l numi fascist sau nazist.

Mirarea lui Hackworth şi a Maiorului Napier era egală.

— Înălţimea voastră! exclamă Maiorul. Cunoşteam faptul că atitudinea lor morală era radical diferită de a noastră – dar sunt uimit să aflu că acea societate *îi condamna* pe primii victorieni.

— Pentru că primii victorieni erau ipocriţi, spuse Hackworth, înţelegând.

Finkle-McGraw îl privi pe Hackworth aşa cum profesorul îşi priveşte elevul favorit.

— După cum poţi observa, Maior Napier, stima pe care o manifest faţă de acuitatea minţii domnului Hackworth este îndreptăţită.

— Cu toate că nu am pus niciodată aceasta la îndoială, spuse Maiorul ridicând paharul în direcţia inginerului, vă sunt deosebit de recunoscător pentru demonstraţie.

— Pentru că erau ipocriţi, repetă Finkle-McGraw, aprinzându-şi pipa şi trimiţând câteva uriaşe rotocoale de fum în aer, victorienii erau dispreţuiţi la sfârşitul secolului douăzeci. Bineînţeles că majoritatea celor care aveau o astfel de părere se făceau vinovaţi ei înşişi de o conduită neadecvată şi, totuşi, nu vedeau paradoxul pentru că nu erau ipocriţi – nu aveau nici un fel de conduită morală.

— Deci le erau superiori victorienilor din punctul de vedere al moralei ... spuse Maiorul Napier încă nedumerit.

— ... tocmai din cauză că, de fapt, nu aveau nici un fel de morală.

În jurul mesei interveni un moment de tăcere.

— Noi avem un punct de vedere despre ipocrizie oarecum diferit, continuă Finkle-McGraw. La sfârşitul secolului douăzeci, *Weltanschauung,* sau concepţia despre lume, era ceva care expunea înalte principii morale ca parte a unei campanii planificate de decepţionare – cei din acea vreme nu credeau în aceste principii şi le încălcau în particular, cu regularitate. Evident, majoritatea ipocriţilor nu sunt aşa. Majoritatea timpului este vorba despre voinţa spiritului, slăbiciunile trupului şi tot aşa.

— Faptul că noi violăm ocazional propriul nostru statut moral, spuse Maiorul Napier, nu înseamnă neapărat că suntem nesinceri.

— Bineînţeles că nu, aprobă Finkle-McGraw. E chiar evident. Nimeni, niciodată, nu a spus că este simplu să te menţii în cadrul unui cod strict de conduită. În realitate, dificultăţile pe care le întimpinăm, greşelile pe care le facem, sunt cele care fac lucrurile mai interesante. Lupta internă, şi *eternă,* dintre instinctele noastre primare şi cerinţele riguroase ale propriului nostru sistem moral reprezintă însăşi esenţa umană. Este felul în care ne conducem pe noi înşine în acea luptă care determină felul în care vom fi, cu timpul, judecaţi de o putere superioară.

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva momente, înghiţind bere sau fum şi cântărind problema.

— Nu mă pot abţine să nu deduc, spuse Hackwort într-un sfârşit, că prezenta lecţie de etică comparativă, pe care o consider frumos expusă şi pentru care sunt recunoscător, trebuie că a fost gândită pentru a se referi la situaţia mea.

Ceilalţi bărbaţi ridicară sprâncenele într-o nu foarte convingătoare expresie de uimire. Lordul Egal se întoarse spre Maiorul Napier, care privea podeaua.

— Noi nu cunoaştem toate detaliile situaţiei dumitale – după cum ştii, supuşii Atlantieni au dreptul la un tratament politicos din partea tuturor angajărilor Forţelor unite, excepţie făcând acele cazuri în care sunt încălcate normele tribale, ceea ce înseamnă, în parte, că noi nu punem oamenii sub

supraveghere doar pentru că suntem curioşi să le aflăm, ăăă, *ocupaţiile secundare.* Într-o epocă în care totul poate fi supravegheat, nu ne-a mai rămas decât politeţea. Totuşi, monitorizăm toate intrările şi ieşirile peste graniţă. Şi acum nu mult timp, curiozitatea ne-a fost stimulată de sosirea unui anume Locotenent Chang, ofiţer al Magistratului Districtual. Avea asupra lui o pungă din plastic ce conţinea o pălărie, aflată într-o stare deplorabilă. Locotenentul Chang a mers direct la apartamentul dumneavoastră, unde a petrecut o jumătate de oră şi apoi a plecat, însă fără pălărie.

La începutul acestei expuneri sosise şi sandvişul cu friptură. Hackworth începuse să-l condimenteze, ca şi când ar fi putut micşora importanţa conversaţiei arătându-se interesat, în aceeaşi măsură, şi de aromatizarea gustării. Se jucă o vreme cu murătura, apoi începu să examineze sticlele cu diverse sosuri, aranjate în centrul mesei.

— Am fost atacat în Teritoriile Concesionate, spuse el absent, iar Locotenentul Chang mi-a recuperat, ceva mai târziu, pălăria de la unul dintre infractori.

Fără vreun motiv special, îşi fixase privirea pe o sticlă înaltă cu o etichetă neclară, tipărită în stil vechi. Pe ea scria mare *„Condimentul Original al lui McWhorter";* restul literelor erau prea mici pentru a putea fi citite. Gâtul sticlei era, la rândul lui, ornamentat cu reproduceri în alb-negru ale unor vechi medalii câştigate de monarhi europeni pre-Iluminişti, la expoziţii care au avut loc în oraşe cum ar fi Riga. O scurtă zgâlţâire şi o apăsare ejectară prin orificiul strâmt din vârful sticlei câţiva stropi de suc ocru pe farfurie şi pe sandviş.

— Da, spuse Maiorul Napier, extrăgând din buzunarul de la piept o hârtie inteligentă împăturită. Îi spuse să se desfăşoare pe masă şi o înţepă cu vârful unui stilou argintiu, de mărimea unui cartuş de artilerie. Înregistrările efectuate la hotarele zonei noastre indică faptul că dumneavoastră nu vă aventuraţi prea des în Teritoriile Concesionate, domnule Hackworth, ceea ce este uşor de înţeles şi spune ceva despre buna dumneavoastră judecată. În ultimele luni au existat două incursiuni. În prima dintre acestea, aţi plecat la mijlocul după-amiezii şi aţi revenit noaptea târziu, sângerând din cauza unor rupturi ce păreau recent dobândite, în conformitate cu (Maiorul Napier nu-şi putu retine un zâmbet) descrierea însemnată de ofiţerul de serviciu

din acea noapte. A doua oară, aţi plecat iarăşi după-amiaza şi aţi revenit târziu, de data asta cu o unică rană, profundă, de-a lungul feselor. Rana era, bineînţeles, invizibilă, dar a fost observată de aparatele de supraveghere.

Hackworth muşcă din sandviş. Aşa cum bine presupusese, carnea era destul de plină de zgârciuri şi avea destul timp să se gândească la situaţia în care se afla în timp ce molarii săi erau ocupaţi să o mestece. Se dovedi că nu se înşelase, dar, aşa cum i se întâmpla frecvent în astfel de ocazii, nu reuşea să-şi concentreze mintea asupra subiectului. Nu se putea gândi decât la gustul sosului. În cazul în care eticheta de pe sticla cu ingrediente ar fi fost lizibilă ar fi citit ceva de genul:

Apă, melasă neagră, piper cubanez de import, sare, usturoi, ghimbir, pulpă de tomate, untură, fum adevărat de hicori, tutun de prizat, sedimente de fermentaţie, praf de uraniu, râturi de porc, glutamide de monosodiu, azotat, nitriţi, îngrăşăminte, praf de păr de porc, dinamită, cărbune activ, fosfaţi, curăţători de ţevi, păcură, nicotină, malţ de whisky, noduli limfatici de vită, afumaţi, frunze de toamnă, acid nitric roşu, cărbune bituminos, emanaţii radioactive, cerneală de tipografie, amidon de rufe, reziduuri de canal, cristale de azbest albastru, alge indiene şi arome naturale.

Nu se putea abţine să nu zâmbească de completa neajutorare de care dădea dovadă atât acum cât şi în acea noapte.

— Trebuie să recunosc, recentele mele călătorii în Teritoriile Concesionate mă determină să nu-mi mai doresc altele. Comentariul produse din partea interlocutorilor acele zâmbete atotcunoscătoare. Hackworth continuă: N-am văzut nici un motiv pentru care să declar jaful autorităţilor din New Atlantis ...

— *Nu exista* nici un motiv, spuse Maiorul Napier. Cu toate astea, Poliţia din Shanghai ar fi putut fi interesată.

— A, mă rog! Nu le-am raportat pur şi simplu din cauza reputaţiei pe care o au.

Această aluzie transparentă ar fi avut ca rezultat chicoteli răutăcioase în majoritatea cazurilor. Nici Finkle-McGraw, nici Maiorul nu apucară momeala, iar pe Hackworth asta îl şocă.

— Şi totuşi, remarcă Napier, Locotenentul Chang a dezminţit această reputaţie, nu-i aşa, când şi-a dat osteneala de a vă aduce personal pălăria, acum de nefolosit, în afara orelor

de program, când ar fi putut foarte bine să v-o trimită prin curier sau să o arunce.

— Da, spuse Hackworth, cred că da.

— Nouă ni s-a părut un fapt singular. Deşi nu avem nici cea mai mică intenţie de a vă chestiona în legătură cu detaliile discuţiei avute cu Locotenentul Chang sau de a ne băga nasul în afacerile dumneavoastră, unele suspiciuni ne-au fost trezite, probabil, din cauză că am fost expuşi prea multă vreme tacticilor întortocheate ale orientalilor. Poate că intenţiile Locotenentului Chang nu au fost în întregime onorabile şi ar trebui notificate. În acelaşi timp, pentru protecţia dumneavoastră, am hotărât să vă supraveghem în timpul ultimului sejur dincolo de reţeaua de protecţie.

Napier scrijeli ceva pe hârtia din faţa sa. Hackworth îi privi ochii de un albastru palid plimbându-se peste diferitele înregistrări.

— Aţi mai făcut un drum în Teritoriile Concesionate, de fapt peste Causeway, trecând apoi prin Pudong spre vechiul Shanghai, spuse Napier, unde maşinăria noastră de supraveghere fie s-a defectat, fie a fost distrusă de dispozitivele de protecţie. Aţi revenit, câteva ore mai târziu, cu o rană pe fese. Maiorul trânti pe neaşteptate hârtia pe masă, privindu-l pe Hackworth pentru prima oară de ceva vreme, clipind de câteva ori în timp ce îşi focaliza atenţia, apoi se relaxa pe spătarul scaunului din lemn. E pentru prima oară când unul dintre supuşii Majestăţii Sale pleacă într-o plimbare nocturnă în sălbăticie şi se întoarce cu urmele unei biciuiri; care, de obicei, este mult mai severă şi ale cărei costuri sunt plătite de victimă. Părerea mea, domnule Hackworth, este că dumneavoastră nu sunteţi interesat de acest viciu de procedură.

— O părere corectă, domnule, răspunse inginerul poticnindu-se puţin. Această recunoaştere îl pusese într-o postură în care trebuia să găsească o explicaţie bună pentru cicatricea de pe fese. De fapt, nu era obligat să explice nimic – era o discuţie informativă, nu un interogatoriu al poliţiei – dar pentru credibilitatea sa şi aşa zdruncinată, s-ar fi dovedit de rău augur să treacă peste episod fără nici un comentariu. Ca pentru a evidenţia aceasta, interlocutorii săi rămaseră tăcuţi.

— Aveţi o informaţie recentă în legătură cu bărbatul numit Chang? întrebă Hackworth.

— E uimitor că întrebaţi. Avem. Binevoitorul Locotenent, colega sa pe nume Pao şi superiorul lor, magistratul Fang au demisionat cu toţii în aceiaşi zi, aproximativ acum o lună. Au reapărut în Regatul Mijlociu.

— Probabil că aţi fost uimit de coincidenţă: un judecător obişnuit să biciuiască oamenii intră în serviciile Regatului Mijlociu şi la scurt timp după aceea, un inginer Atlantian revine dintr-o vizită efectuată în regiunea menţionată cu urme de biciuire.

— Acum, că aţi spus-o, pare chiar şocant, răspunse Napier.

Vorbi şi Lordul Egal:

— Aceasta ar putea conduce la concluzia că inginerul în chestiune avea o datorie la o puternică personalitate din acea gintă şi că sistemul juridic a fost folosit ca un soi de agenţie de colectare.

Maiorul Napier era pregătit să preia raţionamentul.

— Un astfel de inginer, în cazul în care el există, ar putea fi surprins să afle că John Zaibatsu este extrem de curios în legătură cu gentlemanul shanghaez în chestiune – un Mandarin al Regatului Celest, corect până în pânzele albe, dacă el este persoana despre care discutăm – şi despre ale cărui activităţi am încercat, fără prea mult succes, să obţinem mai multe informaţii. Deci, dacă gentlemanul shanghaez ar pretinde că inginerul nostru este amestecat în activităţi pe care în mod normal le-am considera lipsite de etică sau chiar trădătoare, noi am adopta o atitudine neobişnuit de iertătoare. Cu condiţia ca inginerul să ne menţină bine informaţi.

— Înţeleg. Ceva în genul unui agent dublu, nu? întrebă Hackworth.

Napier se încruntă de parcă ar fi fost biciuit.

— Iată o frază lipsită de subtilitate. Dar o pot ignora, având în vedere faptul că aţi folosit-o în contextul actual.

— Atunci, ar dori John Zaibatsu să facă un soi de angajament formal în legătură cu acest aranjament?

— Nu aceasta este procedura, spuse Maiorul Napier.

— Mi-era teamă de asta.

— De obicei, astfel de angajamente sunt de prisos, deoarece în majoritatea cazurilor de acest gen, cel în cauză are foarte puţine alegeri la dispoziţie.

— Da, spuse Hackworth, înţeleg.

— Angajamentul este unul moral, o chestiune de onoare, interveni Finkle-McGraw Că un astfel de inginer intră în necazuri este o dovadă de oarecare ipocrizie din partea sa. Noi suntem dispuşi să trecem cu vederea rutina, în cazul în care continuă să se comporte ca un trădător, atunci este de aşteptat ca afacerea să capete o altă întorsătură; dar dacă îşi joacă bine rolul şi ne pune la dispoziţie informaţii valoroase pentru Forţele Unite ale Majestăţii Sale, atunci greşeala îi este considerată o eroare minoră în cadrul unui gest de mare eroism. Poate că sunteţi la curent cu faptul că nu este ceva neobişnuit ca eroii să capete diverse titluri, pe lângă alte recompense palpabile.

Câteva momente uimirea lui Hackworth fu prea mare pentru a putea vorbi. Se aştepta la exil; şi, probabil că îl şi merita. Nu spera la iertare. Însă Finkle-McGraw îi oferea oportunitatea de ceva mult mai important: şansa de a intra în rândul micii nobilimi. O poziţie echivalentă în cadrul tribului. Exista un singur răspuns pe care îl putea da şi vorbi înainte de a-şi pierde cumpătul.

— Vă mulţumesc pentru toleranţa de care daţi dovadă, spuse el, şi consideraţi comisionul ca acceptat. Vă rog să consideraţi că, din acest moment, mă aflu pentru totdeauna în slujba Majestăţii Sale.

— Ospătar! Adu nişte şampanie, te rog, strigă Maiorul Napier. Cred că avem ceva de sărbătorit.

Din Abecedar, sosirea sinistrului Baron; practicile disciplinare ale lui Burt; complotul împotriva Baronului; aplicaţii practice ale ideilor expuse în Abecedar; zborul

În afara Castelului întunecat, mama vitregă continuă să trăiască după pofta inimii şi să-şi amuze musafirii. La fiecare câteva săptămâni, în locul unde îşi ţinuse tatăl lui Nell barca de pescuit, ancora câte un vapor venit dinspre orizont. Câte un tip important cobora pe mal însoţit de servitori şi locuia cu mama vitregă câteva zile, săptămâni sau luni. Până la urmă, ea începea întotdeauna să se certe cu musafirii, ţipând la ei. Nell şi Harv auzeau răcnetele prin pereţii Castelului întunecat. Musafirii se plictiseau la un moment dat de urlete, se suiau în vapoarele cu care veniseră şi plecau, lăsând-o pe Regina cea rea cu inima frântă, plângând în hohote pe ţărm. Prinţesa Nell, care la

început o urâse pe mama vitregă, înţelesese că aceasta se afla închisă într-o închisoare proprie, chiar mai întunecată şi mai rece decât era Castelul întunecat.

Într-o zi, apăru în golf o corabie cu trei catarge şi pânze roşii din care coborî un bărbat cu părul şi barba roşii. Ca şi ceilalţi vizitatori el se mută cu Regina, trăind acolo o vreme. Spre deosebire de alţii, era curios în legătură cu Castelul întunecat şi călărea până la porţile acestuia aproape zilnic, zgâlţâia mânerele porţilor şi se plimba în jurul lui privind turnurile.

În cea de-a treia săptămână a vizitei omului cu păr roşu, Nell şi Harv auziră uimiţi cum cele douăsprezece lacăte ale porţilor se deschid, unul câte unul. Intră bărbatul cu părul roşu. Când îi văzu pe cei doi, se dovedi la fel de uimit ca şi ei.

— Cine sunteţi voi? întrebă cu glas gros.

Prinţesa Nell era cât pe ce să răspundă, dar Harv o opri.

— Dumneata eşti musafirul aici. Identifică-te.

La aceste cuvinte, faţa bărbatului se înroşi aproape la fel de tare ca şi părul, iar el îi trase un pumn lui Harv.

— Eu sunt Baronul Jack şi poţi considera asta ca fiind cartea mea de vizită. Apoi, doar pentru intimidare, încercă să-i tragă un şut lui Nell; însă piciorul lui, prins în armura grea din metal, se mişca încet şi Prinţesa Nell, amintindu-şi lecţiile Dinozaurului, evită uşor lovitura. Voi trebuie să fiţi micile lepădături despre care mi-a vorbit Regina, spuse el. Ar fi trebuit să fiţi morţi până acum, mâncaţi de troli. Ei bine, în seara asta se va întâmpla, iar de mâine castelul va fi al meu!

Îl prinse pe Harv şi începu să-i lege braţele cu o sfoară aspră. Prinţesa Nell, uitând lecţia, încercă să-l oprească şi într-o secundă, el o apucă de păr şi o legă şi pe ea. Curând, amândoi zăceau fedeleş pe pământ.

— O să vedem în noaptea asta cât de bine ştiţi să vă luptaţi cu trolii! spuse Baronul Jack şi, plesnindu-i pe fiecare, ieşi cu paşi mari pe poartă şi închise la loc cele douăsprezece lacăte.

Prinţesa Nell şi Harv au fost nevoiţi să aştepte multă vreme până la apusul soarelui, când Prietenii de Noapte înviară şi îi dezlegară. Prinţesa Nell le povesti despre noul iubit al Reginei care dorea să pună mâna pe Castelul întunecat.

— Trebuie să-l înfruntăm, spuse Purpuria.

Prinţesa Nell şi ceilalţi prieteni fură uimiţi să audă aceste vorbe pentru că, de obicei, Purpuria era răbdătoare şi înţeleaptă şi nu-i plăcea să se lupte.

— Sunt multe pete întunecate pe lume, explică ea, şi de multe ori o cale ascunsă este bună; dar unele lucruri sunt de-a dreptul dăunătoare încât trebuie înfruntate chiar cu riscul vieţii.

— Dacă era doar un om, l-aş fi zdrobit cu un picior, spuse Dinozaurul, însă nu în timpul zilei; şi chiar şi în timpul nopţii, Regina este o vrăjitoare şi prietenele ei au la rândul lor puteri. Ne trebuie un plan.

În acea noapte se dezlănţuise iadul în apartamentul lor. Kevin, băiatul pe care Nell îl înfrânsese la tenis, învăţase tot ce ştia de la Burt, pentru că Burt locuise o vreme cu mama lui Kevin, aşa că venise la Burt şi îi spusese că a fost bătut de Harv şi de Nell împreună. În acea noapte, Nell şi Harv încasară cea mai cruntă bătaie din viaţa lor. Durase atât de mult încât Mama încercase să-l calmeze pe Burt. Dar Burt o plesnise pe Mama peste faţă trântind-o pe podea. Până la urmă, Nell şi Harv rămăseseră singuri în camera lor. Burt rămăsese în sufragerie cu câteva beri şi un ractiv Burly Scudd. Mama fugise din casă, iar ei habar n-aveau unde se află.

Unul dintre ochii lui Harv era atât de umflat, încât nu-l putea deschide, iar o mână îi atârna inertă. Nell era teribil de însetată, iar când se dusese la toaletă urinase cu sânge. Pe mâini avea urme de arsuri de la ţigările lui Burt, iar durerea se înteţea.

Simţeau mişcările lui Burt prin perete şi auzeau ractivul. Harv putea spune când a adormit Burt, pentru că un ractiv cu un singur utilizator intra pe pauză în momentul în care clientul nu mai juca. Când au fost siguri că Burt doarme, se furişară în bucătărie pentru nişte medicamente din C.M.

Harv ceru nişte bandaje pentru încheietură şi un pachet cu gheaţă pentru ochi, apoi ceru C.M.-ului ceva de pus pe tăieturi şi arsuri ca să nu se infecteze. C.M.-ul afişă o întreagă listă de remedii. Unele erau premium, pe care trebuia să le plăteşti, dar erau şi câteva gratuite. Unul dintre cele gratuite era o cremă într-un tub, ca pasta de dinţi. O luară la ei în cameră şi îşi unseră rănile unul altuia.

Nell rămase întinsă în pat, în linişte, până ce Harv adormi. Apoi scoase *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare.*

Când, în ziua următoare, Baronul Jack veni la castel, se înfurie găsind frânghiile grămadă pe podea şi nici urmă de oase frânte şi roase de troli. Năvăli în castel cu spada afară din teacă, răcnind că-i va omorî pe Harv şi pe Prinţesa Nell cu mâna lui; dar, intrând în sufragerie, se opri uimit văzând că o masă plină de bucate fusese aşezată pentru el: bucăţi de pâine, unt proaspăt, păsări fripte, un purcel de lapte, grepfruturi, mere, brânză, supă de carne şi vin. Lângă masă, Harv şi Prinţesa Nell aşteptau, în costume de servitori.

— Bine aţi venit în castelul vostru, Baroane Jack, spuse Prinţesa Nell. După cum vedeţi, noi, ca servitori ai dumneavoastră am pregătit o mică gustare ce sperăm să vă fie pe plac. De fapt, Răţoiul pregătise bucatele, dar acum, fiind zi, se transformase la loc într-o jucărie.

Furia Baronului Jack se domoli la vederea festinului.

— O să gust câte ceva, spuse el, dar dacă mâncarea nu este perfectă sau dacă nu mă serviţi pe placul meu, o să vă atârn capetele în poarta castelului!

Harv părea supărat şi era pe punctul de a urla ceva teribil, însă Prinţesa Nell îşi aminti vorbele Purpuriei, care susţinea că cele mai bune căi sunt cele ascunse şi spuse cu voce dulce:

— Nici că am merita altceva pentru o greşeală.

Baronul Jack se puse pe mâncat, iar bucatele fuseseră atât de bine pregătite de Răţoi că nu se mai putea opri. Îi tot trimitea pe Harv şi pe Nell la bucătărie ca să-i mai aducă altele şi, cu toate că se ridica mereu din scaun pentru a-i plesni pentru greşeli imaginare, hotărâse că puştii îi erau mai de folos vii decât morţi.

— Câteodată le ardea pielea cu ţigara, şopti Nell. Literele de pe pagina Abecedarului se schimbară.

— Prinţesa Nell a făcut pipi roşu, mai spuse Nell, pentru că Baronul era un om foarte rău. Iar numele lui adevărat nu era Baronul Jack. Era Burt.

În timp ce Nell vorbea, povestea din Abecedar se schimba.

— Iar Harv nu-şi putea folosi mâna din cauza încheieturii, aşa că era nevoit să care totul cu cealaltă mână; şi asta tot din cauză că Burt era un om rău şi îl lovise foarte tare.

După o lungă tăcere, Abecedarul începu iarăşi să vorbească, dar vocea frumoasă a femeii victoriene care îi spunea povestea suna îngroşată şi răguşită şi se poticni chiar în mijlocul unei propoziţii.

Baronul Burt mâncă toată ziua, până când, într-un sfârşit, soarele apuse.

— Încuiaţi porţile, spuse o voce ascuţită. Altfel trolii or să ne mănânce!

Cuvintele fuseseră rostite de un omuleţ îmbrăcat în costum şi cu pălărie pe cap, care se strecurase pe uşă şi privea nervos apusul soarelui.

— Cine e dobitocul care îmi întrerupe prânzul?! mugi Baronul.

— Este vecinul nostru, spuse Prinţesa Nell. Vine în vizită la noi seara. Te rugăm, lasă-l să stea lângă foc.

Baronul Burt păru un pic suspicios, dar în acel moment Harv îi puse în faţă o delicioasă plăcintă cu căpşuni, iar el uită cu totul de omuleţ câteva minute, până când vocea cea ascuţită se auzi, spunând:

Burt, un Baron din vremuri trecute,
Se credea invincibil la trânte şi lupte;
Şi pe urs el credea că-l poate învinge!
Dar c-o halbă sau două de-l cinstea cineva,
Pun pariu, frate dragă, că pe plâns se punea!

— Cine îndrăzneşte să-l ia în râs pe Baron?! urlă Burt şi-l văzu pe musafir sprijinindu-se în baston şi ridicând paharul pentru a închina în cinstea lui.

O, Majestate, nu fiţi supărat,
Mai bine ar fi să vă-ntindeţi pe pat;
Aţi avut o zi proastă.
O zi mult prea lungă;
V-aţi udat pantalonii şi nu mai au dungă!

— Aduceţi-mi un butoi cu bere! ţipă Baronul Burt. Şi mai aduceţi unul şi pentru bufonul ăsta şi să vedem cine face pe el.

Harv aduse două butoaie de bere tare. Baronul ridică unul la gură şi-l goli dintr-o sorbire. Omuleţul de pe podea făcu la fel.

Apoi se aduseră două stacane cu vin şi încă odată Baronul şi omuleţul le terminară rapid.

Într-un sfârşit, apărură şi două sticle cu lichior iar Baronul şi omuleţul băură pe rând până terminară licoarea. Baronul era uimit de rezistenţa la băutură a omuleţului; era încă în picioare, drept şi sobru, în timp ce Burt era beat de-a binelea.

Omuleţul scoase din buzunar o sticlă mititică şi spuse:

Adulţii preferă o cupă cu vin;
Lichiorul alege
Doar cel ce e Rege;
O halbă de bere pentru tineri e bună,
Dar toate-s nimic pe lângă raze de lună!

Omuleţul destupă sticluţa, luă o înghiţitură, apoi i-o dădu Baronului Burt. Baronul înghiţi o dată şi adormi brusc pe scaun.

— Misiune îndeplinită, spuse omuleţul, scoţându-şi pălăria şi dând la iveală lungile urechi îmblănite – pentru că nu era nimeni altul decât Peter deghizat.

Prinţesa Nell fugi în bucătărie să-i spună Dinozaurului care stătea lângă foc, învârtind o prăjină din lemn pe cărbuni aprinşi.

— A adormit! şopti ea.

Miranda, aşezată pe scena ei din Parnasse, simţi că o copleşeşte un sentiment de uşurare când pe prompter apăru linia următorului mesaj. Închise ochii, respiră adânc înainte de a citi, îşi domoli mintea, încercând să se imagineze pe sine în Castelul întunecat. Privi adânc în ochii Prinţesei Nell şi transmise mesajul cu toată tehnica şi talentul pe care le avea.

— Bine! spuse Dinozaurul. Atunci a venit vremea ca tu şi Harv să vă luaţi zborul din Castelul întunecat! Trebuie să fii cât se poate de precaută. Voi veni şi eu mai târziu după tine.

Te rog pleacă de acolo! Te rog fugi! Ieşi din acea cameră a ororilor în care ai locuit până acum, Nell, şi mergi la un orfelinat sau la o stafie de poliţie sau oriunde, iar eu te voi găsi. Oriunde ai fi, te voi găsi.

Miranda se gândise deja la toate amănuntele: putea compila o saltea în plus pentru Nell, pe care ar pune-o pe podeaua dormitorului său, iar Harv putea dormi în sufrageria apartamentului. Numai dacă ar reuşi să localizeze unde naiba se aflau cei doi.

Prinţesa Nell nu răspunse. Se gândea. Nu era momentul acum. *Ieşi afară. Ieşi afară.*

— De ce pui băţul în foc?

— E datoria mea să mă asigur că Baronul cel rău nu te va mai răni niciodată, spuse Miranda citind de pe prompter.

— Dar ce ai de gând să faci cu băţul?.

Te rog nu face asta! Nu e momentul să întrebi de ce.

— Trebuie să te grăbeşti! citi Miranda, încercând încă o dată să transmită cât mai bine mesajul. Dar Prinţesa Nell, care se juca de ceva ani cu Abecedarul, se obişnuise să pună întrebări la nesfârşit.

— De ce faci băţul mai ascuţit?

— În felul ăsta Ulise i-a învins pe Ciclopi, spuse Dinozaurul. *Rahat. Nimic nu merge.*

— Ce sunt Ciclopii? întrebă Nell.

Pe pagina următoare apăru o imagine faţă în faţă cu cea în care Dinozaurul stătea lângă foc. Era poza unui gigant cu un singur ochi ce mâna nişte oi.

Dinozaurul spuse povestea despre cum Ulise omorâse Ciclopii cu un băţ ascuţit, exact cum avea el de gând să procedeze cu Baronul Burt. Nell insistă să audă ce se petrecuse după aceea. O poveste conducea spre alta. Miranda încerca să spună poveştile cât de repede putea, încerca să-şi încarce vocea cu plictiseală şi nerăbdare, ceea ce nu era simplu, pentru că de fapt se afla în pragul panicii. Trebuia să o scoată pe Nell din apartamentul acela înainte ca Burt să se trezească din beţie.

Cerul estic începuse să strălucească ...

Rahat. Ieşi de acolo, Nell!

Dinozaurul tocmai se pregătea să-i spună Prinţesei Nell povestea unei vrăjitoare care transforma bărbaţii în porci când, ptiu, el se transformă într-o jucărie de pluş. Răsărise soarele.

Nell fu destul de uimită de întorsătura aceasta şi închise Abecedarul pentru o vreme. Rămase în întuneric, ascultând răsuflarea lui Harv şi sforăitul lui Burt. Abia aştepta momentul în care Dinozaurul îl va omorî pe Baronul Burt, aşa cum făcuse Ulise cu Ciclopii. Dar acum nu se mai întâmpla aşa. Baronul Burt se va trezi, va înţelege că a fost păcălit şi îi va răni şi mai tare. Vor fi prinşi în Castelul întunecat pentru totdeauna.

Nell se săturase să stea în Castelul întunecat. Ştia că venise vremea să plece de acolo.

Deschise Abecedarul.

— Prinţesa Nell ştie ce are de făcut, spuse ea. Închise cartea şi o lăsă pe pernă.

Chiar dacă n-ar fi învăţat atât de repede să citească, n-ar fi avut probleme să găsească ceea ce căuta doar folosind mediagliphurile C.M.-ului. Era un lucru pe care văzuse că îl foloseau oamenii în vechile pasive, un lucru pe care îl văzuse când Brad, fostul prieten al Mamei, o dusese în vizită la grajdul din Dovetail. Se numea şurubelniţă şi puteai cere C.M-ului să o facă în diferite forme: lung, scurt, gros, subţire.

Ceru una foarte lungă şi foarte subţire. Când termină, C.M.-ul sâsâi ca de obicei iar ei i se păru că îl aude pe Brad răsucindu-se pe canapea.

Trase cu ochiul în sufragerie. Burt era încă întins acolo, cu ochii închişi, dar braţele i se mişcau. Capul i se întoarse de pe o parte pe cealaltă şi Nell observă o strălucire printre pleoapele pe jumătate deschise.

Era pe punctul de a se trezi şi de a-i lovi iarăşi.

Nell ţinu şurubelniţa în faţa ei, ca pe o lance, şi fugi drept spre el.

În ultima clipă se împiedică. Unealta devie şi îi jupui fruntea, lăsând în urmă o dâră de zgârieturi roşii. Nell era atât de îngrozită, încât sări înapoi. Burt îşi scutura capul cu putere.

Deschise ochii şi privi drept spre Nell. Apoi îşi duse mâinile la frunte şi le coborî pline de sânge. Se ridică în capul oaselor, încă neînţelegând. Şurubelniţa se rostogoli pe podea. El o ridică şi îi privi vârful plin de sânge, apoi ochii i se fixară pe Nell, care încremenise în colţul camerei.

Nell ştia că greşise. Dinozaurul îi spusese să fugă, iar ea îl sâcâise cu întrebări.

— Harv! spuse. Dar vocea îi era uscată şi subţire ca un chiţăit de şoarece. Trebuie să zburăm!

— Da, da, o să zbori, spuse Burt ridicându-se în picioare. Exact pe blestemata aia de fereastră o să zbori!

Harv ieşi din camera lor. Avea lunceagul sub braţul rănit şi Abecedarul în mâna teafără. Cartea se deschise la o poză în care Prinţesa Nell şi Harv fugeau din Castelul întunecat cu Baronul pe urmele lor.

— Nell, cartea ta mi-a vorbit, spuse el. Spunea că ar trebui să fugim.

Apoi îl văzu pe Burt ridicându-se de pe canapea, cu şurubelniţa însângerată în mână. Harv nu se încurcă cu lunceagul. Sări în cealaltă parte a încăperii, lăsă abecedarul să cadă, eliberându-şi mâna bună, şi deschise uşa. Nell, care încremenise de ceva timp într-un colţ, se repezi spre uşă ca o săgeată, apucând Abecedarul când trecu pe lângă el. Fugiră în hol, cu Burt la doar câţiva paşi în urma lor.

Lifturile erau destul de departe. Din instinct, Nell se opri ghemuindu-se în calea lui Burt. Harv se întoarse îngrozit.

— Nell! scânci el.

Picioarele lui Burt o loviră într-o parte. Se împiedică şi ateriza pe podeaua dură a coridorului, alunecând. Ajunse la picioarele lui Harv care se întoarse spre el şi îl lovi cu lunceagul în cap. Însă din cauza panicii, rată de câteva ori. Burt reuşi să apuce lanţul şi o jumătate din arma băiatului. În acel moment Nell, care se ridicase deja în picioare, fugi în spatele lui Burt; se întinse şi apucă între dinţi degetul acestuia. Totul se petrecu în câteva secunde. Nell se rostogoli pe podea, Harv o ridică în picioare, ea apucă Abecedarul care îi căzuse iarăşi. Reuşiră să ajungă la scara de serviciu şi începură să coboare pe treptele pline de urină, grafiti şi resturi, sărind peste forme ciudate. Burt îi urma îndeaproape. Încercă să le taie calea, sărind peste balustradă aşa cum văzuse în ractive, însă trupul lui ameţit de băutură nu avea agilitatea eroilor, şi veni grămadă pe scări, blestemând şi urlând, plin de furie şi de dureri. Nell şi Harv continuara să alerge.

Căderea lui Burt le oferi destul timp să ajungă la parter. Străbătură în fugă holul principal şi de acolo ieşiră în stradă. Erau primele ore ale dimineţii, iar strada era aproape pustie, ceea ce era destul de neobişnuit; în mod normal ar fi trebuit să mişune momelile şi vânzătorii de droguri. Dar astăzi se afla acolo o singură persoană: un chinez solid tuns scurt, îmbrăcat cu o pijama tradiţională indigo şi cu o bonetă din piele neagră pe cap. Stătea în mijlocul străzii cu mâinile în mâneci. Îi privi cercetător când trecură în fugă pe lângă el. Nell nu-i dădu prea multă atenţie. Fugea cât putea de repede.

— Nell! spuse Harv. Nell! Priveşte! Dar ei îi era frică. Continua să fugă.

— Nell, opreşte-te şi uită-te! ţipă Harv. Glasul lui părea încântat.

Când ajunse la colţul clădirii, Nell se opri, se întoarse şi privi înapoi precaută.

Avea în faţa ochilor o stradă pustie pe marginea căreia se afla clădirea în care trăise toată viaţa. În capătul străzii se afla un uriaş ecran mediatronic publicitar pe care rula o reclamă uriaşă la Coca-Cola, colorată în vechiul şi tradiţionalul roşu al companiei.

În faţa acestuia se distingeau două siluete: a lui Burt şi a chinezului cel voinic. Dansau.

Nu, chinezul dansa. Burt doar se clătina ca un beţiv.

Nu, chinezul nu dansa. Executa unele dintre exerciţiile despre care Dojo îi vorbise lui Nell. Se mişca încet şi frumos, excepţie făcând momentele în care fiecare muşchi al corpului exploda într-o lovitură năprasnică. Îndreptată împotriva lui Burt.

Burt căzu, apoi se strădui să se ridice în genunchi.

Chinezul se strânse într-o sământă neagră, se ridică în aer, se răsuci şi înflori asemeni unui boboc. Unul dintre picioare îl lovi pe Burt în bărbie. Trupul lui Burt se prăbuşi pe pavaj ca apa aruncată dintr-o căldare. Chinezul îşi încetini mişcările, îşi regla respiraţia, îşi aranja boneta şi îşi drapa roba. Se întoarse cu spatele la Harv şi la Nell, îndepărtându-se pe mijlocul străzii.

Nell deschise Abecedarul. În poză, se vedea silueta Dinozaurului printr-o fereastră a Castelului întunecat, stând deasupra corpului Baronului Burt cu o ţepuşă fumegândă între gheare.

— Băieţelul şi fetiţa au fugit spre ţara de Dincolo, spuse Nell.

Hackworth pleacă din Shanghai; speculaţiile sale în legătură cu posibilele motive ale lui Dr. X

Viitorii pasageri se opriră pe peronul alunecos al Aerodromului din Shanghai în timp ce dispecerul anunţa la microfon numele marilor oraşe antice chinezeşti. Îşi lăsară jos bagajele, le spuseră copiilor să facă linişte, îşi încruntară sprâncenele, duseră mâinile pâlnie la urechi şi îşi strânseră buzele într-o uimire confuză. Toate astea nu erau simple pentru familia numeroasă de Boeri, femei cu bonete şi băieţi în pantaloni de fermieri, care apăruseră unul câte unul pe porţi şi începuseră să cânte un imn de mulţumire cu voci răguşite.

Când dispecerul anunţă zborul lui Hackworth (San Diego cu opriri în Seul, Vladivostok, Magadan, Anchorage, Juneau, Prince Rupert, Vancouver, Seattle, Portland, San Francisco, Santa Barbara şi Los Angeles) lăsă impresia că este sub demnitatea, sau peste capacităţile sale să pronunţe în aceeaşi frază cuvinte în coreeană, rusă, engleză, franceză şi spaniolă, aşa că doar mormăi ceva în microfon o vreme, ca şi când, departe de a fi un dispecer profesionist, era un vocalist timid şi indiferent ascuns într-un cor uriaş.

Hackworth ştia foarte bine că vor trece ore până se va afla în aeronavă şi că, după aceea, va avea de aşteptat cam tot pe atât până la plecare. În orice caz, trebuia să-şi ia rămas bun de la familie iar acest moment părea la fel de potrivit ca oricare altul. Ţinând-o pe Fiona (atât de mare acum) în braţe şi cu mâna în mâna lui Gwendolyn, îşi făcu loc prin mulţimea de călători, cerşetori, hoţi de buzunare şi întreprinzători ce negociau tot felul de mărfuri, de la cingători din mătase naturală la proprietate intelectuală furată. Reuşiră în cele din urmă să ajungă într-un colţ liniştit, la ceva depărtare de şuvoiul de oameni, într-un loc unde o putea pune jos pe Fiona.

Se întoarse mai întâi spre Gwen. Ea părea încă la fel de uimită ca în momentul în care o anunţase că el primise o altă misiune „a cărei natură nu am libertatea de a o dezvălui, destul că ea este cu privire la viitorul, nu numai al departamentului din care fac parte sau a lui John Zaibatsu, ci şi al gintei în cadrul căreia ai avut norocul să te naşti şi căreia eu i-am jurat credinţă necondiţionată”, şi că pleca într-o călătorie „pe o durată nedeterminată” în America de Nord. Pe măsură ce timpul trecea devenea evident că Gwen pur şi simplu nu pricepea. La început, Hackworth fusese iritat de asta, privind reacţia ei ca pe un simptom de incapacitate de preluare a informaţiilor. Într-un sfârşit, înţelesese că se datorează mai degrabă unei stări emoţionale. Hackworth pleca spre o căutare cu iz romantic. Gwen nu fusese crescută în spiritul poveştilor aventuroase şi întregul concept îi părea inexplicabil. Îşi şterse nasul şi ochii, îl îmbrăţişa rapid şi îl sărută formal apoi, după ce îşi îndeplini rolul în ceremonie, făcu un pas înapoi, Hackworth, cumva nemulţumit, privi în jos spre Fiona.

Se părea că fiica sa intuia mult mai exact situaţia; în noaptea precedentă se trezise de mai multe ori plângându-se de

coşmaruri, iar pe drumul spre Aerodrom tăcuse tot timpul. Îşi privea fix tatăl cu ochi mari, înroşiţi de plâns. Ochii lui Hackworth se umplură de lacrimi, iar nasul porni să-i curgă. Îl suflă cu putere şi ţinu un moment batista la faţă, până îşi reveni.

Apoi scoase din buzunarul de la pieptul hainei un pachet mare, învelit în hârtie mediatronică, cu un desen reprezentând flori de câmp unduind sub adierea brizei. Chipul Fionei se lumină rapid, iar tatăl ei nu-şi putu reţine un chicotit, iscat de adorabila susceptibilitate a copiilor în faţa unor daruri.

— Mă vei ierta că-ţi stric surpriza, draga mea, spunându-ţi că aceasta este o carte. O carte magică. Am făcut-o pentru tine, pentru că te iubesc şi nu am găsit o modalitate mai bună de a-ţi dovedi. Ori de câte ori vei deschide paginile ei, indiferent cât de departe aş fi, mă vei găsi aici.

— Îţi mulţumesc tare mult, Tată, spuse copila luând cartea cu ambele mâini iar Hackworth nu reuşi să se abţină să nu o ridice în braţe, îmbrăţişând-o şi sărutând-o.

— La revedere, iubita mea, mă vei vedea în visele tale, şopti el la urechea micuţă a fetei, iar apoi o lăsă, se întoarse şi se îndepărta înainte ca ea să vadă lacrimile care porniseră să-i scalde chipul.

Acum, Hackworth era un om liber, hoinărind prin Aerodrom. Ajunse la aeronava pentru care aşteptase numai datorită instinctului. Ori de câte ori văzuse un grup de străini îndreptându-se cu hotărâre spre o anume direcţie, îl urmase; apoi alţii îl urmaseră pe el şi astfel se formă o mulţime care, la două ore după timpul stabilit pentru plecare, trecea de poartă şi se urca în nava numită *Hanjin Takhoma* – care putea fi sau nu cea pentru care aveau bilete, însă pasagerii erau acum într-o superioritate numerică destul de satisfăcătoare, singurul lucru care conta cu adevărat în China, pentru ca aeronava să pornească spre America.

Hackworth primise o convocare din Regatul Celest. În acest moment se îndrepta spre teritoriul încă vag cunoscut ca America. Avea ochii înroşiţi de cât plânsese din cauza Fionei şi a lui Gwen, iar sângele îi fierbea din cauza nanositurilor a căror utilitate era cunoscută doar de Dr. X; Hackworth se întinsese pe spate, îşi suflecase mâneca, închisese ochii şi şoptise „Domină, Atlantis” în timp ce medicii lui Dr. X (cel puţin el asta spera că sunt) îi introduceau un ac uriaş în braţ. Acul era alimentat de un

tub ce pornea direct dintr-un dispozitiv special al compilatorului de materii; Hackworth era legat direct la Alimentator, nu unul de tipul celor din Atlantis, ci manufacturat din componentele de pe piaţa neagră. Nu putea decât să spere că medicii îi dăduseră corect instrucţiunile, pentru că ar fi fost păcat ca în braţul său să se materializeze o maşină de spălat rufe, un beţişor mediatronic sau un kilogram de morfină. De atunci, avusese câteva perioade de frisoane, ceea ce dovedea că sistemul imunitar reacţionează la acel ceva pe care Dr. X îl injectase în corpul său care avea două posibilităţi: fie să se obişnuiască cu invadatorii, fie (variantă mult mai preferabilă) să distrugă nanositurile implantate.

Aeronava, cel mai mare tip de navă de pasageri, era împărţită în patru clase. Hackworth se afla în cea de-a treia. Dedesubt se aflau categoriile cele mai blamate, thetienii care emigrau şi fetele-cerului, prostituatele aerului. Chiar şi acum, ele îşi croiau drum spre clasa a treia, mituind controlorii. Îi făceau ochi dulci lui Hackworth şi bărbaţilor cu cămăşi albe. Aceşti domni crescuseră într-o mulţime sau alta, unde ştiau cum să genereze un soi de intimitate artificială, ignorându-se intenţionat unul pe celălalt. Hackworth ajunsese în punctul în care nu-i mai păsa de nimic, aşa că îi privea fix pe aceşti bărbaţi, soldaţii din prima linie ai micro-statelor lor, în timp ce fiecare dintre ei îşi împăturea costumul albastru şi se târa pe coate în cabine minuscule asemănătoare unor sicrie, însoţiţi sau nu de companii pasagere.

Hackworth se întreba inutil dacă el era sau nu singurul din cele două mii de pasageri ai aeronavei care considera că prostituţia este o imoralitate. Îşi punea această problemă mai mult din curiozitate; unele dintre fetele-cerului erau chiar simpatice. Dar în timp ce îşi târa corpul în propria microcabină, avu un alt atac de frisoane, amintindu-i că poate sufletul îi tânjea, dar corpul îi era prea slăbit pentru astfel de distracţii.

O altă posibilă explicaţie pentru aceste atacuri ar fi fost că nanositurile lui Dr. X le căutau şi le distrugeau pe cele introduse de Forţele Unite ale Majestăţii Sale, declanşând un adevărat război, în timp ce sistemul imunitar se străduia să elimine rămăşiţele măcelului. Hackworth adormi pe neaşteptate, înainte ca gigantica navă să părăsească aerodromul. Visă despre dispozitivele implementate pe care le văzuse mărite pe

mediatronul lui Dr. X în timpul primei vizite la acesta. Erau destul de înspăimântătoare. Faptul că avea milioane de asemenea dispozitive în vene nu-i liniştea mintea. Până la urmă nu era chiar aşa de rău să ştii că sângele tău este plin de nişte microbi cu care oamenii se învăţaseră să trăiască de zeci de ani. Era uimitor cu ce se puteau obişnui oamenii.

Când se întoarse de pe o parte pe alta, auzi un mic ţiuit. Venea dinspre stiloul ce atârna pe lanţul de la ceas şi însemna că are un mesaj. Poate că era un bilet de mulţumire de la Fiona. Oricum nu mai reuşea să adoarmă. Luă o bucată de hârtie mediatronică, rosti comenzile şi transferă mesajul din stilou pe pagină.

Fu dezamăgit să vadă că nota era tipărită; un soi de corespondenţă oficială şi nu, din nefericire, un mesaj din partea fiicei sale. Când începu să-l citească, înţelese că nu era nici măcar oficial. Nu era de la un om. Era o înştiinţare trimisă lui automat de o maşinărie pe care el o realizase în urmă cu doi ani. Mesajul era amestecat cu hărţi, grafice şi diagrame. Spunea:

ABECEDARUL ILUSTRAT AL TINEREI DOMNIŞOARE
A FOST GĂSIT

Era însoţit de o hartă animată, tri-dimensională, a New Chusanului, cu o linie roşie trasată peste ea, pornind din faţa unui apartament aflat la etajele superioare ale unei clădiri din Teritoriul Concesionat numit Încântare. De acolo se prelungea în jurul insulei.

Hackworth râse până când vecinii săi bătură în pereţii despărţitori cerându-i să facă linişte.

Nell şi Harv în largul lor în Teritoriile Concesionate; întâlnirea cu o teacă de supraveghere neospitalieră; o revelaţie despre Abecedar

Teritoriile Concesionate erau prea valoroase pentru a lăsa mult spaţiu Naturii, însă gedetectorii de la *Imperial Tectonics Limited* auziseră că pomii erau utili curăţării şi răcoririi aerului şi din acest motiv ridicaseră bariere de verdeaţă de-a lungul hotarelor dintre sectoare. În prima oră pe care o petrecuseră în libertate pe străzi, Nell trase cu ochiul la una dintre ele, cu toate

că la acea vreme părea neagră. Se desprinsese de lângă Harv şi fugise în acea direcţie din josul străzii ce se deschidea într-un tunel luminos de ecrane mediatronice. Harv o urmase, ţinând cu greu pasul, pentru că fusese bătut mai crunt decât Nell. Erau aproape singurii oameni de pe stradă, şi, cu siguranţă, erau singurii care se mişcau având un scop. Aşa că, în timp ce fugeau, mesajele de pe ecrane îi urmăreau ca nişte lupi flămânzi, asigurându-se că ei înţeleg că, în cazul în care folosesc anumite ractive sau anumite droguri, pot fi siguri că vor avea relaţii sexuale cu persoane tinere însă ireale. Unele dintre ecrane simplificau de-a dreptul lucrurile vânzând direct sex. Mediatroanele de pe străzi erau extraordinar de mari pentru că trebuiau văzute cu claritate de pe câmpurile pline de buruieni, falezele, terasele şi curţile din New Atlantis Clave şi până sus pe munte.

Neîncetata expunere a acestui gen de lucruri ducea la ignorarea mediatroanelor de către populaţie. În loc să le închidă din când în când, oferindu-le celor cărora le era adresată reclama un moment de pauză, proprietarii se încăpăţânau să găsească acea imagine care să atragă atenţia privitorilor doar spre un anume ecran. Mediatroanele deveniseră din ce în ce mai mari. Cu ceva timp în urmă, fusese stabilit subiectul central: sfârcurile şi alte părţi anatomice delicate erau singurele ce păreau a atrage atenţia, cu toate că, uneori, creatorii reclamelor aruncau în joc elemente opuse, cum ar fi un peisaj sau un bărbat citind o poezie. Din moment ce mediatroanele ajunseseră la sute de metri înălţime, singurele strategii competitive care nu fuseseră încercate erau trucurile tehnice: flash-uri luminoase sau fantome virtuale ce ar fi trebuit să atragă privirile indiferente ale trecătorilor.

De unde se afla Harv, Nell părea un personaj suprapus imenselor ecrane, executând bruşte schimbări de direcţie, o siluetă când luminoasă, când întunecată, alergând cât o ţineau puterile. Nell ştia că produsele de pe ecrane erau falsuri şi în majoritatea cazurilor nici măcar nu le recunoştea, dar viaţa o învăţase totul despre trucuri. Nu se va lăsa păcălită.

Nu descoperise încă modalitatea de a ignora reclamele, aşa că menţinu constant direcţia pe mijlocul străzii până când sări peste o barieră energetică absorbantă şi dispăru în pădure. Câteva secunde mai târziu, Harv o urmă, cu toate că braţul lui

nu era capabil să-i suporte greutatea în salt. Aşa că sfârşi târându-se pe deasupra.

— Nell! ţipa el în timp ce ea se aşezase deja într-un cuib de materiale reciclabile, viu colorate. Nu poţi rămâne aici! Nu poţi sta în copaci, Nell!

Nell pătrunsese adânc în pădure, sau cel puţin până acolo unde se putea ajunge prin centura îngustă, verde, ce separa un Teritoriu Concesionat de altul. Căzuse de câteva ori şi se lovise cu capul de copaci până când, cu acea capacitate de adaptare specifică copiilor, realiză că se afla pe una dintre acele suprafeţe care nu erau netede asemeni podelelor, străzilor sau autostrăzii. Aici, era necesar ca gleznele să dea dovadă de o oarecare maleabilitate. Era ca unul dintre acele locuri despre care citise în Abecedarul Ilustrat, o zonă magică unde dimensiunile terenului fuseseră lăsate fără reguli stricte, denivelările conţinând gropi ce se repetau până în cele mai mici amănunte, cu mizerie aruncată deasupra în care fuseseră plantaţi arbuşti ce se dezvoltau la fel de rapid ca bambuşii. Curând, Nell descoperi un mecanism uriaş ce explodase recent, suflul dând naştere unei depresiuni line ce parcă invita la cuibăreală. Nell sări în ea.

Câteva minute i se păru teribil de caraghios că Harv n-o putea găsi. Apartamentul lor avea doar două locuri unde te puteai ascunde, debaralele, aşa că tradiţionalul joc de-a v-aţi-ascunselea le oferise puţine satisfacţii şi îi făcuse să se întrebe ce găseşte toată lumea amuzant la un joc atât de stupid. Dar acum, aici, în pădurea întunecată, Nell începea să înţeleagă.

— Te dai bătut? spuse ea într-un final şi Harv o găsise.

Rămăsese însă pe marginea gropii, cerându-i să iasă din ea. Nell refuză. Până la urmă Harv coborî. Nell îi sări în braţe.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

— Vreau să stau aici, replică ea. E frumos.

— Nu eşti singura care crede asta, îi explică fratele ei. Din acest motiv aici au teci.

— Teci?

— Aerostate. Pentru securitate.

Nell era încântată să audă asta şi nu pricepea de ce Harv vorbea de securitate cu atâta obidă în glas.

Un turbo jet păru a-i observa şi plană spre ei, balansându-se în timp ce ocolea vegetaţia. După ce cântă câteva note

acute, se opri chiar deasupra lor. Copiii nu reuşeau să vadă mai mult de nişte sclipiri de lumină colorată, reflecţii ale îndepărtatelor mediatroane. Se auzi o voce, un pic prea tare:

— Vizitatorii sunt oricând bineveniţi să se plimbe prin acest parc. Sperăm să vă facă plăcere. În cazul în care aveţi nevoie de direcţionare, vă rugăm să o cereţi şi să aşteptaţi până când vi se vor oferi explicaţii.

— E drăguţ, spuse Nell.

— Nu pentru multă vreme, zise Harv sec. Hai să plecăm de aici până nu se enervează.

— Îmi place aici.

Din aerostat izbucni un puternic fascicol de lumină albă. Amândoi copiii îşi acoperiră ochii. Vocea le spuse:

— Permiteţi-mi să vă luminez drumul până la cea mai apropiată ieşire.

— Noi am fugit de-acasă, explică Nell.

Dar Harv se caţără afară din groapă, trăgând-o pe Nell după el cu mâna teafără.

Turbinele mecanismului scârţâiră în timp ce acesta schimba direcţia. Îi conduse până la cea mai apropiată stradă. Când în sfârşit ei trecuseră înapoi de barieră şi se aflau cu picioarele pe o suprafaţă dreaptă, aerostatul îşi stinse luminile şi îşi reluă rondul prin pădure.

— E-n regulă, Nell, aşa fac întotdeauna.

— De ce?

— Pentru ca locul ăsta să nu se umple de fugari.

— Ce sunt ăia?

— Oameni cum suntem noi acum, explică Harv.

— Hai să mergem să stăm cu prietenii tăi! propuse Nell.

Fratele ei nu-i prezentase niciodată pe prietenii lui, ea îi ştia aşa cum copiii din epoci trecute îi ştiau pe Ghilgameş, Roland sau Superman. Nell avea impresia că străzile erau pline de prieteni de-ai lui Harv şi că ei erau mai mult sau mai puţin puternici.

Chipul băiatului rămase încruntat o vreme, apoi Harv spuse:

— Trebuie să vorbim despre cartea ta magică.

— Despre *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare?*

— Mda, cum s-o fi numind.

— De ce trebuie să vorbim despre el?

— Ce? spuse Harv cu glas moale, aşa cum făcea ori de câte ori Nell vorbea civilizat.

— De ce trebuie să vorbim despre el? repetă Nell răbdătoare.

— E ceva ce nu ţi-am spus niciodată despre cartea asta, dar acum trebuie să-ţi spun. Vino, să nu stăm pe loc, altfel au să apară nişte nemernici să ne necăjească.

Se îndreptară spre strada principală a Oraşului Lazy Bay, care era acel Teritoriu Concesionat spre care îi condusese teaca. Strada principală se afla pe malul apei, separând plaja de numeroasele clădiri unde oamenii mergeau ca să bea şi care erau faţetate cu mediatroane indecente.

— Nu vreau să merg în direcţia aia, spuse Nell, amintindu-şi de imaginile obscene văzute mai devreme.

Dar Harv o apucă de încheietură şi porni să coboare dealul, trăgând-o după el.

— E mai sigur decât pe străzile dosnice. Acu' hai să-ţi spun de carte. Eu şi prietenii mei am luat-o, împreună cu alte lucruri, de la un Vick pe care l-am caftit. Doctorul ne-a spus să-l atacăm.

— Doctorul?

— Chinezul acela de la Circul Puricilor. A spus că ar trebui să-l caftim şi să ne asigurăm că am făcut-o bine, aşa că eu am fost filat de monitoare.

— Ce înseamnă asta?

— Nu contează. El ne-a mai zis că vrea să luăm ceva de la Vicksu' ăsta – un pachet cam aşa de mare. Harv desenă un dreptunghi în aer, de dimensiunile unei cărţi. Ne-a dat de înţeles că e ceva foarte valoros. Ei bine, noi n-am găsit nici un pachet aşa de mare. Totuşi, am găsit la el o porcărie de carte veche. Adică, părea veche, dar era în bună stare, însă nici unul n-am recunoscut-o ca fiind lucrul pe care îl vroia Doctorul, pentru că el are o mulţime de cărţi. Aşa că l-am luat eu pentru tine. Ei, acu' o săptămână sau două, Doctorul a vrut să afle unde e pachetu' iar eu i-am spus povestea. Când a auzit de carte, ne-a zis că pachetu' şi cartea sunt unul şi acelaşi lucru. Atunci, tu deja te jucai toată ziua şi toată noaptea cu cartea. Nell, nu m-am îndurat să ţi-o iau, aşa că am minţit. I-am spus că am aruncat cartea pe autostradă când am văzut că e o vechitură şi că, dacă nu e acolo, înseamnă că a luat-o cineva. Doctorul s-a enervat, dar m-a crezut.

— De-aia nu i-am adus pe băieţi la noi în apartament. Dacă Doctorul află că tu mai ai Abecedarul, mă omoară.

— Ce ne facem?

Expresia lui Harv arăta clar că nu vrea să mai vorbească despre asta.

— Pentru început, hai să facem rost de nişte chestii gratuite.

Se îndreptară spre dig pe un drum ocolit, ţinându-se cât mai departe de clienţii beţi ai constelaţiei de bordeluri înşirate pe marginea apei. De la un C.M. din colţul unei străzi luară tot ce le trebuia pentru o masă gratuită: cutii cu apă şi substanţe nutritive, plicuri de sushi realizate pentru orez şi nanosuirimi, bomboane pe băţ şi un pachet mare cât mâna lui Harv pe care scria cu litere de-o şchioapă „REFLECTĂ 99% DIN INFRAROŞII" şi care conţinea uriaşe pături metalizate. Nell observase o mulţime de forme neregulate împrăştiate pe plajă, ca nişte uriaşe larve argintii. Probabil că erau alţi fugari înfăşuraţi tot în asemenea pături. După ce terminară de mâncat, fugiră spre plajă şi îşi aleseră un loc de dormit. Nell dorise un loc mai aproape de apă, dar Harv îi explicase de ce este periculos să se aşeze undeva sub nivelul mării. Înaintară pe lângă dig câţiva kilometri buni până descoperiră o bucată de plajă destul de liberă. Se înfăşurară în pături. Harv insistase că unul dintre ei trebuie să rămână treaz ca să păzească. Nell învăţase o mulţime despre astfel de lucruri din aventurile imaginare pe care Abecedarul i le punea la dispoziţie aşa că se oferi să rămână prima trează. Curând, Harv adormi, iar Nell îşi deschise cartea. Când era întuneric, paginile erau luminate iar literele se reliefau întunecate, asemeni ramurilor pomilor în lumina lunii pline.

Reacţia Mirandei la evenimentele serii; consolare venită dintr-o direcţie neaşteptată; din Abecedar, moartea unui erou, zborul în ţara de Dincolo şi ţinuturile Regelui Coţofană

Teatrul Parnasse avea un bar destul de simpatic, nimic spectaculos, doar un fel de sufragerie amplasată la parter, cu barul în sine amenajat într-o nişă. Gărzile Roşii furaseră vechiul mobilier şi picturile, iar acestea fuseseră înlocuite mai târziu cu mărfuri post-maoiste care nu erau de aceeaşi calitate. Când ractorii lucrau, conducerea ţinea băutura închisă; nu împărtăşeau părerile romantice despre geniile creatoare care abuzează de asemenea substanţe. Miranda coborî şovăitoare din boxa ei, îşi pregăti un sifon şi se aşeză într-un scaun din plastic. Îşi împreună mâinile tremurătoare asemeni copertelor unei cărţi, apoi îşi îngropa chipul în ele. După ce respiră de câteva ori adânc, ochii i se umplură de lacrimi, cu toate că ele sosiră tăcute, un plâns eliberator, nicidecum purificarea pe care ea o spera. Ştia că nu ajunsese încă la apogeu pentru că ceea ce se întâmplase era numai primul act. Doar incidentul iniţial sau cum i s-o spune în cărţi.

— O şedinţă dură? spuse o voce.

Miranda o recunoscu vag. Era Carl Hollywood, dramaturgul, şeful ei.

Dar în seara asta nu părea a fi ticălos, ceea ce era o schimbare.

Carl avea în jur de patruzeci de ani, aproximativ doi metri înălţime, un trup masiv şi se îmbrăca, de obicei, cu haine negre, lungi, ce aproape că măturau podeaua. Părul blond, bogat, lung, îl purta dat pe spate şi îşi lăsase o barbă scurtă. Fie era necăsătorit, fie considera că orientările şi necesităţile sale sexuale erau prea complexe pentru a fi discutate cu cei cu care lucra. Toată lumea îl ştia de frică, iar lui îi plăcea asta; n-ar fi reuşit să-şi facă meseria dacă ractorii i-ar fi fost amici.

Miranda îi auzi cizmele de cowboy apropiindu-se de covorul chinezesc. Îi luă paharul cu sifon.

— Nu trebuie să bei chestia asta acidulată când plângi. O să-ţi iasă pe nas. Ai nevoie de ceva ca sucul de roşii care să înlocuiască electroliţii pierduţi. Ştii ce, continuă el zornăind

uriaşul lanţ cu chei, am să dau naibii regulile şi o să-ţi pregătesc o Bloody Mary adevărată. În general, le fac folosind sos picant de piper, cum se obişnuieşte prin părţile de unde sunt eu. Dar, având în vedere că mucoasele tale sunt deja destul de iritate, o să-ţi fac una normală.

Până când termină el de vorbit, Miranda îşi luase mâinile de la faţă. Se întoarse cu spatele spre el.

— E destul de ciudat să ractezi în boxa aia mititică, nu-i aşa? spuse Carl. Îţi dă o senzaţie de însingurare. Teatrul nu era aşa înainte.

— Însingurare? Un fel de, răspunse Miranda. Aş avea nevoie de niţică izolare în seara asta.

— Îmi spui să te las în pace sau ...

— Nu! spuse Miranda, părându-i că vocea îi suna disperată, îşi readuse tonul la normal înainte de a continua. Nu, nu asta doream să spun. E din cauză că nu ştii niciodată ce rol vei juca. Iar unele dintre ele taie destul de adânc. Dacă cineva mi-ar da un scenariu pentru ceea ce tocmai am făcut şi m-ar întreba dacă mă interesează, l-aş refuza.

— Era o chestie porno? întrebă Hollywood.

Vocea îi sună un pic răguşit. Se supărase brusc. Se oprise în mijlocul camerei, strângând paharul cu Bloody Mary ca şi când ar fi vrut să-l sfărâme în pumn.

— Nu, nu era asta, răspunse Miranda. Sau cel puţin nu era porno în sensul acela al cuvântului, cu toate că nu ştii niciodată ce îi excită pe oameni.

— Dorea clientul să fie excitat?

— Nu. Deloc.

Tăcu multă vreme apoi continuă.

— Era un copil. O fetiţă.

Carl o privi cercetător, după care îşi aminti de politeţe şi îşi întoarse ochii spre bar, evaluând sculpturile.

— Deci următoarea întrebare care se pune este de ce m-am întristat atât de tare din cauza unui ractiv pentru copii, spuse Miranda, după ce luă câteva înghiţituri zdravene din băutură.

— Nu aveam de gând să te întreb, clătină Carl capul.

— Nu cu voce tare.

— La ce mă gândesc eu, mă priveşte, punctă Hollywood. Acum să ne concentrăm asupra problemei tale. Se încruntă, se

aşeză în faţa ei şi îşi trecu mâna prin păr, absent E cel cu plata aceea substanţială?

El avea acces la chitanţele de plată; ştia cum îşi petrece Miranda timpul.

— Mda.

— Am avut câteva şedinţe.

— Ştiu.

— Pare diferit de ractivele pentru copii obişnuite. E educativ, dar cumva mai întunecat. O mulţime de chestii preluate din Fraţii Grim, însă nerefăcute. Puternice.

— Mda.

— E uimitor pentru mine faptul că un copil poate petrece atât de mult timp ...

— Şi pentru mine. Miranda mai luă o înghiţitură, apoi muşcă din capătul bucăţii de ţelină şi mestecă o vreme. Ideea este că, spuse ea, cresc copilul altcuiva în locul părinţilor.

Carl o privi în ochi pentru prima oară.

— Şi tocmai s-a petrecut ceva al naibii de neplăcut. Ceva teribil.

Carl clătină capul aprobator.

— Atât de neplăcut încât nici măcar nu ştiu dacă fetiţa mai trăieşte sau nu.

Carl aruncă o privire spre ceasul demodat de pe perete, al cărui cadran se îngălbenise din cauza timpului de un secol şi jumătate, şi a nicotinei care se depuseseră pe el.

— Dacă trăieşte, atunci probabil că are nevoie de tine.

— Ai dreptate, spuse Miranda.

Se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Apoi, înainte ca Hollywood să poată reacţiona, se răsuci pe călcâie, se lăsă în jos şi îl sărută pe obraz.

— Hei, încetează, protestă el.

— Ne vedem mai târziu, Carl. Mulţumesc.

Miranda urcă în fugă scara îngustă, îndreptându-se spre boxa ei.

Baronul Burt zăcea mort pe podeaua Castelului întunecat. Prinţesa Nell era îngrozită de sângele care ţâşnea din rană, dar se apropie curajoasă de el şi trase de la cingătoarea lui lanţul cu cele douăsprezece chei. Apoi merse la Prietenii de Noapte, îi aşeză într-un mic rucsac şi împacheta la repezeală un pacheţel

cu mâncare în timp ce Harv aduna pături, frânghii şi unelte pentru călătoria lor.

Traversau curtea Castelului întunecat, îndreptându-se spre marea poartă cu douăsprezece lacăte, când, pe neaşteptate, Regina cea rea le ieşi în faţă, înaltă ca un uriaş, înfăşurată în fulgere şi nori de furtună! Din ochii ei ţâşneau lacrimi ce se transformau în sânge în timp ce îi curgeau pe obraji.

— L-aţi luat de lângă mine! ţipă ea. Iar Nell înţelese că ăsta era un lucru îngrozitor pentru mama ei vitregă, din cauză că era slabă şi neajutorată fără un bărbat. Pentru asta, continuă Regina, vă blestem să rămâneţi încuiaţi pentru totdeauna în Castelul ăsta întunecat!

Şi aplecându-se, smulse cu mâinile ei imense lanţul cu chei din mânuţa Prinţesei Nell. Apoi se transformă într-un vultur şi zbură peste ocean spre ţara de Dincolo.

— Suntem pierduţi! strigă Harv. Acum nu vom mai scăpa niciodată din locul ăsta! Dar Prinţesa Nell nu-şi pierdu speranţa.

Nu mult după ce Regina dispăruse la orizont, o altă pasăre veni în zbor spre ei. Era Corbul, prietenul lor din ţara de Dincolo, cel care îi vizita des şi le spunea poveşti despre ţări îndepărtate şi eroi faimoşi.

— Asta este şansa voastră să scăpaţi, spuse Corbul. Regina cea rea se înfruntă în vrăji cu Regii Fermecaţi şi Reginele ce conduc ţara de Dincolo. Legaţi o funie de un crenel, lăsaţi-o în jos şi mergeţi spre libertate.

Prinţesa Nell şi Harv se suită într-unul dintre turnurile ce străjuiau poarta Castelului întunecat. Acesta avea ferestre înguste, de unde soldaţii din timpuri trecute aruncau săgeţi spre invadatori. Harv legă capătul frânghiei de un cârlig din perete şi o aruncară în jos. Prinţesa Nell îşi aruncă mai întâi prietenii, ştiind că ei vor ajunge pe pământ nevătămaţi. Apoi coborî pe frânghie spre libertate.

— Urmează-mă, Harv! strigă ea. Totul e bine aici jos şi locul e mult mai luminos decât îţi poţi imagina.

— Nu pot, răspunse el. Sunt prea mare ca să trec de fereastră. Şi porni să arunce bucăţile de pâine şi de brânză, pleoştile cu apă şi murăturile pe care le pregătiseră pentru drum.

— Atunci am să mă urc înapoi pe frânghie şi o să rămân cu tine, spuse Prinţesa Nell generoasă.

— Nu! strigă Harv şi dezlegă frânghia, lăsând-o pe Nell afară.

— Dar voi fi pierdută fără tine! scânci Prinţesa Nell.

— Astea sunt părerile mamei vitrege, spuse Harv. Tu eşti o fată curajoasă, puternică şi deşteaptă şi te poţi descurca minunat fără mine.

— Harv are dreptate, aprobă Corbul, zburând deasupra. Destinul tău este în ţara de Dincolo. Grăbeşte-te, să nu se întoarcă mama vitregă şi să te prindă.

— Atunci voi merge în ţara de Dincolo cu Prietenii mei de Noapte, spuse Prinţesa Nell. Voi găsi cele douăsprezece chei şi mă voi întoarce într-o zi şi te voi elibera din Castelul întunecat.

— Nu-mi fac mari speranţe, dar îţi mulţumesc oricum, răspunse Harv.

Jos pe ţărm se afla o mică barcă pe care o folosise cândva tatăl lui Nell ca să navigheze în jurul insulei. Nell se sui în ea cu prietenii ei şi începu să vâslească.

Nell vâsli multe ore, până când începură să o doară spatele şi umerii. Soarele apusese spre vest, cerul se întunecase şi devenea tot mai greu să-l vadă pe Corb. Apoi, spre uşurarea ei, Prietenii Nopţii se treziră ca întotdeauna la viaţă. Era destul loc în barcă pentru Prinţesa Nell, Purpuriul, Peter şi Răţoi, însă Dinozaurul era atât de mare încât aproape că scufundă mica ambarcaţiune; el fu nevoit să se aşeze la proră şi să vâslească în timp ce toţi ceilalţi se aşezaseră la pupa, încercând să echilibreze barca.

Cu Dinozaurul la vâsle, înaintară mult mai repede; dar dis-de-dimineaţă se porni furtuna şi curând valurile erau mai înalte chiar şi decât Dinozaurul. Ploaia era atât de puternică încât Prinţesa Nell şi Purpuriul fură nevoiţi să folosească casca strălucitoare a dinozaurului în loc de găleată ca să arunce apa afară din barcă. Dinozaurul îşi aruncă întreg echipamentul pentru a uşura barca, dar nu era destul.

— Atunci îmi voi face datoria de războinic, spuse Dinozaurul. Eu nu-ţi mai sunt de folos, Prinţesă Nell; de acum încolo, va trebui să asculţi de sfaturile înţelepte ale celorlalţi Prieteni de Noapte ai tăi şi să foloseşti ce ai învăţat de la mine doar atunci când altceva nu dă rezultate.

Şi sări în apă, dispărând în valuri. Barca se ridică rapid. O oră mai târziu, furtuna începu să se domolească, răsăritul era

aproape, oceanul devenise neted ca oglinda iar înspre vest, la orizont apăru un ţinut mai verde decât îşi imaginase vreodată Prinţesa Nell: ţara de Dincolo.

Prinţesa vărsă câteva lacrimi pentru pierderea Dinozaurului şi vru să aştepte pe ţărm în caz că el ar fi apărut.

— Nu trebuie să ne pierdem timpul aici, spuse Purpuriul. Am putea fi văzuţi de una dintre santinelele Regelui Coţofană.

— Regele Coţofană? întrebă Prinţesa Nell.

— Unul dintre cei Doisprezece Regi Fermecaţi. Ţărmul acesta face parte din domeniul lui. Are un cârd de grauri care îi păzesc hotarele.

— Prea târziu! strigă Peter cel cu ochi ageri. Am fost descoperiţi!

În acel moment răsări soarele şi Prietenii de Noapte se transformară la loc în păpuşi.

O pasăre singuratică se îndrepta spre ei pe cerul dimineţii. Când ajunse mai aproape, Prinţesa Nell observă că nu era unul dintre graurii Regelui Coţofană; era prietenul lor, Corbul. El se aşeză pe o ramură deasupra capului ei şi cârâi:

— Veşti bune! Veşti proaste! Cu care să încep?

— Cu cele bune, spuse Prinţesa Nell.

— Regina cea rea a pierdut bătălia. Puterile ei au fost înfrânte de cele ale Regilor şi Reginelor.

— Care sunt veştile proaste?

— Fiecare dintre ei a luat câte o cheie ca trofeu şi a închis-o în tainiţele personale cu comori. Nu vei reuşi niciodată să le aduni pe toate douăsprezece.

— Dar am jurat să le obţin, spuse Prinţesa Nell. Iar noaptea trecută, Dinozaurul mi-a dovedit că un luptător trebuie să-şi împlinească datoria chiar dacă asta duce la moarte. Arată-mi drumul spre castelul Regelui Coţofană; vom lua prima cheie.

Ea se afundă în pădure şi, nu după mult timp, descoperi un drum prăfuit ce ducea spre castelul Regelui Coţofană. După ce se opriră să mănânce, porniră pe drumul acela, supraveghind atent cerul.

Acum urmă un capitol vesel în care Nell descoperi urmele unui alt călător, apoi ale altuia şi ale altuia. Toate acestea continuara până la căderea nopţii, când Purpuria examina

urmele şi o informă pe Prinţesa Nell că se învârtise în cerc toată ziua.

— Dar am urmat drumul cu grijă, spuse Nell.

— Drumul este unul dintre trucurile Regelui Coţofană, spuse Purpuriul. Este un drum circular. Pentru a descoperi castelul trebuie să ne punem creierul la treabă, pentru că toate în ţara sunt nişte trucuri de un fel sau altul.

— Dar cum putem găsi castelul când toate drumurile sunt făcute special ca să ne inducă în eroare? întrebă Iepurele Peter.

— Nell, ai un ac? întrebă Purpuriul.

— Da, răspunse Nell scoţând din buzunar trusa de împletit

— Peter, tu ai piatra ta magică?

— Da, spuse Peter şi o scoase din buzunar. Nu părea fermecată, pentru că era numai o bucată de cărbune gri, dar avea puterea magică de a atrage bucăţi mici de metal.

— Iar tu, Răţoiule, ai un dop de plută de la o sticlă cu limonada?

— Asta e aproape goală, spuse Răţoiul.

— Foarte bine. O să mai am nevoie de un vas cu apă, spuse Purpuriul şi luă cele trei obiecte de la prietenii săi.

Nell citi mai departe în Abecedar, învăţând cum a realizat Purpuriul o busolă, magnetizând acul, vârându-l în dopul de plută şi punându-l să plutească pe apa din vas. Citi despre călătoria lor prin ţara Regelui Coţofană şi despre toate capcanele ivite în cale: animale care le furau mâncarea, nisipuri mişcătoare, furtuni neaşteptate, fructe de pădure apetisante, dar otrăvitoare, curse şi gropi pline cu frunze, amenajate pentru musafiri nepoftiţi. Nell ştia că, dacă dorea, putea să se întoarcă şi pună întrebări despre această parte a aventurii. Dar cea mai importantă părea a fi discuţia cu Peter, ce încheia fiecare zi de călătorie.

Iepurele Peter era ghidul lor printre aceste primejdii. Vederea lui era ageră datorită morcovilor pe care îi mânca iar urechile lui uriaşe reuşeau să detecteze primejdiile de la kilometri depărtare. Nasul lui tremurător mirosea pericolele iar mintea îi era prea ascuţită pentru trucurile Regelui Coţofană. Nu după multă vreme ajunseră în preajma oraşului Regelui Coţofană, oraş ce nu avea ziduri în jur. Încă o dovadă că Regele

era foarte sigur că nici un invadator nu va reuşi vreodată să treacă de toate capcanele din pădure.

Prinţesa Nell în oraşul Regelui Coţofană; necazuri cu hiena; povestea lui Peter; Nell are de-a face cu un străin

Pentru Prinţesa Nell, oraşul Regelui Coţofană era mai înspăimântător decât orice sălbăticie şi mai degrabă şi-ar fi încredinţat viaţa creaturilor din pădure decât locuitorilor oraşului. Încercaseră să doarmă într-un pâlc de copaci din mijlocul oraşului, care îi reamintea Prinţesei de poieniţele de pe Insula Încântare. Însă, înainte de a reuşi să se aşeze confortabil, o hienă şuierătoare, cu ochi roşii şi colţi uriaşi, îi urmări tot drumul.

— Poate vom reuşi să ne strecurăm înapoi printre copaci după ce se întunecă, iar hiena nu ne va mai vedea, sugeră Nell.

— Hiena ne vede tot timpul, pentru că ochii ei percep lumina infraroşie care radiază din corpurile noastre, spuse Purpuria.

Într-un sfârşit, Nell, Peter, Răţoiul şi Purpuria au găsit un loc de tabără pe un câmp unde locuiau şi alţi oameni. Răţoiul amenaja puţin locul şi aprinse focul. Înainte de culcare, mâncară nişte supă. Dar, oricât încercă, Prinţesa Nell nu reuşi să adoarmă. Observă că nici Iepurele Peter nu adormise; stătea doar cu spatele la foc, privind în întuneric.

— De ce te uiţi în întuneric şi nu spre foc, aşa cum facem noi? întrebă Nell.

— Pentru că din întuneric pândeşte pericolul, spuse Peter, iar dinspre foc vine doar iluzia. Când eram un iepuraş micuţ care fugise de acasă, asta a fost prima lecţie pe care am învăţat-o.

Peter le spuse povestea lui, la fel cum făcuse şi Dinozaurul mai demult. Era o poveste despre cum fugiseră el şi fraţii lui de acasă şi căzuseră victime pisicilor, vulturilor, nevăstuicilor, câinilor şi oamenilor, care nu vedeau în ei nişte mici aventurieri, ci masa de prânz. Peter era singurul care supravieţuise, pentru că era cel mai deştept dintre toţi.

— Într-o bună zi, m-am hotărât să-mi răzbun fraţii, spuse Peter.

— Ai reuşit?

— Păi asta e o poveste lungă.

— Spune-mi-o ! ceru Prinţesa.

Dar, înainte ca iepuraşul să continue povestea, realizară că un străin se apropie de ei.

— Ar trebui să-i trezim pe Răţoi şi pe Purpurie, spuse Peter.

— O, lasă-i să doarmă, răspunse Prinţesa. Le prinde bine odihna, iar acest străin nu pare a fi prea rău.

— Si cum arată un străin rău?

— Ştii tu, ca un vultur sau ca o nevăstuică, răspunse Prinţesa.

— Bun găsit, tânără domnişoară, vorbi străinul, care era îmbrăcat cu haine scumpe şi purta o mulţime de bijuterii. N-am putut să nu observ prezenţa dumitale în frumosul Oraş Coţofană, dar şi faptul că nu aţi avut noroc. Nu pot sta în casa mea confortabilă, mâncând bucate multe şi gustoase fără să mă simt vinovat ştiind că dumneavoastră vă aflaţi aici, afară, suferind. Nu vreţi să veniţi cu mine şi să-mi permiteţi să am grijă de dumneavoastră?

— Nu-mi las prietenii singuri, spuse Prinţesa Nell.

— Bineînţeles că nu – nu spuneam asta. Păcat doar că ei dorm. A, am o idee! Dumneavoastră veniţi cu mine, prietenul iepure rămâne aici treaz să-i păzească pe prietenii adormiţi, iar eu vă voi arăta unde locuiesc, ca să vă dovedesc faptul că nu sunt un străin ciudat ce încearcă să profite de dumneavoastră, aşa cum vedeţi în acele idioate poveşti pe care doar copiii mici le citesc. Dumneavoastră nu sunteţi copil mic, nu?

— Nu, nu cred, răspunse Prinţesa.

— Atunci veniţi cu mine, verificaţi-mă şi, dacă ajungeţi la concluzia că sunt o persoană cumsecade, ne vom întoarce şi vom lua şi restul grupului. Haideţi, pierdem timp!

Prinţesei Nell îi venea foarte greu să-l refuze pe străin.

— Nu merge cu el, Nell! o rugă Peter.

Dar, într-un sfârşit, Nell plecă împreună cu străinul. În inima ei, ştia că nu face bine, dar era prostuţă şi din cauză, nu era decât o fetiţă, simţea că nu poate spune nu unui om mare.

Din acest punct povestea deveni foarte interactivă. Nell încercă diferite variante. Uneori, bărbatul îi oferea o băutură iar ea adormea. Dacă, însă, refuza băutura, el o lega. În oricare dintre încercări, bărbatul se dovedea a fi un pirat sau o vindea pe Prinţesa Nell unor piraţi care o ţineau prizonieră. Nell încercase toate trucurile care îi veniseră în minte, dar se părea că scenariile fuseseră construite de aşa natură încât, din momentul în care Nell lua hotărârea de a pleca împreună cu străinul, nici una dintre acţiunile ei ulterioare nu o salva de la a deveni sclava piraţilor.

După a zecea sau a douăsprezecea încercare, Nell scăpă Abecedarul în nisip şi se aplecă peste el, plângând. Plângea în tăcere pentru ca Harv să n-o audă. Plânse multă vreme; nu vedea nici un motiv pentru care să se oprească. Acum, se simţea prinsă în capcană, la fel ca Prinţesa Nell din carte.

— Hei, se auzi vocea unui bărbat, foarte blândă.

La început, Nell crezu că se aude dinspre carte şi nu-i dădu atenţie. Era supărată pe Abecedar.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo? întrebă vocea.

Nell încercă să privească în sus, să vadă de unde venea vocea, dar tot ce vedea printre lacrimi erau culorile aprinse ale media-tronului. Se frecă la ochi, dar mâinile îi erau pline de nisip. Pentru o clipă, intră în panică. Realiză că acolo se afla o persoană, un om mare, iar ea se simţea neajutorată şi nu vedea nimic.

Reuşi până la urmă să-l privească. Stătea la câţiva metri de ea, privind-o cu fruntea încruntată de îngrijorare.

— Nu trebuie să plângi, spuse bărbatul. Situaţia nu poate fi atât de rea.

— Cine eşti tu? întrebă Nell.

— Sunt doar un prieten care vrea să te ajute. Vino puţin, trebuie să vorbim o clipă şi nu vreau să-l trezim pe prietenul tău de colo.

— Să vorbim despre ce?

— Despre cum pot să te ajut. Hai, vino. Vrei ajutor sau nu?

— Vreau, răspunse puştoaica.

— Bine. Haide, atunci, spuse străinul ridicându-se în picioare.

Făcu un pas spre Nell şi îi întinse o mână.

Nell ridică mâna stângă spre el şi, în ultima secundă, îi aruncă în faţă un pumn de nisip cu mâna dreaptă.

— La dracu'! se răsti străinul. Nemernică mică, o să te fac să plăteşti pentru asta.

Ca întotdeauna, lunceagul se afla sub capul lui Harv. Nell îl trase afară şi se întoarse spre străin, rotindu-şi rapid întreg corpul şi întinzându-şi încheietura în ultimul moment, aşa cum o învăţase Dojo. Capătul liber al lunceagului lovi rotula străinului cu forţă, iar Nell auzi ceva trosnind. Străinul ţipă, uimitor de tare, şi se prăbuşi în nisip. Nell învârti lunceagul, făcându-l să şuiere. Următoarea lovitură se îndrepta spre tâmpla străinului. Dar, înainte ca Nell să lovească, Harv o apucă de încheietură. Capătul liber al lunceagului se roti, scăpat de sub de control, şi o pocni în arcadă cu putere, spărgând-o. Nell simţi că trupul i se răceşte şi îi veni să vomite.

— Bine ochit, Nell, spuse Harv. Dar e timpul să plecăm naibii de aici.

Ea înfăşcă Abecedarul. Fugiră împreună pe plajă, sărind peste larvele argintii ce străluceau metalic în lumina mediatronică.

— Probabil că acum poliţiştii vor fi pe urmele noastre, spuse fratele ei. Trebuie să găsim o ascunzătoare.

— Ia una dintre păturile alea, spuse Nell. Am o idee.

Lăsaseră pătura lor argintie în urmă. Lângă dig plutea o pătură care căzuse dintr-un coş cu obiecte reciclabile. Harv o apucă în fugă şi o îndesă sub haină.

Nell îl duse pe Harv spre potecuţa din pădure. Găsiră drumul spre micuţa peşteră unde se opriseră mai devreme. De data asta, Nell întinse pătura peste amândoi. Aşteptară în tăcere un minut, apoi cinci, apoi zece. Din când în când, auzeau câte o

teacă subţirică trecând, dar acestea nu se opreau niciodată. Adormiră pe nesimţite.

Misteriosul suvenir al sosirii domnului Hackworth în Vancouver; cartierul general Atlant al oraşului; el adoptă un nou mod de exprimare

Dr. X trimisese un mesager la Aerodromul din Shanghai pentru a-l căuta pe Hackworth. Mesagerul se strecurase lângă inginer la toaletă. Îl abordase, schimbaseră cărţi de vizită, înclinându-şi uşor capetele unul spre celălalt.

Cartea de vizită a lui Hackworth era la fel de sclipitoare ca şi el. Era albă, cu numele său tipărit cu litere mai degrabă severe. Ca majoritatea cărţilor de vizită, era realizată din hârtie inteligentă, avea o grămadă de memorie, păstra informaţia digitalizată. Această copie conţinea un program de compilare de materii, extras din cel care crease originalul *Abecedar Ilustrat al Tinerei Domnişoare.* Era o versiune revizuită ce utiliza algoritmi generatori de voce în loc să se bazeze pe ractori profesionişti şi toate elementele necesare pentru ca Dr.X să poată traduce textele în chineză.

Cartea de vizită a Doctorului era mai pitorească. Avea câteva caractere Hanzi, dar purta şi pecetea lui Dr.X. Pentru că şi aceasta era realizată pe hârtie inteligentă, ştampila era dinamică. Mecanismul care o tipărise impregnase hârtia cu un program ce derula continuu un program grafic. Ştampila reprezenta imaginea unui personaj cu o pălărie conică, prelungită pe spate, căţărat pe o stâncă lângă un râu, cu o undiţă în mână, trăgând un peşte afară din apă – nu, nu era un peşte, era un dragon. Chiar în clipa în care îţi dădeai seama de asta, personajul îşi întorcea faţa spre tine şi îţi zâmbea impertinent. Imediat după aceea, tabloul încremenea în caractere reprezentând numele lui Dr. X. Apoi, o lua de la început. Pe spatele cărţii, erau câteva mediagliphuri indicând

că, de fapt, era un chit: un program foarte puternic, proiectat pentru un compilator de materii, combinat cu suficienţi ucuşi pentru a-l rula. Mediagliphurile indicau potrivirea cu un compilator de materii de opt metri cubi, sau mai mare, ceea ce era enorm, şi care, în mod evident, nu trebuia utilizat până când Hackworth nu ajungea în America.

Coborî de pe *Hanjin Takhoma* la Vancouver, care, pe lângă că avea cea mai arătoasă aerogara din lume, se lăuda şi cu dimensiunile acesteia. Dr. X nu-i dăduse o destinaţie anume – doar chit-ul şi numărul unui zbor – aşa că nu părea a avea sens să rămână la bord până la capătul liniei. De aici putea lua orice tren spre coastă în cazul în care ar fi fost necesar.

Oraşul în sine era un mare bazar. În consecinţă, era aprovizionat cu generozitate cu pieţe publice, patronate de Protocol, unde cetăţenii şi supuşii diferitelor ginte aveau posibilitatea de a se întâlni pe teren neutru pentru negocieri, comerţ, sau orice altceva. Unele pieţe erau simple spatii deschise, tradiţionale, altele părea centre de întâlnire sau clădiri de afaceri. Numeroase dintre incintele şi casele Vechiului Vancouver fuseseră achiziţionate de Societatea Bunăvoinţei Mutuale din Hong Kong sau de niponi, iar confucianiştii cumpăraseră înaltele clădiri de birouri din zona oraşului. În estul oraşului, în delta fertilă a râului Fraser, se presupunea că atât slavii, cât şi germanii, aveau tabere largi, înconjurate de reţele mult mai periculoase decât cele obişnuite. Hindustanii aveau şi ei unele zone împrăştiate peste tot în metropolă.

Porţiunea Atlantis ieşea deasupra apei câţiva kilometri la vest de universitate, de care era legată printr-un pod. *Imperial Tectonics* o făcuse să arate ca o insulă, de parcă s-ar fi aflat acolo de mii de ani. În timp ce Hackworth pedala pe velocipedul închiriat peste pod, aerul rece şi sărat îl ajută să se relaxeze; era din nou pe teritoriul natal. Pe o pajişte verde ca smaraldul, tineri în pantaloni scurţi se jucau cu mingea.

Pe partea opusă a drumului se afla şcoala fetelor, cu un teren de joacă la fel de mare, doar că acesta era înconjurat de un gard viu, înalt de câţiva metri, pentru ca fetele să poată alerga în fuste scurte fără a ofensa eticheta. Nu se odihnise bine în microcabina de pe aeronavă şi nu s-ar fi supărat să încerce hotelul şi să tragă un pui de somn, dar era doar unsprezece dimineaţa şi nu-şi putea irosi ziua. Aşa că se îndreptă spre

centrul oraşului, opri la primul local şi prânzi. Barmanul îi arătă drumul spre Oficiul Poştal Regal, la câteva blocuri mai încolo.

Oficiul era mare şi avea numeroase compilatoare de materii, inclusiv unul de opt metri cubi, ataşat direct la docul de încărcare. Hackworth introduse chit-ul lui Dr. X în acesta şi îşi ţinu răsuflarea. Dar nu se petrecu nimic dramatic; ecranul de pe panoul de comandă îl anunţă că va dura câteva ore.

Hackworth îşi petrecu timpul liber hoinărind prin zonă. Mijlocul oraşului era mic şi făcea rapid loc cartierelor de locuinţe georgiene, victoriene şi romane.

Dincolo de case era o centură de ferme amestecate cu terenuri de golf şi parcuri. Se aşeză pe o bancă, într-o grădină publică, şi despături hârtia care supraveghea mişcările copiei originale a *Abecedarului Ilustrat al Tinerei Domnişoare.*

După ce petrecu ceva timp în natură, se întoarse spre oraş.

Scoase stiloul şi îi scrise o scurtă scrisoare Lordului Finkle-McGraw.

Alteţă,

De când am acceptat încrederea cu care m-aţi onorat, am încercat să fiu în întregime corect, transferându-vă toate informaţiile ce mi-au parvenit. De aceea trebuie să vă aduc la cunoştinţă că, în urmă cu doi ani, am iniţiat o căutare în Teritoriile Concesionate a exemplarului pierdut din Abecedar ...

Vă trimit alăturat o hartă şi alte date înregistrate despre recentele mişcări ale cărţii în cauză, necunoscute mie până ieri. Nu ştiu în posesia cui se află, dar, având în vedere programarea Abecedarului, înclin să cred că actualul proprietar este o fetiţă tethiană, între patru şi şapte ani. Probabil că volumul a fost ţinut în casă în perioada acestor doi ani, pentru că altfel sistemele mele de urmărire l-ar fi detectat. Dacă aceste supoziţii sunt corecte şi invenţia mea şi-a atins scopul iniţial, atunci este de presupus că a devenit o parte importantă din viaţa fetiţei...

Continuă, avertizând că nu ar fi indicat să fie luată de la fetiţă, apoi şterse ultimele cuvinte. Nu era rolul lui Hackworth să-i spună lui Finkle-McGraw cum să-şi conducă afacerile. Semnă misiva şi o transmise.

O jumătate de oră mai târziu, primi următorul răspuns:

Hackworth,

Am primit mesajul. Mai bine mai târziu decât niciodată. Abia aştept să întâlnesc fetiţa.

Al dumitale
Finkle-McGraw

Când Hackworth ajunse înapoi la Oficiul Poştal şi privi prin ferestruica uriaşului compilator de materii, văzu în lumina difuză contururile unei maşinării. Corpul fusese deja terminat şi se ridica încetişor pe măsură ce patru picioare erau compilate dedesubt. Dr. X îi asigurase inginerului o chevalină.

Hackworth observă, aprobator, că de data asta, inventatorii dăduseră prioritate simplităţii şi puterii, lăsând la o parte confortul şi stilul. Nu fusese depus nici un efort pentru a face să semene maşina cu un animal real. Multe dintre mecanismele picioarelor erau expuse vederii, astfel încât toată lumea putea admira joncţiunile şi îmbinările; era ca şi când ai fi privit roţile unei locomotive de tip vechi. Corpul părea scheletic. Era alcătuit din conectori în formă de stea, unde se întâlneau cinci sau şase spiţe de grosimea unei ţigări. Spiţele şi conectorii formau un corp neregulat ce se înfăşură pe un cadru geodezic. Spiţele îşi puteau schimba lungimea. Hackworth ştia asta pentru că mai văzuse construcţii asemănătoare; corpul îşi putea transforma dimensiunile şi formele asigurând orice combinaţie flexibilă sau rigidă ar fi fost necesară, în interiorul cadrului, Hackworth vedea sfere şi elipse placate cu aluminium, un câmp vacuum, fără îndoială, conţinând cablurile maşinăriei, corpul logic şi sursa de energie.

Picioarele fuseseră compilate cu rapiditate, însă copitele luaseră mai mult timp. Când totul era gata, Hackworth eliberă vidul şi deschise uşa.

— Strânge-te, comandă el.

Picioarele chevalinei se pliară şi aceasta se întinse pe podeaua C.M.-ului. Se contractă cât putea de mult iar gâtul i se scurtă. Hackworth scoase chevalina cu o mână. O cără prin holul oficiului, printre clienţii amuzaţi şi apoi afară, în stradă.

— Ridică-te, spuse el.

Cu o mişcare scurtă, chevalina se ridică. Hackworth încalecă. Un suport lombar îi înconjură zona rinichilor, apoi chevalina se îndreptă spre pod.

Nu trebuia să facă asta. Hackworth era pe punctul de a-i spune să se oprească. Apoi înţelese motivul pentru care primise chit-ul în ultimul moment: inginerii lui Dr. X programaseră ceva în creierul maşinăriei, spunându-i unde să-l ducă.

— Numele? întrebă Hackworth.

— Fără nume, răspunse chevalina.

— Redenumeşte Răpitorul, spuse Hackworth.

— Nume, Răpitorul, spuse Răpitorul; simţind că se apropie de limita districtului de afaceri, se îndreptă spre centru. În câteva minute, maşinăria tropăia peste pod. Hackworth se întoarse să caute din ochi eventuale aerostate de urmărire; însă, dacă Napier îl supraveghea, o făcea într-un mod deosebit de subtil.

O plimbare scurtă de dimineaţă în Teritoriile Concesionate; Dovetail; un Conetabil simpatic

Sus, pe muntele din faţa lor, vedeau Catedrala St. Mark şi îi auzeau clopotele sunând schimbarea. Majoritatea sunetelor erau doar o succesiune de note, dar alteori improvizau o melodioară, asemeni unei neaşteptate picături de înţelepciune rezultată dintr-o schimbare a *I Ching-ului.*[1] Palatul de Diamant al Sursei Victoria sclipea în culorile piersicii şi ambrei sub razele răsăritului de soare, ascuns încă după munţi. Nell şi Harv dormiseră surprinzător de bine sub pătura argintie, dar nu până târziu. Cântecele din Tabăra Senderistă îi treziseră şi, până să ajungă iarăşi pe străzi, evangheliştii coreeni şi incaşi ai grupării se strecurau deja pe porţi spre căile de acces ale Teritoriilor Concesionate, încovoiaţi sub mediatroanele împăturite şi coşurile pline cu mici cărticele roşii.

— Am putea merge acolo, Nell, spuse Harv, iar ea crezu că el glumeşte. Ai întotdeauna suficientă mâncare şi un colţ cald unde să te odihneşti în Tabăra Senderiştilor.

— Nu m-ar lăsa să-mi păstrez cartea.

Harv o privi destul de uimit.

— De unde ştii? A, nu-mi spune că ai învăţat din Abecedar.

[1] I Ching – străveche metodă divinatorie chinezească

— Au doar o singură carte în Sendero, iar ea le spune să le ardă pe toate celelalte.

Pe măsură ce urcau spre centura de verdeaţă, drumul devenea din ce în ce mai abrupt, iar Harv începu să gâfâie. Din când în când, se oprea cu mâinile pe genunchi şi tuşea puternic. Dar aici sus aerul era mai curat; îşi dădeau seama de asta după cum îl simţeau când respirau. Şi era şi mai rece.

O bandă împădurită înconjura înaltul platou central al New Chusan-ului. Porţiunea pe care o numeau Dovetail se afla chiar în spatele centurii de verdeaţă. Era la fel de împădurită, cu toate că, de la distanţă, zona verde avea o textură mai fină – era alcătuită din copaci mai mici şi o mulţime de flori.

Dovetail era înconjurată de un gard din bare de fier, vopsit în negru. După o primă privire, Harv spusese că era o glumă, în cazul în care asta era toată securizarea pe care o aveau. Apoi observase peluza, lungă de câţiva metri, destul de netedă. Ridicase semnificativ o sprânceană spre Nell, afirmând că, în cazul în care orice persoană neautorizată ar fi încercat să treacă de acea zonă, ar fi fost străpunsă de ace hidraulice oţelite sau împuşcată cu tăieturi-care-ard sau ar fi fost sfâşiată de câini-roboţi.

Porţile spre Dovetail erau larg deschise, ceea ce îl alarmă teribil pe Harv. Trecu în faţa lui Nell, deşi ea încercase să fugă spre ele. La linia de demarcaţie, pavajul se transformase, din obişnuitul material nanotehnologic albastru, dur, dar flexibil şi neted, într-un mozaic neregulat din bucăţi de granit.

Singura fiinţă umană care se vedea era un Conetabil cu părul alb a cărui burtă crease o vizibilă neînţelegere între cele două rânduri de nasturi ai hainei. Încerca să ia din iarbă nişte excremente de câine cu un prosop. Circumstanţele sugerau că mizeria fusese făcută de unul dintre cei doi câini pitici care chiar în acel moment se alergau, nu departe de acel loc. Lupta atrăsese atenţia tuturor de la alte probleme, cum ar fi păzitul porţii, aşa că primul care îi zări pe Nell şi pe Harv fu Conetabilul.

— Valea! le strigă el pe un ton destul de neutru, fluturând prosopul spre ei. Astăzi nu avem de lucru pentru cei ca tine! Toate compilatoarele gratuite de materii se află jos, lângă apă.

Vorbele Conetabilului înregistrară un efect contrar celui scontat asupra lui Harv, pentru că sugerau faptul că uneori

aveau de lucru pentru cei ca el. Păşi rapid înainte. Nell profită de asta şi ieşi din spatele lui.

— Scuzaţi-mă, domnule, strigă ea, nu am venit aici pentru a căuta de lucru sau pentru a obţine lucruri gratuite. Căutăm o persoană care aparţine acestei ginte.

La apariţia fetiţei care arăta ca o thetiană, dar vorbea ca o vicktoriană, Conetabilul îşi îndreptă tunica şi umerii. Neîncrederea făcu loc bunăvoinţei, iar el se îndreptă spre cei doi copii, după ce ţipă ceva spre câinii care păreau a suferii de surzenie acută.

— Foarte bine. Cine este cel pe care îl căutaţi?

— Un bărbat pe nume Brad. Un fierar. Lucrează la un grajd din New Atlantis Clave. Are grijă de cai.

— Îl cunosc bine, spuse Conetabilul. Voi fi fericit să-l sun pentru dumneata. Eşti prietenă cu ... el?

— Ne-ar plăcea să credem că amintirile lui despre noi sunt favorabile, răspunse Nell.

Harv se întoarse către ea şi se strâmbă din pricina felului preţios în care vorbea ea, însă Conetabilul era de-a dreptul impresionat.

— E o dimineaţă rece, spuse Conetabilul. Nu vreţi să mă însoţiţi înăuntru? În cabina de la poartă este cald şi plăcut şi vă voi aduce nişte ceai.

În cealaltă parte a porţii principale, gardul se termina cu un turn mititel din piatră cu pervazuri înguste, din diamant, încrustate adânc în perete. Conetabilul intră şi deschise o uşă grea din lemn, cu balamale din fier. Îi invită pe cei doi copii să intre. Micuţa cameră octogonală era decorată cu mobilă fină, din lemn negru; un raft pentru cărţi şi o sobiţă din fier pe care stătea un ibric roşu, ce scotea o impresionantă coloană de fum. Conetabilul le arătă nişte scaune din lemn. Încercând să le scoată de sub masă, copiii descoperiră că sunt de zece ori mai grele decât orice scaun văzuseră ei până atunci. Erau realizate din lemn adevărat. Nu erau cine ştie ce confortabile, dar lui Nell îi plăcu să stea pe al ei, era ca şi când ceva din greutatea şi mărimea obiectului îi oferea un sentiment de securitate. Ferestrele încăperii erau mari şi ea îi putea vedea pe cei doi câini de pe pajişte, privind spre incintă, fluturându-şi cozile, uimiţi parcă de misterioasa omisiune care îi lăsase pe afară,

într-o lume în care nu puteai conta pe nimic din moment ce una ca asta se putuse petrece.

Conetabilul descoperi o tavă de lemn şi se învârti precaut cu ea prin cameră, adunând ceşti, farfurioare, cleşti, linguriţe şi alte accesorii necesare servirii ceaiului. Când toate uneltele erau adecvat aranjate pe tavă, prepară băutura, urmând antica procedură, apoi se aşeză în faţa copiilor.

Pe un dulap de lângă fereastră, stătea un obiect negru, cu contururi rotunjite, pe care Nell îl recunoscu ca fiind un telefon numai pentru că mai văzuse altele în pasivele la care se uita mama ei – păreau a avea o semnificaţie mult prea mare faţă de întrebuinţarea care li se dădea. Conetabilul ridică o bucată de hârtie pe care se aflau numeroase nume, şiruri şi informaţii numerice scrise de mână. Se întoarse cu spatele spre cea mai apropiată fereastră, apoi se sprijini de dulap ca să aibă mai multă lumină. Ridică hârtia în lumină, apoi bărbia şi privi prin lentilele ochelarilor. După ce potrivi toate elementele geometrice în aşa fel încât să aibă cel mai bun unghi, oftă încet, privi spre Nell şi Harv prin ochelari, ca şi când ar fi sugerat că ei ar putea învăţa câteva trucuri valoroase urmărindu-i mişcările. Nell îi urmărea mişcările curioasă, iar asta se întâmpla şi din cauză că rareori vedea oameni cu ochelari.

Conetabilul îşi îndreptă atenţia spre bucata de hârtie şi o scana încruntând câteva minute sprâncenele înainte de apăsa pe neaşteptate o serie de câteva numere, acţiune care le păru întâmplătoare musafirilor, dar care pentru Conetabil era evident profund semnificativă.

Pe telefonul negru se afla un disc metalic, cu găuri de mărimea unui deget pe margine. Conetabilul îşi atârnă receptorul de epoletul uniformei, apoi îşi vârî degetul în diferite găuri, folosindu-le pentru a răsuci discul. Avu loc o conversaţie scurtă, dar foarte veselă. Apoi bătrânul închise telefonul şi îşi frecă mulţumit palmele de burtă, ca şi când şi-ar fi îndeplinit sarcinile atât de perfect încât restul detaliilor erau numai nişte podoabe superficiale.

— Va dura un minut, spuse el. Vă rog, nu vă grăbiţi şi nu lăsaţi ceaiul să se răcească. Doriţi, poate, şi nişte prăjiturele?

Nell nu era obişnuită cu un astfel de tratament.

— Nu mulţumesc, domnule, răspunse, dar Harv, întotdeauna pragmatic, spuse că el ar vrea.

Brusc, mâinile Conetabilului descoperiră încă o raţiune de a fi şi începură să exploreze colţurile întunecate ale bufetelor vechi, din lemn, aşezate ici şi colo prin cameră.

— A, să nu uit, spuse el absent, în timp ce îşi continua cercetarea, în cazul în care aţi avut de gând *să treceţi* de poartă, bine; dacă doriţi *să vizitaţi* Dovetail, şi sunteţi bineveniţi, atunci ar fi cazul să aflaţi câte ceva despre regulile noastre.

Se ridică, se întoarse spre ei şi puse pe masă o cutie cu eticheta „PRĂJITURI".

— Ca să fiu mai concret, lunceagul şi briceagul tânărului gentleman vor trebui scoase din buzunarele pantalonilor săi şi vor rămâne aici, unde eu şi colegii mei le vom îngriji foarte bine, iar eu voi fi nevoit să arunc o privire foarte atentă la acea bucată monstruoasă de vergea logică, baterii, dispunere senzorială, dar şi la ce cară micuţa domnişoară în micuţul rucsac; o carte, dacă nu mă înşel. Hmm?

Iar Conetabilul se răsuci spre ei cu sprâncenele foarte ridicate şi scuturând cutia cu prăjituri.

Conetabilul Moore, după cum li se prezentase, examină armele lui Harv cu mai multă grijă decât ar fi fost necesar, de parcă ar fi fost vorba despre nişte relicve proaspăt exhúmate dintr-o piramidă. Îl complimenta pe Harv pentru presupusa lor eficacitate şi medita cu voce tare la prostia de care ar da dovadă orice persoană ce ar încerca să pună cu un tânăr asemeni lui Harv. Armele îşi găsiră locul într-unul dintre dulapuri pe care Conetabilul Moore îl încuie cu o comandă verbală.

— Şi acum cartea, tânără domnişoară, spuse el spre Nell destul de amabil.

Ea nu dorea să lase Abecedarul din mână, însă îşi aminti de copiii din camera de joacă şi de încercarea acestora de a i-l lua. Din cauza asta, fuseseră electrocutaţi sau ceva de genul ăsta. Îi întinse Conetabilului volumul. Bătrânul îl luă cu multă grijă, folosind ambele mâini şi printre buze îi scăpă un mic geamăt de apreciere.

— Ar trebui să vă informez că uneori face lucruri neplăcute acelor persoane despre care presupune că încearcă să mi-l fure, spuse Nell, apoi îşi muşcă buza, sperând că din vorbele ei nu se va crede că îl acuză pe Conetabil.

— Tânără domnişoară, aş fi foarte deprimat dacă nu ar face-o.

După ce Conetabilul Moore răsuci de câteva ori cartea în mâini, o complimenta pe Nell pentru alegerea făcută, pentru tipăritura aurie şi pentru hârtia de cea mai bună calitate, apoi o puse cu mare grijă pe masă, trecând mai întâi cu mâna peste tăblie pentru a se asigura că nu căzuse pe ea ceai sau zahăr. Se îndepărtă de masă şi păru că se îndreaptă spre un copiator aflat într-unul din colţurile întunecate ale camerei octogonale. Aruncă o privire peste câteva pagini din tava copiatorului chicotind din când în când amuzat. La un moment dat, o privi pe Nell şi îşi clătină capul uimit înainte de a vorbi.

—Ai o cât de mică idee ... dar se opri chicotind iarăşi, îşi clătină capul şi reveni la hârtii.

— Bine ... spuse el într-un sfârşit, bine. Puse paginile înapoi în copiator şi îi ordonă să le distrugă. Îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi măsură cu paşi mari camera, de două ori, apoi se aşeză, privind, nu spre cei doi copii sau spre carte, ci într-un punct oarecare din spaţiu. Bine, spuse iarăşi. Nu voi confisca Abecedarul pe perioada cât veţi sta în Dovetail, dacă veţi respecta anumite condiţii. Mai întâi, niciodată, în nici o circumstanţă, nu veţi folosi compilatorul de materii. În al doilea rând, cartea este pentru uzul dumitale şi numai al dumitale. În al treilea rând, nu vei copia sau reproduce nici una dintre informaţiile conţinute de carte. În al patrulea rând, nu vei arăta cartea nimănui de aici şi nici nu vei discuta despre existenţa ei. Încălcarea oricărei dintre aceste condiţii va conduce la expulzarea imediată din Dovetail şi la confiscarea şi, probabil, la distrugerea cărţii. M-am făcut bine înţeles?

— Foarte bine, domnule, spuse Nell. Afară se auzi tropăitul unui cal ce se apropia.

Un nou prieten; Nell vede un cal adevărat; o plimbare prin Dovetail; Nell şi Harv sunt separaţi

Persoana care călărea era o femeie necunoscută copiilor. Avea părul drept, blond-roşcat, pielea palidă cu o mulţime de pistrui, sprâncene de culoarea morcovului şi gene ce se vedeau doar în lumina soarelui.

— Sunt o prietenă de-a lui Brad, spuse ea. El este la muncă. Vă cunoaşte?

Nell era pe punctul de a vorbi, când Harv o opri punându-i mâna pe braţ şi îi oferi femeii varianta mai necioplită a ceea ce ar fi dorit sora lui să spună. Menţiona că Brad fusese o vreme „prietenul” mamei lor, că se purtase întotdeauna frumos cu ei, ba chiar îi dusese la grajduri ca să vadă caii. În scurt timp, expresia de nepătruns de pe chipul femeii se transformă într-una mai reţinută, iar ea nu mai ascultă.

— Cred că Brad mi-a spus o dată despre voi, admise într-un sfârşit. Ştiu că-şi aminteşte de voi. Ce aţi vrea să se întâmple acum?

Era o întrebare dificilă. Nell şi Harv încercară să se concentreze puternic la ce *n-ar* fi dorit să se întâmple. Dilema îi năuci. Harv dădu drumul braţului surorii sale şi o luă de mână. Nici unul dintre ei nu spuse nimic.

— Poate că, vorbi Conetabilul Moore, după ce femeia se întoarse spre el aşteptând un răspuns, le-ar prinde bine un moment de gândire într-un loc sigur, liniştit.

— Asta ar fi bine, mulţumim frumos, spuse Nell.

— În Dovetail sunt multe parcuri şi grădini publice…

— Las-o baltă, replică femeia. Îi voi lua cu mine la grajduri până se întoarce Brad acasă. Atunci, spuse cu înţeles spre Conetabil, ne vom gândi la o soluţie.

Femeia ieşi cu paşi hotărâţi din camera portarului fără să-i mai privească pe copii. Era înaltă şi purta o pereche de pantaloni kaki, tociţi în zona genunchilor şi pătaţi în unele locuri de ceva greu de identificat. Peste ei avea un pulover foarte larg, cu gulerul prins cu atenţie în jurul umerilor pistruiaţi şi cu bentiţe din material argintiu, ieftin, la mâneci. Bombăni ceva în

direcţia calului, ce îşi aplecase deja capul, mirosind dezamăgit firele de iarbă care scăpaseră netăvălite de cei doi câini. Când femeia se opri, mângâind gâtul calului, copiii o ajunseră din urmă şi realizară că ea îi explică pe scurt animalului ce se petrecuse în cămăruţa portarului. Pentru o clipă, Nell chiar crezu că are în faţă o chevalină înveşmântată în pielea unui cal, dar când acesta urină, mirosul o convinse că este un animal adevărat. Femeia nu se sui pe calul care nu avea şa ci apucă hăţurile cu blândeţe şi porni. Nell şi Harv o urmară, la câţiva paşi în spate, iar femeia merse prin iarbă ceva vreme, părând a-şi pune gândurile în ordine, înainte de a-şi da părul după urechi şi a se întoarce spre ei.

— V-a vorbit Conetabilul Moore despre reguli?

— Ce reguli? întrebă Harv înainte ca Nell să apuce să intre în amănunte ce i-ar fi putut pune într-o lumină defavorabilă. Nell se minună pentru a mia oară de dexteritatea lui Harv, de care şi Peter ar fi fost mândru.

— Noi manufacturăm diverse lucruri, spuse femeia, ca şi când aceasta ar fi reprezentat o explicaţie suficientă despre ginta numită Dovetail. Brad face potcoave. Dar Brad este o excepţie pentru că serviciile lui sunt mai mult în legătură cu caii. Nu-i aşa, Eggshell? adăugă femeia spre cal. Din acest motiv a fost nevoit să locuiască o vreme în Teritoriile Concesionate, pentru că a existat o divergenţă cu privire la includerea sau nu a serviciilor pe care le execută rândaşii, majordomii şi alte categorii în rândul meseriilor din Dovetail. Dar am supus la vot şi am hotărât să-i acceptăm. Toate astea sunt plictisitoare pentru voi, nu-i aşa? Numele meu este Rita şi eu fac hârtie.

— Adică în C.M.?

Pentru Nell întrebarea părea firească, însă Rita fu surprinsă să o audă şi râse.

— Îţi voi arăta mai târziu. Dar ce doream de fapt să vă spun este că aici, în Dovetail, spre deosebire de locul unde aţi trăit până acum, toate lucrurile sunt făcute cu mâna. Avem puţine compilatoare de materii aici. Dacă dorim un scaun, un tâmplar îl va realiza din lemn, ca în timpurile străvechi.

— De ce nu-l compilaţi pur şi simplu? întrebă Harv. C.M.-ul poate face lemn.

— Poate realiza imitaţie de lemn, răspunse Rita, însă există oameni cărora nu le plac imitaţiile.

— De ce nu vă plac imitaţiile? întrebă Nell.

Rita îi zâmbi.

— Nu e vorba doar de noi. Ci şi de ei, spuse ea arătând spre munţii de dincolo de liziera de copaci înalţi ce separa Dovetail de teritoriul lui New Atlantis.

Faţa lui Harv se lumină de înţelegere.

— Vickşii cumpără marfă de la voi! exclamă el.

Rita păru un pic surprinsă, ca şi când n-ar mai fi auzit până atunci denumirea.

— Oricum, ce spuneam? A, da, ideea este că aici toate sunt unicate, aşa că trebuie să aveţi grijă de lucruri.

Nell avea o vagă idee despre ce înseamnă un unicat, însă Harv nu, aşa că Rita le explică o vreme, în timp ce mergeau. La un moment dat, amândoi copiii realizară că, de fapt, Rita încerca într-un mod cât mai grijuliu cu putinţă să le explice că nu dorea ca ei să alerge de colo-colo, stricând lucruri. Această abordare a modificărilor comportamentale la copii era atât de bizară faţă de tot ce Nell şi Harv întâlniseră până atunci, încât, în ciuda eforturilor Ritei de a fi un interlocutor plăcut, discuţia se dovedi confuză pentru copii şi frustrantă pentru ea. Din când în când, pistruii îi dispăreau pentru că faţa i se colora în roşu.

Străzile din Dovetail erau pavate cu mici blocuri din piatră, îmbinate între ele. Vehiculele erau caii, cabalinele şi velocipedele. Cu excepţia unui singur loc în care un număr de clădiri erau strânse laolaltă în jurul unui centru verde, casele, foarte mari sau foarte mici, aveau mari spaţii între ele. Se părea că toate aveau grădini frumoase şi uneori Nell se abătea de la drum pentru a mirosi florile. La început, Rita o privise iritată, spunându-i să nu rupă vreuna pentru că aparţin altor oameni.

La capătul drumului se afla o poartă din lemn cu un zăvor primitiv constând dintr-o scândură de lemn, strălucind de atâta îndelungată folosinţă. Dincolo de poartă, drumul devenea un mozaic grosolan de pietre de râu cu smocuri de iarbă crescute printre ele. Unduia printre pajişti pe care păşteau cai şi, uneori, vaci, şi sfârşea cu o clădire tot din piatră, construită pe malul pârâului ce curgea spre muntele din New Atlantis Clave. O roată uriaşă se afla într-o parte a clădirii şi se învârtea leneş împinsă de ape. Afară stătea un bărbat, în faţa unei buturugi, şi, folosind un topor cu lamă grozav de mare, tăia crengile unui buştean de lemn roşu. Acestea erau depozitate într-un coş atârnat de o

frânghie. Un alt bărbat, aflat pe acoperiş, înlocuia unele stinghii vechi cu cele noi şi roşii.

Harv se opri, admirând echilibristica. Nell mai văzuse o astfel de operaţiune în paginile Abecedarului. Ea o urmă pe Rita spre o clădire joasă, lungă, în care stăteau caii.

Majoritatea nu locuiau în Millhouse, ci în câteva clădiri lungi, cu două etaje fiecare, cu ateliere la parter şi apartamentele la etaj. Nell încercă o oarecare uimire văzând că Rita nu locuieşte împreună cu Brad. Apartamentul şi magazinul ei erau de două ori cât apartamentul în care locuiseră copiii şi era plin cu lucruri fine din lemn masiv, metal, bumbac, lână şi porţelan, iar Nell începea să înţeleagă că ele fuseseră realizate de mâinile oamenilor, probabil chiar aici, în Dovetail.

În atelierul Ritei erau nişte ibrice uriaşe în care fierbea o supă groasă de fibre. Împrăştia supa într-un strat subţire pe ecrane, pentru a scoate apa şi, cu o presă manuală imensă, o apăsa realizând hârtia, subţire şi cu margini neregulate, colorată vag, din mii de fire subţirele împletindu-se prin ea. Când un top de hârtie era gata, Rita îl ducea într-o prăvălie alăturată, care mirosea a ulei, unde un alt bărbat cu barbă, cu un şorţ dinainte, îl trecea printr-o altă presă. Când hârtia ieşea din această maşină, avea litere pe cea din vârf, cu numele şi adresa unei doamne din New Atlantis.

Pentru că Nell fusese cuviincioasă până atunci şi nu încercase să-şi vâre degetele în maşinărie şi nici nu distrăsese atenţia nimănui cu tot felul de întrebări, Rita îi dădu permisiunea de a vizita şi alte ateliere, cu condiţia să ceară voie de fiecare dată. Nell petrecu mai toată ziua împrietenindu-se cu diferiţi proprietari ai atelierelor: un sticlar, un bijutier, un tâmplar, un ţesător, ba chiar şi cu un bărbat care făcea jucării şi care îi dăruise o păpuşă mititică din lemn, cu rochiţă de stambă.

Harv petrecu o vreme sâcâindu-l bărbatul care punea stinghiile pe acoperiş, apoi hoinări pe câmp aproape toată ziua, lovind din loc în loc câte o piatră, studiind graniţele şi condiţiile de trai ale comunităţii de la Millhouse. Nell îl verifica din când în când. La început, băiatul păruse sceptic şi tensionat, apoi se relaxase şi se simţise bine, iar până la urmă, după-amiaza deveni de-a dreptul grosolan şi se caţără pe un bolovan, deasupra pârâului, aruncând pietricele în apă, rozându-şi unghiile şi gândindu-se.

Brad sosi devreme acasă, călare pe un cal murg, direct dinspre muntele aflat în New Atlantis Clave, strecurându-se nevătămat prin centura verde şi prin reţeaua de teci de supraveghere pentru că autorităţile îl cunoşteau. Harv se apropie de el cu o expresie formală, dregându-şi glasul în timp ce se pregătea să-i dea o explicaţie şi să-i facă o rugăminte. Însă ochii lui Brad abia dacă îl priviră pe Harv, se opriră la Nell, o măsurară un moment, apoi se întoarseră jenaţi în altă direcţie. Verdictul fusese că pot rămâne în acea noapte, dar toate celelalte depindeau de prevederile legale care erau dincolo de puterile lui.

— Ai făcut ceva ce ar putea interesa Poliţia din Shanghai? îl întrebase Brad pe Harv pe un ton grav.

Băiatul negase, cu un simplu nu, fără tacticile obişnuite.

Nell dorise să-i spună totul lui Brad, dar îşi aminti că în Abecedar Iepurele Peter evita răspunsul direct la întrebări, preferind să mintă.

— Dacă priveşti pajiştile noastre verzi şi casele mari, ai putea crede că ne aflăm pe teritoriu Atlant, însă suntem sub jurisdicţia Shanghai-ului ca şi restul Teritoriilor Concesionate, spuse Brad. De obicei Poliţia din Shanghai nu vine pe aici, pentru că suntem oameni paşnici şi pentru că am făcut unele aranjamente cu ei. Dar, dacă s-ar afla că adăpostim fugari ce fac parte din vreo bandă ...

— Ba, bla, bla, se stropşi Harv.

Era clar că se gândise deja la toate astea în timp ce stătuse pe malul râului şi aşteptase doar ca adulţii să ajungă la aceleaşi concluzii. Înainte ca Nell să priceapă ce se petrece, el se apropie de ea, o îmbrăţişa şi o sărută pe gură. Apoi se întoarse şi începu să fugă peste câmpul verde, în jos, spre ocean. Nell fugi după el, însă nu reuşi să-l ajungă, în cele din urmă căzu pe o parcelă cu albăstrele şi-l privi pe Harv printr-o perdea de lacrimi dispărând în depărtare. Când nu-l mai putu vedea, se ghemui hohotind, iar între timp veni Rita şi o ridică în braţele sale puternice şi o duse încet înapoi peste câmp, spre Millhouse, unde roata grea se învârtea încet.

Orfanii din tribul Han profită de tehnologia educaţională modernă; Judecătorul Fang reflectează la preceptele fundamentale ale Confucianismului

Navele-orfelinate erau prevăzute cu compilatoare de materii, dar era de la sine înţeles că ele nu puteau fi legate la Surse. În loc de aceasta, îşi extrăgeau materiile necesare din containere cubice, mai degrabă nişte tancuri cu atomi dispuşi foarte precis. Containerele puteau fi încărcate la bord cu ajutorul unor macarale şi ataşate compilatoarelor de materii în acelaşi mod cu liniile Alimentatoarelor în cazul în care s-ar fi aflat pe ţărm. Vapoarele depuneau frecvent în Shanghai containerele goale şi ridicau altele noi la bord; populaţia lor flămândă era hrănită aproape în exclusivitate cu orez sintetic produs de compilatoarele de materii.

Existau acum şapte vapoare. Primele cinci fuseseră botezate după Maestrul celor Cinci Virtuţi şi după aceea îşi luaseră denumirile de la cei mai importanţi filosofi confucianişti. Judecătorul Fang plutea spre cel numit *Generozitatea Sufletului* (cea mai apropiată traducere în limba engleză), ducând personal în mâneca veşmântului programul C.M.-urilor. Era chiar vasul pe care îl vizitase în acea noapte bogată în evenimente, împreună cu Dr. X şi de când se simţise cumva mai apropiat de aceşti cincizeci de mii de şoricei decât de orice altă parte din sfertul de milion aflate pe celelalte nave.

Programul era proiectat să lucreze într-un compilator masiv, extrăgând duzini de Abecedare la fiecare ciclu. Când prima tranşă a fost gata, Judecătorul Fang luă unul dintre volume, îi inspecta coperta ce semăna cu marmura de jad, răsfoi paginile, admirând ilustraţiile, şi măsură cu ochi critici caligrafia.

Apoi îl duse pe coridor într-o cameră de joacă în care câteva sute de şoricei fugeau de colo-colo. Prinse privirea unei fetiţe şi o chemă cu un semn. Ea veni, împotrivindu-se, însoţită de o profesoară energică care îi zâmbea înclinându-se în acelaşi timp spre Judecător.

El se aşeză pe vine pentru a o putea privi în ochi şi îi dădu cartea. Fetiţa era mult mai interesată de carte decât de magistrat, însă fusese învăţată bunele maniere şi, făcând o plecăciune, îi mulţumi. Apoi deschise Abecedarul. Ochii i se măriră. Cartea începu să-i vorbească. Pentru urechile Judecătorului Fang, vocea suna destul de monotonă, iar ritmul nu era chiar cel adecvat. Dar fetiţei nu-i păsa. Era vrăjită.

Judecătorul se ridică şi se pomeni înconjurat de sute de fetiţe, toate privind cutia de jad, stând pe vârfuri, cu gurile deschise.

Reuşise în cele din urmă să realizeze ceva deosebit de bun datorită poziţiei pe care o avea. In Republica de Coastă aşa ceva n-ar fi fost posibil; în Regatul Mijlociu, unde cuvintele şi spiritul Maestrului erau onorate, era doar o parte a îndatoririlor pe care le avea.

Se întoarse şi părăsi încăperea; nici una dintre fetiţe nu băgă de seamă, ceea ce era foarte bine, pentru că ar fi observat grimasa gurii lui şi lacrimile din ochi. Mergând pe coridorul care ducea spre puntea principală, unde îl aştepta aeronava cu care venise, îşi aminti pentru a mia oară cuvintele Maestrului din Marea învăţătură:

Anticii care doreau să-şi demonstreze virtuţile prin intermediul regatelor lor făceau mai întâi ordine în propriile state. Dorind să facă ordine în propriile state, îşi ordonau mai întâi familiile. Dorind să-şi ordoneze familiile, îşi cultivau mai întâi propria persoană. Dorind să-şi ordoneze propria persoană, îşi transformau mai întâi inimile. Dorind să-şi transforme inimile, au crezut de cuviinţă să fie sinceri cu gândurile lor. Dorind să fie sinceri în gândurile lor, şi-au extins la limită cunoştinţele. O

astfel de extindere a cunoaşterii se află în cercetarea lucrurilor ... De la Fiul Cerului până la marea masă de oameni simpli, cu toţii trebuie să considere cultivarea personală ca rădăcina a tot ce există.

Hackworth primeşte un mesaj ambiguu; o plimbare prin Vancouver; femeia tatuată si ţăruşii totemici; el intră în lumea ascunsă a Toboşarilor

Răpitorul avea un compartiment pentru mănuşi în spatele gâtului. Călărind peste pod, Hackworth îl deschise pentru că dorea să vadă dacă este destul de mare pentru a-şi pune gambeta fără a o mototoli, sau a-i strica superbul bor elipsoidal. Compartimentul era o idee prea mic. Dar Dr. X fusese destul de amabil şi pusese înăuntru nişte gustări: o mână de prăjiturele cu noroc, trei, ca să fim exacţi. Păreau bune. Hackworth luă una şi o deschise. Marginea de hârtie avea un soi de tipar animat, geometric, cu lungi şiruri de ceva ce se rotea continuu. Părea vag familiar. Ar fi trebuit să fie tulpini de Coada Şoricelului, pe care Taoiştii le utilizează pentru divinaţie. Dar în loc să formeze o hexagramă a *I Ching-ului*, ele începură să se aranjeze, una câte una, formând litere. Când ultima ajunse la locul ei, destinul indica:

CAUTĂ ALCHIMISTUL.

— Mersi frumos, Dr. X, se stropşi Hackworth.

Continuă să privească o vreme descifrarea destinului, sperând că se va transforma în ceva mai informativ, dar animaţia împietrise; avea în mână o bucată de hârtie care avea să rămână pentru totdeauna neschimbată.

Răpitorul încetini până ajunse la un galop mic şi se îndreptă spre universitate, apoi se întoarse spre nord şi traversă un pod spre peninsula pe care era construită cea mai mare parte a Vancouver-ului. Chevelina nu calcă pe nimeni, iar Hackworth realiză repede că nu este cazul să se îngrijoreze şi că se poate încrede în instinctele maşinăriei. Aceasta îi permise să privească împrejurimile, ceea ce n-ar fi putut face când era pe velociped. Nu observase până atunci varietatea năucitoare a localnicilor, fiecare persoană părând un singur grup etnic, fiecare cu propriul costum, dialect şi pedigree. Era ca şi când, mai devreme sau mai târziu, fiecare parte a lumii devenea India şi de aceea lucrurile încetau să mai aibă sens pentru raţionalişti asemeni lui John Percival Hackworth.

La scurtă vreme după ce au trecut de Aerodrom, au ajuns la Stanley Park, o peninsulă de câţiva kilometri, care, mulţumită lui Dumnezeu, fusese cedată Protocolului şi rămăsese aproape neschimbată, cu aceiaşi brazi şi cedri ce creşteau acolo dintotdeauna. Hackworth mai fusese acolo de câteva ori şi avea o vagă idee despre cum era amenajată: ici şi colo restaurante, poteci de-a lungul plajei, o grădină zoologică şi un acvariu, terenuri publice dejoacă.

Răpitorul îl duse la pas pe lângă o plajă cu pietriş şi, pe neaşteptate, începu să galopeze cu o viteză pe care un cal adevărat n-ar fi reuşit să o atingă. Pentru asta, îşi scurtase picioarele, iar ghearele i se măriseră ca cele ale unei feline. Un zigzag rapid printre brazi îi aduse într-o zonă deschisă, plină de iarbă. Răpitorul încetini, ajungând să meargă aproape la pas, ca un cal adevărat care îşi domoleşte alergarea treptat, şi îl duse pe inginer într-un semicerc de stâlpi totemici.

Acolo se afla o tânără femeie, stând în picioare în faţa unui stâlp, cu mâinile la spate, ceea ce i-ar fi dat un aer afectuos dacă n-ar fi fost goală puşcă, acoperită numai cu tatuaje mediatronice. Chiar şi părul, care era liber şi îi ajungea până la mijloc, fusese infiltrat cu un gen de nanosituri, astfel încât nuanţa fiecărui şir fluctua din loc în loc, în conformitate cu o schemă pe care Hackworth nu o cunoştea prea bine. Privea

absentă la un stâlp totemic, evident nu pentru prima oară, pentru că tatuajele de pe corpul său semănau cu cele de pe lemn.

Totemul pe care femeia îl privea era dominat de reprezentarea unei balene, cu capul în jos şi coada în sus, aripioara dorsală proiectată orizontal afară de pe stâlp, realizată dintr-o bucată separată de lemn. Orificiul de respiraţie al balenei avea un chip uman sculptat în jur. Gura chipului era şi orificiul de respiraţie al balenei. Amestecul dintre delimitările desenelor erau prezente peste tot pe stâlpii totemici şi pe tatuajele femeii: ochii ficşi ai unui urs reprezentau, în acelaşi timp, chipurile unor alte creaturi. Buricul femeii era la rândul lui gura unui chip uman, foarte asemănător celui de pe balenă, iar câteodată acel chip devenea gura unei feţe mai mari, ai cărei ochi erau sfârcurile şi al cărui barbişon era părul ei pubian. Dar, de îndată ce Hackworth reuşea să descifreze un model, acesta se transforma în altceva pentru că, spre deosebire de stâlpii totemici, tatuajele erau dinamice şi se jucau cu imaginile în timp, în acelaşi fel în care stâlpii totemici o făceau în spaţiu.

— Bună, John, spuse femeia. Păcat că te iubesc, pentru că tu trebuie să pleci.

Hackworth încercă să-i vadă faţa, ceea ce ar fi trebuit să fie simplu, pentru că era acea zonă din faţa capului; dar ochii lui fugeau pe celelalte mici chipuri ce apăreau şi dispăreau unul în altul, ascunzându-i ochii, gura, ba chiar şi nările. Fu uimit să observe aceleaşi tipare şi în păr, ceea ce era prea mult pentru el. Era sigur că prinsese chiar şi imaginea Fionei la un moment dat.

Femeia se întoarse cu spatele spre el, părul ei fluturând pentru o clipă ca poalele unei fuste largi, iar el reuşi să vadă printre şuviţe şi începu să priceapă imaginea. Era sigur că undeva, acolo, zărise o imagine în care soţia şi fiica sa se plimbau pe plajă.

Descăleca şi o urmă pe femeie pe jos. Răpitorul veni după el tăcut. Înaintară prin parc câţiva kilometri, iar Hackworth se menţinea la distanţă pentru că, atunci când se apropia prea mult, imaginile din părul ei îl năuceau. Îl duse la o porţiune de plajă neamenajată, înconjurată de brazi uriaşi. În timp ce Hackworth se căţăra peste buşteni, încercând să ţină pasul cu

femeia, dădea din când în când peste minere ce păreau realizate cu ceva timp în urmă.

Inscripţiile de pe buşteni fuseseră şterse, pentru a face loc altelor mai recente. Doi dintre ei se înălţau de pe marginea apei, nu chiar vertical, înfipţi asemeni unor lănci în nisip. Hackworth trecu printre ei în timp ce valurile i se spărgeau de genunchi. Văzu imagini sugestive ale unor chipuri şi ale unor animalelor sălbatice din pădure, corbi, vulturi şi lupi, amestecându-se în scheme organice. Apa era destul de rece, aproape tăindu-i răsuflarea, dar femeia continua să înainteze; acum, apa le trecuse de mijloc, iar părul ei plutea în jur astfel că, încă o dată, imaginile translucide deveniră vizibile. Apoi femeia dispăru sub un val de doi metri.

Valul îl doborî pe Hackworth pe spate şi îl târî pe o distanţă mică. Îşi regăsi echilibrul şi rămase acolo câteva momente, lăsând valurile mai mici să-i îmbrăţişeze mijlocul şi pieptul, aşteptând ca femeia să iasă la suprafaţă pentru a respira. Dar ea nu apăru.

Acolo jos era ceva. Se ridică în picioare şi plonja în apă. Chiar când valurile îi inundau chipul, picioarele lui întâlniră ceva neted şi solid. Fu absorbit de apa ce forma un vârtej subteran. Un chepeng se închise cu zgomot deasupra lui şi, brusc, respira iarăşi aer. Lumina era argintie.

Stătea în apă până la piept, dar aceasta se scurse repede, eliminată de un gen de sistem de pompare, iar el se pomeni privind un lung tunel argintiu, subteran. Femeia cobora prin acest tunel, la o azvârlitură de piatră în faţa lui.

Hackworth mai fusese în astfel de tuneluri, pe când lucra în condiţii industriale. Intrarea era îngropată în plajă, dar restul era un tunel plutitor, un tub plin cu aer, ancorat pe fundul oceanului. Reprezenta o modalitate ieftină de a crea spaţiu; niponii foloseau aceste chestii pe post de apartamente pentru muncitorii străini. Pereţii erau făcuţi din membrane ce extrăgeau oxigenul din apa înconjurătoare şi ejectau dioxidul de carbon, aşa că, din punctul de vedere al unui peşte, în timp ce evacuau nenumărate bule de CO2, tunelurile scoteau aburi ca o pastă fierbinte aşezată pe o farfurie rece. Aceste tuneluri se împingeau singure în apă ca nişte rădăcini crescute din cartofii ţinuţi într-un loc cald şi întunecos, bifurcându-se din când în când, cărând propriile Alimentatoare mai departe astfel încât se

puteau extinde la comandă. La început erau goale şi moi, apoi, când ştiau că sunt gata, se umflau singure cu oxigenul tratat şi deveneau rigide.

Acum, că apa se scursese din urechile lui Hackworth, putea auzi un bubuit profund pe care îl confundă la început cu zgomotul valurilor ce se spărgeau deasupra, la suprafaţă; însă acest ritm constant îl invita mai departe.

Înainta prin tunel, urmând-o pe femeie, şi, pe măsură ce mergea înainte, lumina scădea şi tunelul se îngusta. Bănuia faptul că pereţii aveau proprietăţi mediatronioce, pentru că vedea în continuare cu coada ochiului diferite lucruri, care dispăreau când el întorcea capul spre ele. Presupuse că va ajunge curând într-o încăpere, o nişă în tunel, unde prietenii femeii băteau în nişte enorme tobe, dar, înainte de a ajunge într-un astfel de loc, poposi într-un spaţiu în care tunelul era complet întunecat şi fu nevoit să se lase în genunchi pentru a putea merge mai departe. Când atinse peretele tunelului cu mâinile şi genunchii, simţi bubuitul în oase şi realiză că dispozitivul audio era încastrat în pereţi; bubuitul putea veni de oriunde, sau putea fi o înregistrare. Sau poate că era ceva mult mai simplu decât asta, poate că, întâmplător, tunelurile transmiteau perfect sunetele, şi că, în alte zone ale tunelului, omenii băteau în pereţi.

Capul îi atinse tavanul. Se întinse pe burtă şi începu să se târască. Peste faţă îi treceau sclipiri de lumină şi realiză că proveneau de la mâinile lui; nanositurile implantate în carnea sa deveniseră fluorescente. Probabil că fuseseră puse acolo de medicii lui Dr. X; dar nu se treziseră la viaţă decât după ce el intrase în aceste tunele.

Dacă femeia n-ar fi trecut deja pe aici, ar fi renunţat, considerând acest punct o fundătură, un tunel care nu reuşise să se extindă. Bubuiturile îi pătrundeau acum în oase şi în urechi din toate părţile. Nu vedea nimic, cu toate că, din când în când, avea impresia că prinde câte un flash de lumină galbenă. Tunelul se ondula încetişor în voia curenţilor subacvatici, pe sub podea, răsucindu-se în apa caldă. Ori de câte ori îi permitea minţii să hoinărească, amintindu-i că se afla adânc sub apă, Hackworth trebuia să se oprească pentru a nu intra în panică. Trebuia să se concentreze la tunel, nu la ce îl înconjura.

Undeva în faţă era, evident, lumină. Se pomeni într-o umflătură a tubului, destul de mare pentru a se putea aşeza şi se răsuci pe spate pentru o clipă, ca să se odihnească. Aici ardea o lampă, un bol umplut cu un soi de materie ce nu scotea fum şi nici nu se transforma în cenuşă. Pereţii mediatronici aveau pe ei scene animate, aproape invizibile din cauza luminii slabe; animale care dansau în pădure.

Mersese prin tuburi ceva timp, dar îi era greu să-şi dea seama cât. Din când în când, ajungea la câte o cameră cu o lampă şi alte picturi. Târându-se prin zonele perfect întunecate, începuse să experimenteze halucinaţii vizuale şi auditive, vagi la început, ca zgomotul din jur, dar intensificându-se treptat. Halucinaţiile aveau proprietăţile unor vise în care lucruri sau persoane pe care le văzuse recent, cum ar fi Gwen şi Fiona, Dr. X, aeronava, băieţii care se jucau cu mingea, erau amestecate cu imagini atât de străine încât cu greu le recunoştea. Îl deranja faptul că mintea sa alătura imagini atât de dragi ca aceea a Fionei unor idei şi viziuni stranii.

Putea vedea şi nanositurile pe care le avea în piele. Dar, din câte ştia, ar fi putut avea încă un milion în creier, acţionând asupra axonilor şi dendritelor, trimiţând date de la una la alta prin intermediul flash-urilor luminoase. Un al doilea creier interacţiona cu al său.

Nu exista nici un motiv pentru care informaţia să nu poată fi transmisă de la un astfel de nanosit la altul, prin interiorul corpului său şi în afara lui, către nanositurile implantate în piele, şi de acolo la alţii. Ce se întâmpla, însă, când veneai în contact cu alte persoane cu infestări similare?

Când ajunse în cele din urmă în camera principală, nu ar fi putut spune dacă ceea ce vedea era realitate, sau o altă halucinaţie generată de maşinării. Incinta avea forma unui uriaş con de îngheţată, cu un tavan arcuit deasupra unei podele conice. Tavanul era un uriaş mediatron, iar podeaua servea drept amfiteatru. Hackworth intră brusc în cameră în clipa în care bubuiturile începură să se audă din ce în ce mai tare. Podeaua era netedă, iar el alunecă neajutorat până în centrul ei. Se răsuci pe spate şi văzu cum peste domul de deasupra se împrăştie o flacără puternică, iar în raza vederii sale periferice apărură o mie de constelaţii vii, bătând cu mâinile în podea.

Sfârşit